2013 Arthur C. Clarke Ödülü Adayı

Köpek ve Yıldızlar

PETER HELLER

Kolektif Kitap -24
Dünya Edebiyatı -4
Köpek ve Yıldızlar
Özgün Adı: *The Dog Stars*

© Peter Heller, 2012
© Türkçesi: İlke Doğan, 2013
© Kolektif Kitap, 2013

ISBN: 978-605-86119-0-0

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül
Son Okuma: Elif Ersavcı
Kapak Tasarımı: Deniz Akkol
Sayfa Düzeni: Kolektif

1. Baskı, Eylül 2013, İstanbul
Sertifika No: 25574

Baskı ve Cilt: Berdan Matbaacılık
Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 239
Topkapı, İstanbul | 0212 613 11 12
Sertifika No: 12491

Kolektif Kitap Bilişim ve Tasarım Ltd. Şti.
Caferağa Mah. Ressam Şeref Akdik Sok.
No: 10 Kadıköy, İstanbul
www.kolektifkitap.com | info@kolektifkitap.com
T: 0216 337 05 18 | F: 0216 337 03 18

Bu kitabın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır. Yayıncının izni olmaksızın elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez.

PETER HELLER

Köpek ve Yıldızlar

Türkçesi: İlke Doğan

Kim'e

Birinci Kitap

I

Elimin altında bir bidon yüz oktan benzin, Canavar'ı hayatta tutmaya devam ediyorum, saldırıları önceden görüyorum. Çok gencim, çok yaşlıyım. Eskiden alabalık tutmayı hemen her şeyden daha çok severdim.

Benim adım Hig, tek bir isim. Şayet bir isme daha ihtiyacınız olursa, bana Koca Hig diyebilirsiniz.

Bir rüyanın ortasında uykumdan ağlayarak uyanırsam, böyle yaptığım filan da yok hani, bu alabalıkların her biri gittiği içindir. Dere alabalıkları, gökkuşağı alabalıkları, kahverengi alabalıklar, katil alabalıklar, melez alabalıklar, her biri için.

Kaplanlar gitti, filler, maymunlar, babunlar, çitalar gitti. Baştankara, fregat kuşu, pelikan (kahverengi), balina (gri), yakalı güvercin. Acı ama. Son alabalık da, bir ihtimal daha serin sular bulmak için akıntıya karşı yüzene kadar ağlamadım.

Melissa, eşim, yaşlı bir hippiydi. O kadar da yaşlı değildi. İyi görünürdü. Bu hikayede o Havva olabilirdi, ancak ben Âdem değilim. Ben daha çok Kabil gibiyim. Onların benim gibi bir kardeşleri yoktu.

İncil'i okudunuz mu hiç? Demek istediğim oturup bir kitap gibi okudunuz mu? Ağıtlar'ı bir gözden geçirin. Aşağı yukarı oradayız işte. Aşağı yukarı aynı yası tutuyoruz. Aşağı yukarı aynı şekilde içimizi döküyoruz.

Hava daha da ısındıktan sonra, nihayetinde daha soğuk olacağını söylediler. Çok daha soğuk. Hâlâ bekliyorum. Şu ihtiyar dünya bir sürpriz, tıpkı vurulmuş eşinin etrafında dönüp duran bir kaza benzeyen aydan ayrıldığından beri, birbiri ardına gelen sürprizlerden oluşan bir yumak.

Artık kazlar yok. Birkaç tane kalmıştı. Geçen ekim güneş battıktan sonra onların o bildik çığlıklarını duydum ve onları gördüm, beşi de kanla yıkanmış o soğuk, mavi gökyüzünde dağ sırtının üstünden uçuyordu. Sanırım beşi birden hastalandı, bir sonraki nisanda hiçbiri yoktu.

Güneşin batmasına yakın yüz oktan benzini eski havaalanı tankından elimle pompalayarak boşaltıyorum ve yakıt kamyonunu alıyorum. Eğer uçuşlarımı yerel yapmaya devam edersem, ki öyle planlıyorum, öyle yapmak zorundayım, hayatım boyunca Canavar'la yakabileceğimden çok daha fazla yakıta sahibim. Canavar küçük bir uçak, 1956 yapımı bir Cessna 182, gerçekten nadide bir parça. Krem rengi ve mavi. Canavar son kez bozulmadan evvel ben çoktan ölmüş olurum herhalde. Çiftliği satın alacağım. Mor dağlardan doğan, dere alabalıkları ve katil alabalıklarla dolu soğuk akarsuların olduğu bir bölgede kırk beş dönümlük mısır ekili bir arazi.

Ondan önce gidiş gelişlerimi gerçekleştireceğim. Dışarıdaki dünyaya ve gerisin geri buraya.

★

Bir komşum var. Sadece bir tane. Dağlardan birkaç kilometre uzaktaki küçük bir havaalanında yalnızca ikimiz varız. Golfçülerin golf sahasında yaşaması gibi, küçük uçakları olmadan uyuyamayan insanlar için inşa edilmiş evlerin bulunduğu bir talim alanında yaşıyoruz. Onun artık çalışmayan eski kamyonunun ruhsatında yazan isim Bangley. Bruce Bangley. Ruhsatı, Canavar'da yanımda götürebileceğim lastik basınç ölçme aletini ararken torpido gözünden bulup çıkarmıştım. Kendisi Wheat Ridge'ten. Ona Bangley diye seslenmiyorum, hoş, bunun pek bir önemi yok, neticede yalnızca ikimiz varız. Açık

bozkırdan dağın eteklerindeki ardıç ormanlarına uzanan, yarıçapı en az on kilometreyi bulan arazide sadece biz varız. Ona, Hey, demem yeterli. Ardıçların yukarısında meşe fundalıkları, sonra da siyah kerestelik orman başlıyor. Pekala, kahverengi. Böceklerin kemirip kuruttuğu ağaçlar bunlar. Ağaçların çoğu ölü şimdi, binlerce iskelet gibi sallanıyor, binlerce hayalet gibi iç çekiyorlar, ama hepsi değil. Parça parça yeşil ormanlık araziler var ve ben onlara hayranım. Buradan, ovadan yüreklendiriyorum onları. Hadi Hadi Hadi Büyü Büyü Büyü! İşte bu bizim savaş şarkımız. Ormanın üstünde alçaktan uçarken uçağın penceresinden bağıra çağıra bu şarkıyı söylüyorum. Yeşil alanlar yıldan yıla yayılıyor. Azıcık bile yüreklendirirsen hayat sebat gösterir. Ağaçların beni duyduğuna yemin edebilirim. İki yanlarındaki o tüy gibi kollarını ileri geri oynatarak bana el sallıyorlar, bu halleriyle kimono giymiş kadınlara benziyorlar. Ufak adımlarla ya da adım atmadan, hadi hadi salla ellerini.

Fırsat bulduğumda oraya yürüyerek tırmanırım. Daha yeşil ormanlara. Fırsat bulduğumda mı? Sanki ajandam çok doluymuş gibi. Nefes almak için tırmanıyorum dağa. Hava değişikliği. Tehlikeli bir iş bu, olmazsa olmaz bir adrenalin patlaması. Elk izleri gördüm. Çok eski değiller. Eğer elkler hâlâ varsa tabii. Bangley mümkünü yok diyor. Mümkünü var ama. O hiç görmemiş. Bense bir sürü geyik gördüm. Yanımdaki .308 kalibre tüfeğimle vurduğum dişi geyiği, kıç kısmını testereyle keserek kızağa dönüştürdüğüm Eskimo kayığında çekerim. Benim yeşil kızağım. Geyikler, tavşanlar ve farelerle birlikte oradalar. Püsküllü çayır orada, sanırım bu kadarı yeter.

Oraya tırmanmadan önce iki kere uçarım. Bir gündüz, bir de gece görüş gözlüğüyle gece. Ağaçların sık olmadığı yerlerde gözlükle aşağıyı kolaylıkla görebiliyorum. İnsanlar uykudayken bile titreşen yeşil gölgeler oluşturuyorlar. Kontrol etmekten zarar gelmez. Güney ve doğu yönünde bir çember çizer, kuzeyden dönerim. Kırk sekiz kilometre; bir gezgin için en az bir gün demek. Her yer açık, düzlük; adaçayı çalıları, çimenler, fundalar ve eski çiftlikler. Bozkırda azar azar yiten bir değnek izine benzeyen kahverengi tarla daireleri. Çalıdan çitler ve rüzgar kesenler; ağaçların yarısı parçalanmış, devrilmiş, bir kaynağın

yanındaki ya da dere boyundaki birkaç ağaç hâlâ yeşil. Sonra gördüklerimi Bangley'e anlatırım.

Boş kızağı çekerek iki saat içinde on iki kilometrelik mesafe katederim, sonra güvendeyim. Hâlâ ilerleyebilirim. Yine de bir geyikle uzun süren bir geri dönüş yolculuğu bu. Açık arazide. Bangley beni yolun yarısına kadar korur. El telsizlerimiz hâlâ çalışıyor ve hâlâ panellerle şarj oluyorlar. Japon malı sağlam şeyler. Bangley'in kendi kurduğu platforma yerleştirdiği .408 CheyTac keskin nişancı tüfeği var. Telemetreli. Şansıma. O bir silah delisi. Gerçekten de aşağılık bir silah delisi. Adamı bir buçuk kilometre öteden yere serebileceğini söylüyor. Ki öyle yaptı da. Buna birden fazla kez şahit oldum. Geçen yaz beni açık arazide kovalayan bir kızı vurdu. Genç bir kız, hırpani bir tip. Atışı duydum, durakladım, kızağı bıraktım, gerisin geri gittim. Bir kayaya sırtüstü serilmişti, belinin olması gereken yerde bir delik vardı, adeta ortadan ikiye ayrılmıştı. Göğsü inip kalkıyordu, hızlı hızlı soluyordu, başı yana düşmüştü, siyah gözlerinden biri parlaktı ve o gözünü bana dikmişti, gözünde gördüğüm şey korku değildi, sanki soru soruyor gibiydi yana yana, şahit olduğumuz pek çok şey gibi insan buna da inanamıyor. Aynen öyleydi ama. *Neden?* diye soruyordu sanki bana.

İşte Bangley'e sorduğum da buydu, ne sikime vurdun onu?

Seni yakalayacaktı.

Ne olmuş yani? Bende tabanca vardı, ondaysa küçük bir bıçak. Onu *benden* korumak için vurdun galiba. Belki de yiyecek bir şeyler istiyordu.

Kim bilir. Belki de gecenin bir yarısı boğazını kesiverirdi.

Hayal gücü o kadar ileri, ta gecenin bir yarısına, bana ve o kıza giderken ona dik dik baktım. Tanrım. Yegane komşum. Bangley'e ne diyebilirim ki? Kaç defa kıçımı kurtardı. Onun işi gücü benim kıçımı kurtarmak. Uçak bende, gözler benim; silahlar onda, kas gücü o. Onun da bunları bildiğini bildiğimi biliyor: O uçamaz, bende de birini öldürecek yürek yok. Öteki türlü muhtemelen sadece birimiz yaşıyor olurduk. Ya da ikimiz de olmazdık.

Ayrıca Daisy'nin oğlu Jasper da bende, kendisi en iyi tehlike alarmı.

Neyse, tavşanlardan ve göldeki aybalıklarından bıktığımızda geyik avlıyorum. Çoğu zaman sırf orada olayım diye avlanıyorum. Kilise gibi hissettiriyor, kutsal ve serin. Savrulup fısıldayan ölü orman, iç çekip duran yeşil orman. Geyiklerin yattıkları yerde bıraktıkları misk kokusu. Tek bir alabalık görmek için kıyısında durup dua ettiğim dereler. Tek bir yavru balık görmek için. Hayatta kalmış, yeşil gölgesi taşların yeşil gölgelerinde başıboş gezen büyük, yaşlı bir balık görmek için.

Dağın önüne, ilk ağaçlara kadar on iki kilometre genişliğinde açık bir alan var. Bu bizim savunma hattımız. Güvenli bölgemiz. Burası benim sorumluluğumda.

Bangley ateş gücünü oraya, batıya yönlendirebilir. Bangley böyle konuşur işte. Çünkü diğer yönlerde yüksek düzlükler yürüyerek bir günden, kırk beş kilometreden fazla uzaklıktayken, batı yönündeki ilk ağaçlar birkaç saatlik mesafede. Aileler on altı kilometre güneyde yaşıyor ama bizi rahatsız etmezler. Onlara aile diyorum. Gripten sonra vuran bir kan hastalığından muzdarip, aşağı yukarı otuz kişilik bir Mennonit[1] grubu gibiler. Vebaya benziyor, ama yavaş yavaş etki ediyor. Sanırım onlardaki AIDS gibi bir hastalık, belki daha da bulaşıcı. Çocuklar onunla doğuyor, hastalık hepsini güçsüz bırakıyor ve her yıl birkaçı ölüyor.

Savunma hattımız var, tamam. Peki ya biri saklanmışsa? Eski çiftlik binasına. Adaçayı çalılarının içine. Bir derenin kıyısındaki söğütlerin arasına. Ya da kuru nehir yataklarına. Bunu bir keresinde sordu bana: Nereden *biliyormuşum*? Savunma hattımızdaki tüm bu boş arazide saklanan, bize saldırmayı bekleyen birinin olmadığını nereden biliyormuşum? Mesele şu ki ben çok fazla şey görebiliyorum. Avucumun içi gibi değil tabii, öylesi çok kolay olurdu, ama kaç defa okuduğumu unuttuğum bir kitap gibi, belki bazı yaşlılar için İncil neyse öyle. Bilirim. Yersiz bir cümle. Bir boşluk. Bir olması gereken yerde iki nokta. Biliyorum işte.

1 - 16. yüzyılda kurulan ve her türlü teknolojiyi, resmi kurumları, çağdaş dünyada kabul gören yaşam biçimini, tıbbı reddeden tarikat.

Galiba biliyorum: Eğer öleceksem -"eğer"i fazla- dağlara yaptığım bu yolculuklardan birinde öleceğim. Yüklü bir kızakla açık araziyi geçerken. Sırtımdan yediğim bir okla.

Epey zaman önce Bangley bana kurşun geçirmez bir yelek verdi, cephaneliğindekilerden birini. Onda ne ararsanız var. Her tabanca mermisini ve oku durduracağını söyledi, ama işin içine tüfek girerse durum değişirmiş, şansım yaver giderse fena olmazmış. Bunu düşündüm. Yüzlerce kilometrekarelik alanda aileler haricinde hayatta kalan yalnızca ikimiz varız muhtemelen. Yeleği giyiyorum çünkü sıcak tutuyor, yazınsa pek giymiyorum. Onu her giydiğimde bir şey bekliyormuşum gibi hissediyorum. Tren peronunda dikilip, aylardır gelmeyen bir treni mi bekleyeceğim? Belki. Bazen tüm bu yaşananlar aynen böyle hissettiriyor.

★

Başlarda Korku vardı. O zamanlar grip dünyayı henüz sarmamıştı, o zamanlar yürürdüm, konuşurdum. Fazla konuşmazdım aslında, sadece bedenin ve zihnin sesi, nasıl bir şey olduğunu siz hayal edin. İki hafta süren yüksek ateş, ateşin 39-40 dereceye çıktığı üç gün. Bu ateşin beynimi pişirdiğini hatırlıyorum. Beyin iltihabı ya da başka bir şey. Sıcak. Bir zamanlar bana ait olan, birbirini yadırgamayan düşünceler artık şaşkın, belirsiz, karamsardı, tıpkı daha önce bir yerlerde okuduğum Rus profesörün Sibirya Arktikleri'ne götürdüğü şu tüylü Norveç midillileri gibi. Adam Buzul Çağı'nı, o çağa ait otları, hayvanları ve birkaç insanı yeniden yaratmaya çalışıyordu. Kendisini neyin beklediğini bilseydi başka bir hobi edinirdi. Midillilerin yarısı, bana sorarsanız, İskandinav ormanı hasretinden, diğer yarısıysa araştırma merkezinde tutulmalarına ve tahılla beslenmelerine rağmen öldü. İşte benim düşüncelerim bazen böyledir. Gergin olduğumda. Bir şeyler canımı sıkıp beni rahat bırakmadığında. Düşüncelerim gayet iyidir, demek istediğim işe yararlar, fakat çoğu zaman yersizdirler, üzgündürler; ara sıra buradan binlerce kilometre ötede, soğuk Norveç ladinleriyle dolu bir yerde olmaları gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bazen düşüncelerim yerlerinden fırlayıp çalıların arasına ka-

rışacakmış gibi geliyor. Muhtemelen sorun beynimde değil, nerede olduğumuza bakınca muhtemelen tüm bunlar normal

Kafam karışsın istemiyorum: Dokuz yıldır dışarıdayız. Grip herkesi öldürdü, ardından gelen kan hastalığıysa daha fazlasını. Geriye kalanlar da genelde Sevimsiz, işte bu yüzden düzlükte yaşıyoruz, bu yüzden ben her gün gözlem uçuşu yapıyorum.

Saldırılar yüzünden dışarıda uyumaya başladım. Sağ kalanlar yaşadığımız bu havaalanını haritada görmüşlerdi anlaşılan. Büyük bir derenin civarında, tamam. Yani su var, tamam. Yakıt olmalı, tamam. Havaalanı olduğundan, tamam. Bir şey okuyan herkes havaalanlarının sürdürülebilir enerji modeli olduğunu bilir, tamam. Panelleri olan her ev ve FBO'lar çoğunlukla rüzgarla çalışır. Tamam. FBO'lar havaalanı servis merkezleridir. Havaalanlarını İşletenler de diyebiliriz onlara. Eğer neyin yaklaştığını biliyor olsalardı, işleri o kadar zorlaştırmazlardı.

Davetsiz misafirler çoğunlukla gece geldiler. Teker teker ya da gruplar halinde, silahlarla, av tüfekleriyle, bıçaklarla geldiler, ışığa doğru uçan gece kelebekleri gibi, açık bıraktığım veranda ışığına geldiler.

İçinde uyumadığım evde dört tane altmış wattlık panelim var, bu yüzden LED lambanın gece boyunca yanması sorun değil.

Evde değil, açık arazide, banketin yaklaşık yüz metre gerisinde battaniyelerin altında uyurum. Burası eski bir havaalanı, tamamen açık arazi. Jasper usul usul inler. Jasper koca burunlu bir Avustralya çoban köpeği kırması. Uyanırım. Mikrotelefonla Bangley'i uyarırım. Sanırım onun için spor gibi bu. Karbonundan arınmak gibi bir şey, bense dağlara çıkararak arınırım.

Büyük bir çamur yığınıydı banket, onu iyice yükselttik. Arkasına saklanacak kadar. Bangley yavaşça yukarı çıkıp, benim gece görüş gözlüğüyle etrafı izlediğim yerde yanıma sokulur, onun nefesinin rahatsız edici kokusunu alırım. Bangley'de de gece görüş gözlüğü olur, aslında onda dört tane filan var, hatta benimkini de o verdi. Kullanma sıklığımıza bakarak, diyotların on, bilemediniz yirmi yıl dayanacağını söyledi. Sonra ne olacak peki? Geçen yıl kırkıncı doğum günümü

kutladım. Jasper'ın ciğeri vardı (dişi geyik ciğeri), bense bir konserve şeftali yedim. Melissa'yı da çağırdım, o da her zamanki gibi geldi, bir fısıltı ve ürperti olarak.

On yıl içinde katkı maddeleri yakıtı yeterince taze tutamayacak. On yıl içinde tüm bunlarla işim bitecek. Kim bilir.

Bazen, ay gökyüzündeyse ya da yıldızların ışığı ya da kar varsa, Bangley'in gece görüş gözlüğüne ihtiyacı olmaz, onda hedefi belirlemeye yarayan red dot var, tek yaptığı kırmızı noktayı hareket eden kişilere, kıpırdamadan duranlara, çömelenlere, fısıldayanlara, eski çöp bidonlarının yanındaki gölgelere odaklamak, kırmızı noktayı bir insan gövdesinin üstünde tutmak. Sonra *bam*. Bangley hiç acele etmez, sıralamayı planlar, sonra da *bam bam bam*. Soluması ağırlaşır, az önce olduğundan daha kulak tırmalayıcı bir hal alır. Sanki birini becermek üzereymiş gibi, ki yaptığı şey bu bence.

Karşımıza çıkan en büyük grup yedi kişiydi. Bangley'in yanıma yatmış, fısıltıyla kaç kişi olduklarını saydığını duydum. Sıçtık, diye homurdandı ve mutlu olmadığında yaptığı gibi kendi kendine güldü. Demek istediğim normalde olduğundan çok daha az mutluyken güldüğü gibi.

Hig, diye fısıldadı, bu çatışmaya katılmak zorunda kalacaksın.

Bende yarı otomatik AR-15 var, fena kullanmıyorum, Bangley ona gece dürbünü taktı. Ben sadece.

Ateş ettim.

İlk yaylım ateşinden üç kişi kurtuldu ve asıl ondan sonra silahlı çatışma başladı. Ama onların gece görüş gözlükleri yoktu, araziyi bilmiyorlardı, haliyle çatışma uzun sürmedi.

Dışarıda uyumaya işte böyle başladım. Asla evde kapana kısılmayacaktım. Tıpkı hazine yığınının üstünde uyuyan ejderha gibi, ama benim durumum farklı. Ben uzakta duruyorum.

İkinci yazdan sonra sayıları gitgide azaldı, adeta bir musluğun kapanması gibi, damla damla. Bir mevsimde belki tek ziyaretçi, sonra hiç.

Aşağı yukarı bir yıl boyunca kimsecikler görünmedi, sonra az kalsın bizi öteki dünyaya yollayan bir grup gözü dönmüş çıkageldi. Düzenli bir iş gibi uçmaya da o zaman başladım.

Artık dışarıda uyumak zorunda değilim. Bir sistemimiz var, rahatımız yerinde. Korku tıpkı mide bulantısına dair bir anı gibi. Ne denli berbat olduğunu ya da o korkuyla yaşamaktansa ölmeyi dilediğinizi hatırlayamazsınız. Ama ben hatırlıyorum. Dışarıda yatmayı. Kışları, muhtemelen on kilo gelen bir yığın battaniyenin altında. Bunu seviyorum. Sıkışıp kalmadan. Hâlâ banketin arkasında uyuyorum, verandanın ışığını hâlâ açık bırakıyorum, Jasper hâlâ bacaklarımın yanına kıvrılıyor, hâlâ inleye inleye rüya görüyor, hâlâ kendi battaniyesinin altında titriyor, ama sanırım şimdilerde kulağı pek duymuyor, tehlike alarmı olarak işi bitti, yalnız bunu Bangley'e asla belli etmeyeceğiz. Bangley'in sağı soğu belli olmaz işte. Kafasında kurar. Jasper'la paylaştığım ete içerleyebilir, kim bilir. Ona göre her şeyin bir faydası olmalıdır.

Bir zamanlar yıldızlarla ilgili bir kitabım vardı ama artık yok. Hafızam iyidir de o kadar değil. O yüzden ben de kendi takımyıldızlarımı uydurdum. Ayı ve Oğlak takımyıldızlarını yaptım ama muhtemelen olmaları gereken yerde değiller, eskiden var olan ve tabii ki bildiğim hayvanlar için de birkaç tane yaptım. Bir tane Melissa için yaptım, tüm benliğiyle gülümsercesine orada duruyor ve kış geceleri yükseklerden bana bakıyor. Kırağı kirpiklerimi ve sakalımı donatırken o bana bakıyor. Bir tane de küçük Melek için yaptım.

★

Melissa'yla birlikte Denver'da göl kıyısında yaşardık. Şehir merkezine, büyük kitapçıya, restoranlara, filmlere yalnızca yedi dakika uzaklıktaydı, bunu severdik. Küçük evimizin büyük penceresinden çimenleri, suyu, dağları görebiliyorduk. Kazları. Gölün yerlisi bir kaz sürümüz, bir de bahar aylarında büyük V'ler halinde uçup gelen Kanada kazı sürümüz vardı, yerli kazların arasına karışırlar, belki çiftleşir, ardından da yollarına devam ederlerdi. Gürültülü dalgalar ha-

linde havalanırlardı. Misafirleri vahşi olanlardan ayırt edebilirdim. Ayırt edebildiğimi düşünürdüm.

Ekim ve kasım aylarında, akşamları yemekten önce gölün etrafında yürüyüşe çıkar ve onları birbirimize gösterirdik. Melissa'nın her zaman yanıldığını düşünürdüm. Çıldırırdı. Çok zekiydi fakat kazları benim kadar iyi tanımazdı. Kendimi asla gerçekten ama gerçekten zeki biri olarak görmezdim fakat sezgilerim çok kuvvetliydi.

Jasper'ı aldığımızda haklılığım kanıtlandı: Huysuz yerli kazları değil, ürkek vahşi kazları kovalıyordu. Her neyse, bu benim teorim sadece.

Çocuğumuz yoktu. Melissa çocuk sahibi olamıyordu. Bir doktora gittik. Bize reddettiğimiz tedaviler satmaya çalıştı. Birbirimize yetiyorduk. Sonra bir mucize oldu, Melissa hamile kaldı. Öteki türlüsüne alışmıştık ve ben birini daha fazla sevip sevemeyeceğimden emin değildim. Karımı uykusunda izlerken, Seni her şeyden daha çok seviyorum, diye geçirirdim aklımdan.

O zamanlar Jasper'la Sulphur Deresi'nde balık tutarken sınırlarım zorlanırdı bazen. Demek istediğim, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederdim. Fırlaması çarpmasından farklıdır. O güzelliği içine almanın bir yolu yokmuş gibi. O da değil, sadece güzellik de değil. Nasıl uyum sağladığımla alakalı bir şey. Pürüzsüz taşların oluşturduğu küçük kavis, eğik kayalıklar. Ladinlerin kokusu. Küçük katil alabalıkların bir gölcüğün karanlık sularında yarattığı sessiz daireler. Şükretmeye bile gerek yok. Var olmak yeterli. Balık tutmak yeterli. Dereye gitmek yeterli, karanlık çöksün, hava soğusun, hepsi bir bütünün parçaları. Her nasılsa benim parçalarım.

Melissa da aynı halkanın parçası. Ama onun durumu farklı çünkü hepimiz belli ruhlardan sorumluyuz. Sanki onu avuçlarımda dikkatlice tutabilirmişim gibi, onu dikkatli dikkatli taşımak için, toprağı taşıyamam, ama onu taşıyabilirim ve belki de en başından beri beni taşıyan oydu.

St. Vincent Hastanesi gölün tam karşısındaydı. Turuncu helikopterler iniyordu oraya. Nihayet batıya uçmaktan söz ettik ancak artık çok

geçti, orada hastane vardı, hastaneye gittik. İşgal ettikleri binalardan birine. Ölülerle doldurulanlardan birine.

★

Bangley bir anda çıkageldi. Ben yakıtı değiştiriyordum. İstese cumbanın çelik tarafına vurup geldiğini belli edebilirdi ama bunu yapmadı, kendisi kalbime indirmeyi sever. Bir hayalet gibi yanımda beliriverir.

Şimdi neyle uğraşıyoruz?

Tanrım, kalp krizi geçirirsem senin gözlem uçuşlarını kim yapacak?

Birini bulurduk, bulamaz mıydık? Gazeteye ilan verirdik.

Yüzü ifadesiz ama gözleri sinsi sinsi sırıtıyor.

Her neyse, bu aptalı uçurabileceğime bahse girerim.

Bunu ara sıra söyler. Uyarı gibidir. Ne için? Şayet bu rüzgarlı yeri kendine isteseydi alacağını belli etmek için. Uzun zaman önce.

Tozlu battaniyesinin üstündeki Jasper şimdi uyandı ve hırlıyor. Jasper, Bangley'e tahammül edemez, tabii olağanüstü bir ziyaretçi durumu varsa çenesini kapatır, o tam bir takım oyuncusudur. Bir keresinde Bangley'in çıkagelmesinin hemen ardından Jasper onun kolunu kaptı, Bangley'in yanında taşıdığı tava kadar büyük tabancayı kılıfından çıkarıp Jasper'a doğrulttuğunu görünce bağırdım. Bu yalnızca bir defa yaşandı. Eğer köpeği vurursan, dedim, hepimiz ölürüz.

Bangley gözlerini kırpıştırdı, yüzünde yine aynı sırıtış vardı. Hepimiz ölürüz derken ne demek istiyorsun?

Demek istediğim havada gözlem uçuşlarını yapan benim, savunma hattımızı korumak için bildiğimiz tek yol bu. Ve köpeği öldürdüğün anda beni de unut.

O kelime. Hedefi tam on ikiden vuran yegane kelime bu. Kelimenin adeta onun kulağına, kulağındaki kanallardan da beynine ilerleyişini

görüyordum. Savunma hattı. Korunmanın tek yolu. Bangley gözlerini kırpıştırdı. Çenesini sağa sola oynattı. Berbat kokuyordu. Bir geyiği kestiğinizde kokan bayat kan gibi.

Hâlâ hayatta olmamın tek nedeni bu işte. Yoksa burada tek başıma nasıl yaşardım?

İşte bu şekilde uzlaştık biz. Pazarlıksız. Onun dışında söylenecek başka söz yok. Ben uçtum. O öldürdü. Jasper hırladı. Birbirimizi kendi halimize bıraktık.

Ne diyordum? Hah. Canavar'ın yakıtını değiştiriyordum ve Bangley bir hayalet gibi yanımda beliriverdi.

Druidleri neden ziyaret ediyorsun? diyor.

Onlar Druid değil, Mennonitler.

Homurdanıyor.

Filtre anahtarını indirip tekerlekli kutunun üstüne koyuyorum. Emniyet teli pensini alıyorum.

Bangley orada dikiliyor. Onu görmeden önce kokusunu aldım. Teli filtrenin dibindeki delikten geçirip pensle çeviriyorum. Emniyet teli. Ne olur olmaz diye filtreyi tutan şey. Hepsi belirlenmiş talimatlara göre. Federal Havacılık İdaresi yönetmelikleri. Yakıt filtresinin gevşeyip düşmesi, tüm yakıtın havadayken boşalması ve neticede de motorun parçalanması iyi olmaz. Kaldı ki olmamış şey değil. Federal Havacılık İdaresi kurallarının her birinin gerçek bir kaza sonucu oluşturulduğu söylenirdi. Bu yüzden de 1 milimlik emniyet teli bazı pilotlar için bir nevi hatırlatıcıdır. Hatta belki ona ailesi kadar yakındır.

Bangley beni izlerken kıymıkla dişlerini temizliyor. Takım çantasının üstünde eski bir tişörtten kare şeklinde kesilmiş bir cilalama bezi. Üstündeki baskı solmuş ama bir sıra pembe kadın karikatürü görebiliyorum: koca memeli küçük memeli tüm şekiller ve altlarında "kavun" "portakal" "güğüm" "limon" "pörsük" ve tam yukarıda büyük harflerle yazılmış "Cabo". Elimi alet çantasına daldırıp her şeyi bir kez daha silmeden önce tüm meyveleri okuyorum. Acı bıçak gibi sap-

lanıyor. Öylece. Tişörtü katlıyorum. Bir karikatür. Bağlantıları böyle kuruyoruz işte. Karikatürize göğüslerdeki o iki küçük kıvrım ya da daire anıları uyandırıyor, ateş basıyor, bağırsaklar sıkışıyor, kasıklar karıncalanıyor. Tuhaf. Yutkunuyorum, bir saniye kıpırdamadan durup nefes alıyorum.

Melissa'nınkiler küçük kavunlardı.

Cabo bin beş yüz kilometrelik bir yarımadanın en ucundadır. Muhtemelen bolca balık vardır orada. Şehrin eski havaalanında benim gibi antik bir Maule'nin yakıtını değiştiren, her gün gözlem uçuşları yapan, Colorado Kayakçılık tişörtünü cilalama bezi olarak kullanan biri var mıdır acaba? Hâlâ katran ruhu kokan harap bir iskelede akşamlarını balık tutarak geçiren biri? Kayak yapmak nasıl bir şey, merak ediyorum.

Neden Colorado tişörtlerinde meme yok? diye soruyorum Bangley'e.

Koca B. şakadan pek anlamıyor.

Hangarın kuzey duvarına yürüyüp stoktan bir koli Aeroshell uçak yağı alıyorum. Ahşap bir tabureye koyuyorum. Güneş ışığı beton zeminde açık girişe doğru geri çekiliyor. Bangley'in tava gibi tabancası üstünde yine. Gece gündüz. Bir keresinde oltayla yayın balığı tutmak için dere yatağındaki gölete gitmişti, o sırada ayı kadar iriyarı, sakallı bir yabancı iğdelerin arasından çıkıp Bangley'e saldırmıştı. Onun söylemesi bu. Ve Bangley onu koca kafasından vurmuştu. Elinde adamın bacağıyla geri gelmişti, bacağın üstünde üç yerinden şerit halinde yırtılmış pantolon, ayağındaysa bandajlı bir bot. Sol bacak. Hangarın önüne fırlatmıştı onu.

Köpek yer, demişti. Öfkeliydi. Çünkü ben işimi yapmamıştım. Ona göre. Çevreyi kolaçan etmemiştim.

Mormonları neden ziyaret ediyorsun? diyor yine. Benimle taşak geçiyor. Bangley öfkeliyken baston yutmuş gibi durur, hafiften de öne eğilir.

Kolinin ağzını bir taraftan tutup çekiyorum. Yapıştırıcı güçlü oldu-

ğundan yırtarak açıyorum, öteki taraf da yırtılıyor, litrelik siyah şişeler üç tane dörtlü sıra halinde ortaya çıkıyor. Uzun dikdörtgen şişelerin bir kenarında seviyeyi okumak için soluk, mumsu bir çizgi var, smokin pantolonlarını anımsatıyorlar bana. Şeritler halinde. On iki küçük sağdıç.

O da nereden çıktı?

Bangley bir yanardağ gibi ağır ağır yükselen bir iç basınçla öfkelenir. Burnundaki damarlar mora döner. Kudurur. Ekvador'daki, zirvesi bulutlarla sarılı herhangi bir dağ gibi görünürken bile çevresindekileri her an patlamakla tehdit eden o yanardağlar gibi.

Anlaşmıştık, diyor. Birleşik Devletler Jeolojik Araştırma Merkezi'ndeki ya da başka bir yerdeki sismologlar grafikte hiç de iç açıcı olmayan sarsıntılar görüyorlar Bangley yüzünden. Ducks Unlimited şapkasının siperinin tam altındaki damar atmaya başlıyor.

Hayır, sen anlaşmıştın. Kendi kendinle.

Yasak bölge. Orası yasak bölge.

Nesin sen? Üs Komutanı mı?

Bangley'le asla bu şekilde konuşmamalıyım. Bunu bile bile yine de öyle konuştum. Sadece bu tavırdan bıktım usandım artık, canıma tak etti. Çenesini sağa sola oynatıyor.

Yağ şişesinden bozma huniyi diğerlerinin üstüne koyup Bangley'e bakıyorum.

Hadi Bangley, sakin ol. Kola ister misin?

İki ayda bir Commerce City'deki boş bir caddeye iner ve on koli yakıt stoklarım. Bir gün yolum o tarafa düştüğünde bir kola kamyonuna rastladım. Oraya gittiğimde havaalanına her zaman dört kasa getiririm, iki tane Bangley'e, iki tane de kendime. Aileler'e de bir kasa Sprite ama ona bundan bahsetmiyorum. Tenekelerin çoğu donup patlamış ama plastik şişeler sağlam. Bangley kolasını her zaman bir dikişte bitirir.

İkimizi de öldüreceksin. Hani anlaşmıştık?

Ona kola getiriyorum. Rahat ol biraz. Kalbini düşün.

Bangley'de damar sertliği vardı. Var. Saatli bombayım ben, demişti bir keresinde. Bunu dillendirmesine gerek yoktu.

Şişeyi açıyorum ki içmekten başka seçeneği kalmasın. Kapaktan gelen *pıst* ve köpürme sesiyle birlikte, bunu mideye indirdiğinde dünyadan bir kola daha eksileceğinden ürkmüş gibi geri çekiliyor.

Al bakalım.

Hig bizi öldüreceksin. Kendisine engel olamayıp kolayı içiyor. Kolanın boğazından geçişini ve geniş göğsüne inişini görebiliyorum.

Şişeyi bitirmeden önce duruyor. Biliyorsun, tek bir öksürük yeter, diyor. En son bunu söylemişlerdi. Sırf kandan değil yani.

Bedensel sıvılardan mı? Ben Mennonit filan becermiyorum.

Öksürük bedensel bir sıvıdır. Gözüne girer. Konuşmak için açtığında ağzına girer.

Bunun kanıtlandığını sanmıyorum.

Kanıtlansa ne fark eder ki? Bu zamana kadar hayatta kaldıktan sonra kan hastalığından mı ölmek istiyorsun?

Bu zamana kadar hayatta kalmak. Bunu söylemeyi düşünmüyorum. Bu zamana kadar hayatta kalmak. Bangley, Jasper ve az yağlı beslenme. Pekala.

Benim adıma seçim yapamazsın Hig.

Nefes alıyorum.

Yaptığımız her şey riskli. Ara sıra yardımıma ihtiyaçları oluyor.

Ne için? Tanrı aşkına ne için? O insanların ne kadar zamanları var? İki, üç, en fazla beş yıl mı? En şanslıların bile ne kadar zamanı var? Birkaç ayda bir içlerinden biri ölüyor. Üzgün üzgün dolanmandan anlayabiliyorum. Ne için? Çıbanlar, kızarıklık, kanlı öksürükler ve ateş için mi?

Onlar insan. Hayatta kalmaya çalışıyorlar. Belki bazıları o hastalığı atlatabilir. Atlatanlar olduğu söyleniyordu.

Hâlâ öne eğilmiş duruyor, kirli sakalında soğuk kola damlası, damarı hâlâ atıyor.

Onlar tehdit oluşturmuyorlar Bruce.

Adını duyunca gözleri kocaman açılıyor. Dediğim gibi nadiren kullandığım bu adı bana hiç söylemedi, her zaman sadece Bangley'di o.

Aileler on beş adım gerimde kalmayı biliyor. Onları bu konuda eğittim. Bir kere bile saldırmadılar; tek yaptıkları minnettarlıklarını göstermek, bir tulumbayı tamir ettiğimde ya da onlara nasıl balık tuzağı yapacaklarını anlattığımda gösterdikleri huzursuz edici bir minnettarlık bu. Gerçek şu ki, bunu onlar için olduğu kadar kendim için de yapıyorum: Böylece içimde bir şey yumuşuyor adeta. Buz tuttu tutacak bir şey.

Bangley gözlerini bana dikmiş çenesini oynatıyor. Ya söylediklerime inanamıyor ya da tek bir hecesini anlamıyor.

Bir keresinde hayatta bundan daha fazlasının olup olmadığını sordum ona. İçine hiç girmediğim evimin verandasında, geceleri açık bıraktığım, saldırganları böcekler gibi kendine çeken ampulün altında kola içiyorduk. Akşamdı ve ekim güneşi dağlara ilerliyordu. Gören, yaşlı bir çift oturmuş keyif yapıyor sanırdı. Boyası dökülen, ağırlığımızı verdiğimizde gıcırdayan iki hasır sandalye... Sandalyesinin ritmi ona sallanan atın üstünde oturmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı. Aklıma onun önceki hayatına dair bir şeyler anlattığı başka bir an gelmiyor. Oklahoma'da büyümüş.

Senin sandığın gibi değil, diye ekledi. Uzun hikaye.

Bu kadardı işte. Biraz gizemli. Gerçekten hiçbir şey düşünmemiştim. Hiçbir zaman ayrıntılara girmedi. Yine de sanki birbirimize hızla yakınlaşmıştık.

Ona eskiden ev inşa ettiğimi söyledim.

Ne tür evler?

Ahşap evler. Kerpiç evler. Tuhaf geleneksel şeyler. Bir de kitap yazdım.

İnşaat üstüne mi?

Hayır. Küçük bir kitap. Şiir kitabı. Kimse okumadı.

Hadi canım! Beni izlerken kolasından büyük bir yudum aldı ve gözlerini benden ayırmadan şişeyi kucağına koydu; beni ölçüyordu, yalnız iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı bilmiyordum.

Zaman zaman dergilere yazdım. Genelde balıkçılık ve doğa sporları hakkında.

Yaşadığı rahatlama bir bulut gölgesi gibi geçti yüzünden. Az kalsın gülüyordum. Kafasındaki çarkların nasıl işlediğini görebiliyordum: Vay canına, doğa sporları demek, Hig eşcinsel değilmiş.

Büyüdüğümde yazar olmak isterdim. Büyük bir yazar. Yazları inşaatta çalıştım, binaların iskeletlerini kuruyordum. Öyle işte. Yazar olarak geçinmek zordu. Zaten çok da iyi değildim. Evlendim, bir ev aldım. Her şey birbirini izledi.

Uzun hikaye, dedim.

Bangley kolasını kucağında iki eliyle tuttu ve üstüne eğildi, herhalde bir şeyler hatırlamıştı. Sanki ruhu daha güvenli bir uzaklığa kaçmış gibi birden uzaklaştı. İzlemek. Uzaktan. Sallanmayan bir sandalyeyi sallıyordu hâlâ.

Uzun süre konuşmadık. Güneş yüksek zirvelerden birine dokunarak kanlı bir yumurta sarısı gibi yavaş yavaş dağıldı. Rüzgar hareketlendi ve kurumuş tavşan çalılıkları hışırdadı. Soğuktu.

Ona bundan daha fazlasının, her gün hayatta kalmaya çalışmaktan daha fazlasının olup olmadığını sordum. Keşif, uçağı onarmak, elimizdeki beş çeşit sebzeyi yetiştirmek, tavşanlara kapan kurmak. Yani ne bekliyoruz?

Sandalyesi gıcırdadı, gıcırdadı, sonra durdu. Bangley bir hayvanın kokusunu almış avcı gibi kılını bile kıpırdatmadan durdu. Yakınday-

dı av. Sanki uykudan uyanmıştı.

Bir kez daha söyle.

Bundan daha fazlası. Her gün.

Bangley çenesini oynattı, cam gibi gözleri solan ışıkta grileşiyordu. Galiba bardağı taşırmıştım.

Gitmem gerek, deyip ayağa kalktı. Gömleğinin cebinden şişe kapağını çıkarıp şişenin ağzını kapadı. Kolasını da yanına aldı ve aksak adımlarla verandadan ayrıldı.

Galiba ikinci yılda olmuştu bu. Şimdi hangarda dikilirken, muhabbet etmek için söylenen şeylerin kesinlikle sempati uyandırmadığını biliyorum artık. Bangley'le geçirdiğim zamanın yarısında ona asla söylememem gereken şeyleri düşünüyorum.

Bir litrelik yağı açıyorum ve ağzını başka bir yağ şişesinden bozma huniye dayıyorum. Yağ akmaya başlıyor. Bangley'e bakıyorum.

Gün gelir o insanlara ihtiyacımız olur, kim bilir.

Hah. Küçümseyici bir öksürük. Asla olmaz Hig. Cenaze ayrıntıları için belki.

Onları dönüşsüz bir yola göndermişti, bunu dilemişti. Hepsi ölmeliydi.

Geriye kalan tek kişi mi olmak istiyorsun? Sen bundan mutluluk duyarsın. Dünyada geriye kalan kahrolası tek varlık olmak seni mutlu eder.

Diğer olasılıktan daha iyi. Zaten sen varsın. Kolayı kafasına diktikten sonra bana bakarak şişeyi uzattı.

Bangley'in olasılıktan kastı, herkesin ölmesiydi. Sanırım. Bir gün Canavar'a atlayıp batıya uçacağımı ve yola devam edeceğimi söylemedim ona.

Hayır yapmayacaksın, diyor.

Ne?

Ne düşündüğünü biliyorum. Ama gidemezsin. Başka güvenli yer yok. Burada savunma hattımız, suyumuz, enerjimiz, yiyeceğimiz, ateş gücümüz var. Eğer av hayvanları azalırsa yakınımızda dağlar var. İç savaşımız politikamız yok çünkü sadece sen ve ben varız. Ayrılmamızı gerektirecek hiçbir iç çatışmamız yok. Mormonlar gibi artık hayatta olmayan herkes gibi. Basit yaşıyoruz ve hayattayız.

Bangley sırıtıyor.

Çiftçi çocuklar hayatta kalacaktır.

En gözde deyişi.

Dünyadaki yegane dostuma bakıyorum. Sanırım o benim dostum.

Bizi ölüme sürükleme, diyor ve gidiyor.

★

Buna rağmen istedikleri zaman yanlarına giderim. Gözlem uçuşu için önce batıya, dağların ön tarafına, sonra da güneye yönelirim. Nehri işaretleyen ağaç sırasını takip ederim. Elektrik santraliyle baraj gölünün oradan kuzeybatıya dönerim. Mennonitler derenin üst tarafında yaşıyorlar. Eski bir hindi çiftliğinde. Çapraz park edilmiş arabalar gibi duran, dört tane ikili sıra halindeki sekiz metal baraka. Rüzgarı kesen yüzyıllık ağaçlar, tuğladan yapılma büyük çiftlik evinin zift kaplama çatısına doğru eğilmiş bir koru oluşturur. Dereden beslenen iki gölcük vardır. Birinde şamandıralar ve boş bir kano durur. Barakaların güneyinde bir dizi güneş paneli ve iki yel değirmeni, su için olan değirmen mekanik. İlk başta buraya gelmelerinin sebebi de bu.

Avluda, açık alanda on metrelik bir bayrak direği dikilidir; uzun zamandır gönderde bayrak yok, belki bebek battaniyesi olarak kullanmak için sökülmüştür. Yardıma ihtiyaçları olduğunda, göndere yırtık, kırmızı bir uyku tulumu çekerler. Rüzgar tulumu işlevi görür bu. Rüzgar şiddetliyken tulumun kollarıyla bacakları açılır, o haliyle kafasız bir adama benzer.

Doğruca eski taşra yolundan batıya bağlanan çamurlu tali yola iniş ya-

parım. Yolun başındaki tabela rüzgar yüzünden fırıl fırıl döner. İki kazığa telle tutturdukları metal tabeladaki kırmızı kurukafanın üstünde DİKKAT BİZDE KAN HASTALIĞI VAR yazar. Sel baskınlarında yolda oyuklar açılır. O zaman ellerinde küreklerle ortaya çıkıp çukurları doldururlar. Onarım konusunda iyi değiller, çoğu zaman hiç mecalleri yok, ancak iniş pistini hep temiz tutarlar. Hemen her inişte şiddetli yan rüzgar olur. Canavar'ın başını aşağı vererek yola yanlamasına yaklaşırım, sol kanat alçak, burun güneye dönüktür, son anda uçağı hizalarım; avludaki çocuklar hoplayıp zıplar, elli metre aşağıda güldüklerini görürüm, onları gülerken görebildiğim tek andır bu.

★

Jasper bir zamanlar kokpite atlayabiliyordu. Dördüncü yılda bir tartışma yaşadık. Ağırlık ve kargo için ön koltuğu çıkarıp yere bir battaniye serdim. Kareli battaniyenin üstünde üç bacaklı bir köpek ve köpeğin gösterdiği sülünü vuran bir adam deseni var. Bunu daha önce neden yapmadım bilmiyorum. Yine de köpek Jasper'a benzemiyor. Jasper'ı getirip adam ve köpek deseninin üstüne yerleştirdim.

Sen ve ben, başka bir hayatta, dedim ona.

Jasper uçmayı sever. Zaten onu Bangley'le yalnız bırakmam.

Koltuğu çıkardığımda Jasper üzüldü. Doğrulup dışarıya bakamıyordu. İstikamet dümeni pedallarından uzak durmayı biliyordu. Bir keresinde uçak döndüğünde pedallara doğru kaydı, az kalsın ölüyorduk. Bu olaydan sonra yaklaşık on santimlik tahta bir çit kestim ama Jasper onu inceleyip, hayatta bu şekilde uçmam dercesine uçaktan dışarı atlayınca çiti parçaladım. Çit gücendirmişti onu. Tüm bunlar gücendirmişti. Eskiden motorun uğultusundan, pervanenin sesinden endişe ederdim, telsizde konuşacak kimse olmamasına rağmen kulaklığı takıyorum çünkü uçağın sesini azaltıyor, fakat Jasper için endişeleniyordum, ona kendi kulak koruyucusunu bile yapmaya çalıştım, başlık gibi bir şey, ama kafasında durmuyordu. Muhtemelen bu yüzden sağır oldu.

Bir keresinde battaniyeyi uçak için aldığım yağ ve diğer malzeme yığınının üstüne koydum ki Jasper dışarı bakabilsin.

Gördün mü? dedim. En azından ara sıra güzel oluyor. Çoğumuzun tahmin edebildiğinden daha güzel.

Bunun hâlâ yetersiz olduğunu düşünüyordu kesin. Eskisi kadar heyecanlı değildi. Bu yüzden malzeme toplamayıp sadece uçtuğum zamanlarda, ki çoğunlukla sadece uçuyorum, koltuğu geri takıyorum, sadece birkaç dakikamı alıyor. Zamanımız olmadığından değil. Uzun süre sonra ilk defa yine dik oturduğunda, Neden bu kadar uzun sürdü? der gibi bir bakış attı bana, ardından da gözlerini gözlerime dikip kopilot gibi kaşlarını çattı. Morali, tıpkı değişen hava gibi elle tutulur bir şekilde yerine geldi.

Jasper yaşlanıyor. Yılları saymıyorum. Yediyle çarpmıyorum.

Köpekleri her şey için yetiştiriyorlar, balık yakalamaya suya dalmaları için bile, peki neden daha fazla yaşamaları için yetiştirmiyorlar onları, bir insan kadar uzun yaşamaları için?

★

Tuhaftır, GPS'ler hâlâ çalışıyor. Askeriyenin ya da her kimse onun, etrafımızda dönüp bize nerede olduğumuzu söylemek için yerleştirdiği uydular hâlâ sinyal gönderiyor, konumumu bir üçgen içinde saptıyor; kumanda kolundaki küçük GPS aleti yükseltilere çok yaklaştığımı düşünürse arazi ikaz ışığı yanıp sönüyor.

Her zaman yükseltilere yakın uçuyorum. Bu da her şeyin sonuyla ilgili diğer şey: Motorumun arızalanmasından korkmuyorum artık.

GPS aletinin üstünde "En Yakın" düğmesi var. Zamanında birilerinin kafası çalışıyormuş. Tuşa bastığınızda hemen size en yakın havaalanını ve ne kadar mesafede olduğunu söylüyor. En yakın havaalanlarını, özelliklerini, uzaklıklarını, yönlerini, kule frekanslarını listeliyor. Eskiden bir şeyler hakkında endişelenirken "En Yakın" benim en iyi arkadaşımdı. Her hava değişikliğinde ya da herhangi bir sorunda ya

da yakıt azalması durumunda tuşa basardım ve liste çıkardı, listeyi aşağı kaydırıp bir tanesini seçerdim ve "Git" düğmesine bastığımda hoop rotamı verirdi. Ok işaretini kavisin merkezine yönlendir. En ustaca şey.

Hâlâ işe yarıyor ama dokuz yılın ardından uçak pistlerinin çoğu kullanılmaz halde. Üstelik pistlerdeki çukurların tam olarak nerede olduğunu bilmek ve etraflarından dolaşmak zorundasınız. Zaman nasıl da çabuk geçiyor. Pistlerin ota ve taşa dönmesi ne kadar hızlı oldu. Önceden bir televizyon şovu vardı: *İnsanlardan Sonra Hayat*. Her bölümünü izler, kaydederdim. Ana fikrinden dolayı şova sarmıştım: New York bin yıl içinde nasıl görünecek? Haliç. Bataklık. Nehir. Ormanlar. Tepeler. Bunu sevmiştim. Neden bilmiyorum. Beni heyecanlandırıyordu.

Bu kadar hızlı işte. Su ve havaya maruz kaldığında çelik kirişlerin nasıl hızla çürüdüğü, köklerin onları nasıl da hızla parçaladığı hayret verici. Hepsi çöküyor. Uçak pistleri de öyle: Dokuz yıl kulağa pek de uzun bir zaman gibi gelmiyor, fakat korunmamış asfalt pist ve yaşamaya çalışan, beyni yanmış insan için uzun bir zaman bu. Bir liste yapabilirim. Dokuz yıl,

Bangley'in saçmalıklarıyla yaşamak için,

Geçici grip koğuşunu hatırlamak ve,

Yaşananların ardından eşimi özlemek için,

Balık tutmayı düşünmek ve balığa gitmemek için,

Ve başka şeyler için oldukça uzun bir zaman.

Ama. Bir akşam Bennet'ın güneyinde bir piston kaybettim. Ara sıra şehre bakmak için yüksekten uçarım. O uçuşlardan birinde *pat, pat, pat* sesiyle birlikte uçak deli gibi titremeye başladı. En iyisi yere inmek ve arızayı gidermekti, sadece tıkalı bir buji de olabilir diye düşündüm. GPS aletinin bana Buckley hava kuvvetleri üssünün yaklaşık yirmi kilometre batıda olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Uçağı yan yatırdım ve altın rengi güneşin ışığı gözüme vura vura

alçalmaya başladım, gürültü iyice arttı, sanki motor parçalanıyordu, güneşten adeta kör olmuş bir halde, sol asfalt kenarını kendime rehber belleyip kıçımı yırtarak otuz metre sonra yere dokundum, belki yirmi metreydi, derken BAM, eğer Canavar'ın sol iniş takımıyla ben olmasaydık, işimiz bitmişti. Jasper'ın da işi bitmiş olurdu tabii. Arkaya geçip kontrol ettim. Dikdörtgen biçimindeki çukur neredeyse bel hizasındaydı, bozkır köpeklerinin küçük pençeleriyle kazılmış gibi görünüyordu. Siktir. Sırtım. Sarsıntı. Yere oturup bacaklarımı çukurdan sarkıttım, Jasper da oturdu ve her zaman yaptığı gibi bana yaslandı, kibar, kaygı dolu gözlerle hızlı bir bakış attı. Böyle oturunca Melissa'nın bir zamanlar beni götürdüğü, sandalyeler, minderler ve yastıklar yerine, kaskatı duran Batılıların ayaklarını sarkıtabilecekleri oturma yerleri olan Japon restoranını hatırladım. Güneş gölgelerimizi pistte yaklaşık bir metre öteye düşürüyordu. Darbe destek dikmesini kırmıştı, o zaman kaynak yapmayı öğrendim, güneş enerjisiyle kaynak yapmak da mümkün.

Ayaklarımı çukurdan sarkıtmış otururken silkelendim ve, Neyin var senin? diye sordum kendime. Oyun mu sanıyorsun olan biteni?

Bunu cevaplamak biraz vakit aldı.

Bugün yaşamak ister misin?

Evet.

Yarın da yaşamak isteyebileceğini kabul ediyor musun? Ve belki bir sonraki gün?

Evet.

Öyleyse sistemli ol. Sahip olduğun tek şey zaman.

Böylece bir araştırma yaptım. Havacılık haritasını aldım ve yüz altmış kilometre dahilindeki tüm iniş pistlerine uçtum. Centennial'a, Colorado Springs'e, Hava Kuvvetleri Akademisi'ne, eski Nebraska'daki Kirby'ye, Cheyenne'e uçtum. Aşağı yukarı otuz fit yükseklikte, berrak havalarda uçtum ve notlar aldım. Kaç çukurun beni öldürebileceğini görünce hayrete düştüm. Cranton'da az kalsın ölüyorduk gerçek-

ten de, alçaktan piste paralel giderken, kimi yabancı sevmezler uçağın gövdesinde bir delik açtılar. Kurşun tam yan camımın üstünden girip tepeden çıktı. Cranton'da komşularımızın olduğunu böylece öğrenmiş oldum.

Yani "En Yakın" düğmesi hâlâ çalışıyor fakat uçuşlarımın yarıya yakınında onu kullanmıyorum artık. Eski bir tarlaya inmek çok daha iyi. Eskinin "En Yakın Sığınak"ı şimdinin "Belki En Yakın Ölüm Tuzağı" oldu. Bunların hepsi önemli bilgiler.

★

Telsizi hâlâ takip ediyorum. Eski alışkanlıklar zor bırakılıyor. Her havaalanının bir frekansı var, bu yüzden kule olmasa bile hava trafiğindekiler birbiriyle konuşabilirler. Kalkarken ya da inişe geçerken kim nerede bilmek mühim. Mühimdi. Eskiden her yıl bir sürü kaza yaşanırdı. Havaalanları arasında belli bir iletişim yöntemi yok ancak 121.5 acil durum frekansı var. Bir havaalanına yaklaşırken yaptığım şey eski telsiz kanalına geçmek. Havaalanına sekiz kilometre kala arama yapıyorum. Birkaç defa arıyorum.

Loveland hava trafiği Cessna Altı Üç Üç Üç Alfa altı bin fitte Greeley'ye doğru seyir halinde. Tekrar ediyorum. Kimse var mı? Havadaki tek lanet uçak benim ve sonsuza dek de öyle olacak muhtemelen. Belki başka bir evrendeki başka bir gezegende Cessna'yı yeniden icat ederler. Hah!

Gülüyorum. Yuhalıyorum. Hastalıklı bir durum bu. Jasper köpeklere has ılımlı bir utançla iki yanına bakıyor.

William Stafford'ın bir şiir kitabı var bende. Eve dönmeme sebep olan tek şey şiir koleksiyonumdu. Gece motoru durdurup ışıkları kapatarak eski King Sooper otoparkına indim. Ev iki kilometre uzaktaydı. Batıda ve güneyde ateşler yanıyor, arada silah sesleri geliyordu. Bacaklarımın arasında AR-15'le, Canavar'ı rahatsız edecek biri çıkacak mı çıkmayacak mı diye uçağın içinde yarım saat bekledim.

Tüfeği aldım, daha önce sabahları ve akşamları pek çok defa yaptığım gibi gölün etrafında tempolu koşarak ilerledim. Eskiden koşuya çıkardım. Şömine rafındaki, merdivenlerdeki fotoğrafları görmezden geldim, eski bir sırt çantasıyla kamp çantasını kitaplarla, sadece şiir kitaplarıyla doldurdum. Melissa'nın bana aldığı ilk kitaba, adı tüyler ürpertici bir şekilde geleceği haber veren *Yalnız Ölürüz*'e dokundum. II. Dünya Savaşı'nda çarpışmış Norveçli bir komandonun savaş anılarını anlatıyordu kitap. Adam iki Alman taburunu bozguna uğrattıktan sonra hayatta kalıp kitap boyunca balıkçı yaka kazağıyla yakışıklı yakışıklı poz veriyordu. Onu hep kıskanmışımdır; fiyort diyarında ahşap bir kulübesi, binlerce dostu ve fazla baharatla kaynatılmış elma şarabı ya da İskandinav likörü ya da partilerde ne içiyorlarsa onu içen ve artık sırf eğlencesine kayak yapan Norveçli bir savaş kahramanı. O adam dünyadaki cehennemi hayal edebilseydi. Gölgesini görmüştü sadece. Kitaba dokundum, Melissa'nın yazdığı ithafı okumadan rafa geri koydum. Bitti. Artık hiçbir şey için ağlamamaya karar vermiştim.

Otoparka geri döndüğümde dıştaki araba sıralarının etrafından dolaştım ve uçağın açık kapılarından içeri eğilmiş iki kişi gördüm, biri uçağa tırmanmak üzereydi. Küfrü basıp tüfeğin emniyet kilidini kontrol ettim, kalbim güm güm atıyordu, ayağa kalktım ve bağırarak siktirip gitmelerini söyledim, av tüfeğini ve çifteyi ellerine aldıklarında on sekiz metre öteden vurdum onları. Öldürdüğüm ilk adamlar. Onları şiir uğruna vurdum. Silahlarını Bangley'e verdim, onları nereden bulduğumu sorduğunda cevap vermedim.

Stafford'ın kitabının adı *Gerçek Olabilecek Hikayeler*. İçinde "Büyük Düzlükler'deki Çiftlik" adında bir şiir var ve şöyle başlıyor:

Soğuk bir telefon teli;
Kuşlar adımlar her nereye giderse.
Büyük bir düzlüğün ardında bir çiftlik
Telin bir ucunda durur.
Her yıl ararım o çiftliği,
Çaldırır çaldırır, dinlerim hâlâ.

Adam babasını arar. Annesini arar. İkisi de yıllar önce dünyadan göçmüştür, telefonun ucunda sadece uğultu vardır ama adam yılmadan onları aramaya devam eder.

Üstünden uçmak üzere olduğum havaalanından kimse yanıt vermediğinde acil durum frekansına geçiyorum ve formalite icabı çağrı yapıyorum.

Mayday mayday Cessna Altı Üç Üç Üç Alfa kendisini feci yalnız hissediyor.

Yedinci yılda biri yanıt verdi. Elimi kumanda kolundan çekip kulaklığı kulaklarıma bastırdım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Parazitlerin arasından zayıf dalgalar halinde geldi.

Üç Üç Üç Alfa... işitsel bir kar fırtınasının içinde kayboldu.

Üç Üç Üç Alfa... parazit borası... *Grand Junction.* Manyetik bir rüzgara kapıldı.

Grand Junction...

Bekledim. Kafamı salladım. Kulaklığımın üstünden şakağıma vurdum. Kumanda kolundaki mikrofona parmağımla vurdum.

Grand Junction mı? Grand Junction mı? Üç Üç Üç Alfa Longmont'un üstünde. Longmont'un üstündeyim lanet olası! Anlaşılmadı! Tekrar ediyorum: Anlaşılmadı!

Daire çizdim. Daha yüksekte daire çizdim. On beş bin fite çıktım ve oksijen yetmezliğinden başım dönene kadar daire çizdim. On üç bin fite indim ve yakıt göstergesi on beş dakikam kaldığını söyleyene kadar iki saat daire çizdim, sonra da doğuya yöneldim.

Konuşan, pilot ya da kontrol birimi olmalıydı.

Bu ilk ve sondu.

*

Yemeklerimi hangarda yapıyorum. Bangley çıkageldikten yaklaşık bir ay sonra, onun iki tekerlekli yük arabasıyla uçak pistinin doğusunda kalan hoş bir malikanenin mutfağındaki peçkayı buraya taşıdık. Belki de eski bir tamirhanede yemek yemenin verdiği geçicilik duygusu yüzünden bunların hiçbirinin kalıcı olmadığını hissediyorum. Evde yaşamıyor olmamın sebebi de bu. Bir hangarda yaşayıp dışarıda uyuyunca, bir yerlerde bir ev, kendisine dönebileceğim biri varmış gibi davranabiliyorum. Ama kimi kandırıyorum ki? Ne Melissa geri gelecek ne de alabalıklar, filler, pelikanlar. Belki doğa yeniden soğuk sularda yaşayan görkemli, benekli, savaşçı bir balık yaratır ama fillere bir daha asla şans vermez.

Buna rağmen geçen yaz bir çobanaldatan gördüm. Yıllardır ilk kez. Ilık günbatımında böcek bulmak için oradan oraya uçuyor, kanatları alacakaranlıkta parlıyordu. O yumuşak, heyecan verici cik cik sesleri.

İşte, yemek yaptığım ve yediğim yer hangar. Bangley'in yaptığı gibi evimde mutfak masasında yemeyi denedim, hem de birkaç gün ama olmadı.

Ömrümüz boyunca yetecek odunların tümü havaalanının etrafındaki evlerin duvarlarında. Bir balyoz ve levyeyle bir haftalık odun ihtiyacımı birkaç saat içinde karşılıyorum. Mobilyaları saymıyorum bile.

Yakacak odun için kiraz, ceviz ve akçaağaç yer döşemelerini parçalamaya ilk başladığımda içim epey yandı. Ancak. İhtiyacın yanında değerin ne önemi var ki? Yine de öncelikle bakımsız evleri parçalara ayırıyorum. Pahalı yer döşemesiyle kaplı dört beş malikaneye rastlar mıyım bilmiyorum, hoş, rastlasam bile o zamana dek hiçbir özel yanları kalmaz muhtemelen. Yanarken farklı kokular verecekler bana sadece. Dile getirilmemiş bir başka anlaşmayla havaalanının batısındaki daha ucuz evlerden odun toplamaya başladık, Bangley kuzeyde çalışıyor, ben güneyde. Böylece el arabasıyla çok fazla mesafe gitmem gerekmiyor.

Bangley çoğunlukla etrafta başıboş dolaşıp bana katılıyor. O yemek pişiremiyor, ben pişiriyorum. Adama kapı çalmayı bir türlü öğrete-

medim ya da en azından hayalet gibi fısıldamamayı, bu beni biraz ürkütüyor çünkü beni ne zamandan beri izliyor olduğunu asla bilemiyorum.

Bu akşam yemeği erken yiyoruz.

Siktir Bangley, az kalsın kendimi haşlıyordum.

Yaptığın şeyden keyif alıyormuşsun gibi yemek pişiriyorsun.

Hı?

Tavayla, bıçakla sanki mutfaktaymışsın gibi geziniyorsun. Sanki şu yemek programlarından birindeymişsin gibi.

Eğer havasındaysa Bangley'in burun delikleri solungaç gibi açılıp kapanır.

Gözlerimi bir an ona dikiyorum.

Aç mısın?

Önlük taktıkları şu yemek programlarından birindeymişsin gibi. Sanki boktan bir yemeği pişirmek bir çeşit dansmış gibi. Tra la la.

Ocağa tazecik patateslerle dolu bir tava koyuyorum. Başlarda domuz yağı yerine geyik yağı kullanmayı denedim ama çok çabuk bozuldu.

Eh, gördüğün üzere ne önlük takıyorum ne de dans ediyorum.

Son geldikten birkaç ay sonra evlerin kilerlerinde neredeyse hiç yağ kalmamıştı, muhtemelen kalorisi için içmiş olmalıydılar. Sonra Piper Bulvarı'nın karşısındaki büyük Bauhaus'un bodrumunda yirmi litrelik iki fıçı zeytinyağı buldum. Bir yığın tuğlanın arkasında duruyorlardı.

Şarkı söylüyordun ama. Yine sırıtıyor. Daha da aşağılık görünüyor böyle sırıtınca.

Ocak beşe on santim Kanada köknarıyla yanıyor, hızlı ısıtmada üstüne yoktur köknarın. Yağ cızırdarken, tavanın dibine temas etsinler diye patatesleri ayırıyorum. Ateşin harını azaltmak için çelik spatulayla uzanıp ocağın kenarındaki krom kolu hafifçe dürtüyorum. Ma-

yam farklı olsaydı, burayı kendi başıma koruyabileceğimi düşünseydim, Bangley'i vurur ve bu durumdan kurtulurdum, diye düşünüyorum. Kurtulur muydum acaba? Belki. Ama sonrasında her gün yaşadığımız bu tartışmaları özlerdim. Muhtemelen onun yokluğu içimde koca bir boşluk yaratırdı. Biz gerçekten de evli çiftlere benzedik.

Şarkı söylediğimi sanmıyorum, diyorum en sonunda.

Söylüyordun Hig, söylüyordun. Johnny Cash de değildi. Sırıtıyor.

Bangley'in Kitabı'na göre kendi kendine bir tek Johnny Cash şarkıları söyleyebilirsin.

Peki, neymiş söylediğim?

Omuzlarını silkiyor. Biliyorsam ne olayım. Popçu kızların dinledikleri gibi bir şeydi. Çok önceleri radyoda duymuştum galiba.

Çok önceleriymiş. Yüzünde zafer gülümsemesi ve bir haftalık kirli sakalıyla orada öylece dikiliyor. Küfredip gülmeye başlıyorum. İşte bana yaptığı bu: beni gülme noktasına gelene kadar kızdırmak. Güzelce saçmalar, sonra benim sigortam atar ve gülmeye başlarım. Sanırım bu ikimiz için de büyük bir şans.

Otur Bangley. Bir tabure çek. Yayın balığı, fesleğenli karahindiba salatası, kızarmış taze patates yiyoruz.

Gördün mü? diyor. Tıpkı o programlardaki gibi. Nonoş değilsen ne olayım.

Ona bakıp katıla katıla gülüyorum.

Ara sıra müzik çalıyorum. Mp3'lerim, CD'lerim, plaklarım, her şeyim var. Hangarımdan, rüzgar türbinlerinden elektrik alan FBO'daki ana pil şarj ünitesine kablo çektim, yani elektrik sorun değil. Doğru ruh hali lazım sadece. Dikkatli olmak zorundayım yoksa müzik beni bir daha asla olmak istemediğim o yere geri gönderir. Eskiden dinlediğimiz hiçbir şey olmaz: onlarca yıl yaşlı şarkıcı-söz yazarlarının delisiydik, içmeden duramayan country'cilerin, Whiskeytown'dan Topley'e, Topley'den Sinead'e. Dixie Chicks'i severdik, kim sevmez-

di ki. Amazing Rhythm Aces. Open Road, Sweet Sunny South, Reel Time Travelers, hareketli bluegrass müziği ve çok çok öncesinin grupları. Bu müziklerin yürek paralayıcı olduğunu düşünürdük o zamanlar. Güzel bir bahar sabahında hangarın kapısı açık, ısınan asfaltın üstünde dönüp duran kızıl kuyruklu şahin manzarasına karşı çalmıştım bir keresinde:

Ve hâlâ bayıldığım o hanımeli kokunu anımsarım
Beni artık istemediğine inanamıyorum...

Brad Lee Folk'un o tatlı, genizden gelen sesiyle söylediği "Hard Times"ı.

Başı önünde ve evsiz, yağmurda kaybolmuş...

Kırkında yaşlı bir adam olacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Çalabildiğim tek şey blues. Melissa blues'la bir türlü barışamamıştı. Lightning, Cotton, BB, Clapton ve Stevie Ray dinleyerek rahatlayabiliyorum. Son Seals'ın "Dear Son"ını, deredeki çakallar şarkının armonika solosuna göğü yırtarcasına uluyarak eşlik edene dek bangır bangır çalıyorum. İnsanın içine işleyen ulumalar ve havlamalar. Sanki hem müzik onları öldürüyormuş gibi, hem de müziği seviyorlarmış gibi. Lafı dolandırmaya gerek yok, blues budur işte.

★

Banketin arkasında Jasper'la yatıyorum. Baharın ilk günleri, gecenin geç ya da sabahın erken saatleri... Avcı, dağların girintili kenarlarına doğru çekiliyor, kendisini ezip geçmeden önce boğayı vurmaya uğraşıyor haykırmadan, sessiz sessiz. Bazen çok huzurlu oluyor ama bu gece değil. Bu gece hayatı uğruna savaşıyor.

Jasper sol uyluğumda uyuyor, tasmasız, ama benim düşüncelerim tasmalı. Uzaklaşmalarına izin vermiyorum. Yeşil eve, hangara, açlık yüzünden dikkatsizleşen ayıları avlamak için çıkabileceğim bahar avına değebilirler ancak.

Jasper her zamanki gibi sessizce horluyor, nefes alırken küçük bir ho-

rultu, nefes verirken küçük bir inilti yükseliyor genzinden. Sonra birden Grand Junction'dan gelen çağrıyı hatırlıyorum. Kar fırtınasından çıkan bir tren gibi yaklaşıyor, derken rüzgara kapılıp uzun, kederli bir yitişle geri çekiliyor. Kayboluyor. *Üç Üç Üç Alfa... Grand Junction... Grand Junction...* Ses yaşlı, kibar, endişeli, sanki dik merdivenden yukarı bağıran bir büyükbaba ya da büyükannenin sesi gibi.

Kaç yıl önceydi? İki veya üç. Hatırlıyorum, yazdı. Yaz yangınlarında yükselen dumanı, dumanın içinde Canavar'la daireler çizdiğimi, o akşam günbatımının katliamı andırdığını hatırlıyorum. Daireler çizip duruyor, yükseliyor, daireleri genişletiyor, durmadan mikrofona konuşuyordum. Çıldırmış bir halde ses devresiyle uğraşıp duruyordum. Belki sesin bir kısmı atmosfere yayılmıştı, telsiz yineleyiciler yıllardır çalışmazken sesler bu kadar uzağa nasıl gidebiliyordu? Sesin yetkinliği. Yaşlı bir adam. Hatırlıyorum. Ses genizden geliyordu. Başka bir pilot, onun bir pilot olduğundan emindim.

Tanktaki yakıtla Gunnison'a uçup geri dönebilirim, hatta belki öteki yöne, Delta'ya da gidebilirim. Belki - eğer rüzgar iki yönde de iyiyse. Ki bu nadirdir. Bunu düşündüm. Defalarca. Kavşak yarım saatten az bir mesafede. Sonra da. Ne? Başka bir havaalanındaki başka bir pilot muhtemelen pek güvenilir olmaz. Ancak.

Her nasılsa elektrikleri vardı. Onlar -o- yedi yıl hayatta kalmıştı. Belki hâlâ hayattadır.

Jasper kıpırdanıyor, uykulu uykulu bacaklarını geriyor, bana yaslanıyor, uyanıyor. Havayı kokluyor. Başını yeniden indiriyor.

Başımı yastıktan kaldırdım
Buzdan ayı gördüm.
Başımı eğip evi düşündüm.

Li Po'nun en meşhur şiiri.

Tüm bunlara rağmen: Sondan çok çok uzun zaman önce bile, sonsuz özlem vardı. Hiçbirimiz için yuva muva yok.

Yastık olarak kullandığım strafor dolu spor çantasına sırtüstü uzanı-

yorum. O kadar çabuk kirlenmiyor, bana eski yatağımı anımsatmıyor. Yün şapkamın altından alnımı ovuyorum. Gökyüzü cam gibi berrak, orman yangınları haziranın ortasına kadar başlamaz; Samanyolu yıldızlardan oluşan dipsiz bir nehir. Demek istediğim akla hayale gelmeyecek kadar derin. Jasper iç çekiyor. Neredeyse hiç esinti yok. Bir tek kuzeyden esen miskin yel var, sağ kulağımı serinletiyor.

Grand Junction'daki pilotla tanışsam, kendimi daha çok evde hisseder miydim acaba? Güneye doğru Denver hareketli bir şehir olsa? Melissa eskiden yaptığı gibi yine Jasper'ın öteki tarafında uyusa? Kimleyken kendimi daha çok evde hissederdim? Kendimle mi?

Hâlâ pilotun sesini düşünüyorum. Yetkinlik ve özlem. İrtibat kurmak için. Oraya gitmeliydim. Yakıtı zorlamalı, gazı kesmeli, yavaş uçmalıydım, toparlanıp gitmeliydim. Görmek için. Neyi görmek için bilmiyorum. Yine de yapamadım. Gidemedim. Kabul ediyorum: Korktum. Daha önce pek çok defa olduğu gibi ölülerle karşılaşmaktan. Paonia'daki dar, düz tepenin üstünde uçak gemisini andıran pistiyle Yedi V İki'ye geri dönene kadar yakıtın tükenmesinden. Delta'nın doğusundaki kerpiç evlerin üstünde yakıtın tükenmesinden. Grand Mesa'nın gölgesine düşmekten.

Önceden, Pasifik Okyanusu'nda kaybolan pilot Amelia Earhart'ı bulduklarını okumuştum. Bence inandırıcı. 1940'ta "Araştırıldı" diye işaretlenen bir adada bulunmuş. Bıçak niyetine midye kabukları, zıpkın niyetine parçalara ayrılmış bir çakı. Bir ateş çukuru. Eski mi eski, ufalanmış makyaj malzemeleri. Plastik uçak penceresi. Bir kadın ayakkabısı. Kemikler. Ufalanmış kemikler. Earhart'ın hayatta olan bir kuzeniyle doğrulanan DNA. Elbette orası Earhart'ın, bir şeylere yenik düşene kadar o ve ikinci pilotun adasıydı. Yukarıdan bakınca bir mercan resifi, ortasında lagün olan elips şeklinde bir vaha. Dış taraftaki düz resif, cezir zamanı otopark gibi. Motorlar durmuşken saatte doksan kilometreyle gitmeye ayarlanmış Lockheed Electra'sıyla Earhart'ın en fazla yedi yüz fite daha ihtiyacı olurdu. Kıt erzakını suda bata çıka kıyıya taşıdı, belki yaralıydı. Belki deniz çekilmemişti, belki iniş takımları suyla parçalanmıştı. Belki suda kan vardı. Pa-

sifik Okyanusu'nun üstünde yakıtın tükendiğinde ne gelirse minnetle karşılayacaksın. O küçük adada yaptıkları şeyler. Midyeler ve yağmurla yaşam savaşı vermek.

Midyeler ve yağmur.

Bir diğerinin arkadaşlığıyla, sadece bir kişinin.

Açlık. Tıpkı ıslak odun alevi gibi, zamanla, yavaş yavaş yanarak. Kemikler incelir, bacak kemikleri, derken biri, ardından da diğeri ölür. Belki de adalıların saldırısına uğramak daha iyidir.

Tüm o süre boyunca en çok ne özlenir acaba? Karmaşa içindeki kimliksiz meydanlar mı, şöhret mi, partiler mi, flaşlar mı? Sevgililer mi, eğlence mi, şampanya mı? Şöhretten oyulmuş yalnızlık mı, saygıdeğer bir otelde geniş bir çalışma masasındaki tek bir lambanın ışığında incelenen haritalar mı? Oda servisi mi, gün ağarmadan içilen kahve mi? Bir iki arkadaşın refakati mi? Seçenekler: Hepsi mi, değil mi? Bazıları mı, hiçbiri mi? Şimdi mi, şimdi değil mi, belki daha sonra mı?

Bunların hiçbirine sahip değilim artık. O seçeneklerin. Hal böyleyken. Yakıtım tükenip de Gunnison Vadisi'nin batısındaki ıssız yüksek bozkırlara inmek ve Jasper'la eve kadar beş yüz kilometre yürümeye çalışırken ölmek istemiyorum. Ev. Eksik, kıt da olsa. Hiçbir şeye sahip olmadığım için kaybedeceğim şey hiçbir şey. Hiçbir şey de nihayetinde bir şeydir.

★

Jasper hırladı. Hayallere dalarak uyumuşum.

Alçak, huysuz, ciddi bir sesle hırladı.

Nefesimi tutup, dinledim. Yavaşça doğruldum. Jasper pek duymuyor evet, ama burnu iyi koku alıyor.

Çakallar olabilir. Yahut kurtlar. Son iki yıldır dağ kurtları dağınık sürüler halinde dağdan iniyor. Artan yeni nüfusun artan baskısı. Bir zamanlar sayıları çoktu ve şimdi yine çoğaldılar.

Jasper gecenin bir yarısı hırladı, ben de kalbim küt küt atarak battaniyelerin altında doğruldum. *Burada dur*, diye fısıldayıp banketin tepesine doğru emeklemeye başladım.

Jasper bilir. Durum ciddi olduğunda o bilir.

Arka ayaklarının üstüne oturup hırlamayı kesti ve hem gerçek bir endişeyle hem de keyiflenmiş bir avcı gibi başı dik bana baktı. Çok heyecanlıydı. Ben de öyle. Uzun zaman sonra ilk defa böyle bir durumla karşılaşıyorduk, belki de altı aydır; kendimi biraz uyuşuk, hamlamış hissediyordum. Birkaç yıl önce olsa, şimdiye çoktan banketin tepesine çıkmış, sol elim AR'nin kabzasında, gece görüş gözlüğüyle çevreyi tarıyor olurdum. Şimdiyse tüfek soğuk nemli tenteyle spor çantasının arasındaki boşluktaydı. Gece görüş gözlüğü de tüfeğin yanındaki eski bir yün çorabın içinde. En azından uyumaya çıkarken onları yanıma almayı hâlâ akıl ediyordum. Gece görüş gözlüğünü takıp bandını yavaş yavaş, sessizce çekiştirdim ve kurma kolunu çektim. Bankete usul usul, dikkatle tırmandım.

Jasper kımıldamadan durdu. Karanlıktaki kokuyu kovalama dürtüsüyle mücadele ediyordu. Ya da belki bazı sesleri, sağırlığa yakın işitme sorununu delip geçen bazı frekanslardaki sesleri. Banketin dik arka kısmına ağır ağır tırmandım. Gelenlerin çakallar, hatta kurtlar olması için dua ediyordum. Cana kıyma havamda değildim, hem de hiç. Kendim öldürmeyi geçtim, Bangley'in öldüreceği biriyle karşılaşmak istemiyordum.

Banketin tepesine geldiğimde tüfeği düz zemine kaydırdım ve soğuk çamura iyice yapışıp, öteyi görene dek yukarı doğru kıvrıldım.

Verandadaki ampulün ışığında onları gördüm. Bir iki üçdörtbeş... *birikiüçdörtbeşgüvercininişinibitirişteböyle*... Belki biri daha küçük, ya da daha genç olan hepsi yetişkin beş adam.

Lanet olsun.

O ilk yaz büyük bir çabayla çöp konteynerini kaldırmış ve evden yaklaşık otuz metre ötede güneye doğru devirmiştik. Yana yatık, kapağı açıktı. Nehir yatağı dik ve derindi. Akıntı çöp konteynerinin etrafın-

dan dolaşıyordu, böylece havaalanı ırmağın U şeklinde akarak etrafını sardığı bir alanda kalıyordu. Tek iyi geçit nehir yatağından eve kadar olan yoldu. Bu yüzden doğal olarak konteynerin güneyinde, ampulün gölgesinde toplanmışlardı, oldukları yerde -profesyonel asker değil, sıradan insanlardı bunlar- ödülleri kadar tehditlerini de tahmin ettikleri evden korunuyorlardı.

Çantada keklik. Kısa süre sonra ölü olacak bahtsızlar için bir diğer bahtsız metafor.

Ben geyik öldürürüm. Geyik öldürmekte sıkıntı yok. Derisini soymak, parçalara ayırmak, yemek.

Kalbim, kör bir şey göğüs kafesimden kendine çıkacak yol arıyormuş gibi güm güm atıyordu. Kemerimdeki telsize uzanıp başparmağımla üç defa mikrofon tuşuna bastım. Sonra üç kere daha ve üç kere daha. Ardından saydım. Ben iki yüze gelmeden önce Bangley elinde iki tüfekle -M4 taarruz tüfeği ve hafif bir sniper, muhtemelen bir AR-10- sallana sallana yanıma tırmanmış olacaktı. Kendi kendime sayıp tüfeği yukarı, kum torbalarından birinin üstüne kaldırdım ve sağ omzuma sabitledim. İç çektim. Otuz metre. Santimi santimine ölçmüştük.

Yüzotuzbir yüzotuziki

Yere çömelmiş, konuşuyor, fısıldaşıyorlardı, onları duyamıyordum. Batıdan esen rüzgar hafif hafif, serin serin enseme vuruyor, sesleri taşıyordu. Emniyet kilidini çok yavaşça kaldırdım, çıt sesini duydum, birden ürktüm, sanki gereğinden fazla ses çıkmıştı. Kilidi tam otomatiğe getirdim.

Yüzyetmişdokuz yüzseksen

Profesyonel bile değillerdi. Bu mesafeden bakınca tek bir hedef olmak ister gibi bir araya toplanmışlardı, dürbünü tek bir hedef doldurmuyordu. Çiftçi sigortacı tamirciydi bunlar. Muhtemelen. Talihsiz bir şekilde bir araya gelmişlerdi. Ne var ki. Kolumla hafif bir baskı uygulayarak dürbünün yönünü değiştirdim ve onları şöyle bir taradım, hepsinin silahı vardı. Kalbim öyle hızla atmaya başladı ki dürbündeki görüntü titredi. Bu aşamada katil onlardı. Demek istediğim karşı-

lıklı suç tarihimizin bu aşamasında. Kaç kişiyi öldürdüğümüzü ya da ne denli acımasızca öldürdüğümüzü kim bilebilirdi ki. Ama bu aşamada onlar silahlı saldırı pozisyonundaydılar. O evde aileden geriye kalmış ne varsa ona karşı. Ve.

Bunun acımasızlığı beni dehşete düşürdü: Onların evle olan ilişkisi, kurmaca aile, onlara göre ben, herhangi birimiz o pozisyonda olabilirdik. *Düşünme Hig. Hepimizi öldürteceksin,* diye bağırırdı Bangley kesin.

İki yüzbeş ikiyüzaltı. Olamaz Bangley. Lanet olsun. Daha önce bir kere bile iki yüze sayana kadar gelmemezlik etmemişti.

Gözümü mercekten çekip başımı sola döndürdüm. Gölge yoktu. Kimse yoktu, yanıma yaklaşan Bangley yoktu. Siktir. Gözümü tekrar dürbüne koydum. Elim tetikte titriyordu. Titremeye başlıyordu.

Kendi aralarında konuşuyorlardı. Titreyen sol elimle dürbünü sabitleyen kolu çekip dürbünü serbest bıraktım ve delikli gezin hizasından çıkardım. Görüş alanım genişledi.

Çocukken bile öldürme aşamasını hiç sevmezdim. Amcam Pete'le ava çıkmaya bayılırdım. Ernest Hemingway ve Jack London tarzında eski kafalı bir edebiyat ve aksiyon adamıydı, bir de salon dansı öğretirdi. Yolcu gemilerinde. O ve Louise Hala bunu yaklaşık yirmi yıl boyunca yaptılar, derken Louise Hala öldü ve benim hayat dolu ve konuşkan amcam sessiz, daha ciddi bir adam oldu çıktı. Yine de eğlenceliydi. İkisinde de iyi değildi, ne aksiyonda ne de edebiyatta, ama uzun süre, gereğinden çok daha uzun bir süre ona taptım ve on iki yaşında onunla ilk geyik avıma çıktım.

Bu işte iyiydim. Demek istediğim, adeta Farley Mowat'nın *People of the Deer*'ıyla büyümüşüm gibi araziyi ve doğal yaşam alanını hemen çözdüm, sessizdim, rüzgarın yönü ve sırt çantamın dayanıklı kumaşına sürtünen ince dalların hışırtısına dikkat kesilirdim, usta bir iz sürücüydüm, kampta işe yarıyordum, kasımın ortasında sabahın beşinde o soğuk dağ havasında uyanıp tulumumdan fırlamakta hiç zorluk çekmezdim. Bunlara bayılırdım ve bir dişi geyiği görüş alanımda tutmakta sorun yaşamazdım, ama onu vurmamla birlikte kayaların

üstünde dengesini yitirmesini, öne sendeleyip kafa üstü düşmesini, derken göz göze gelişimizi, işe yaramayan bacaklarıyla kayaları tekmelerken panikle onu tam kafasından tekrar vurduğumda gözleriyle bacaklarındaki yaşamın yitişini, ardından onu temizlerken donmuş zemine akan kanının süt dolu memelerinden akan ılık sütle karışıp pembeye dönüşmesini...

Hiç sevmezdim. Yıllar boyunca bunu her yıl yaptım ve ava çıkmayı, dondurucuda geyik olması fikrini çok sevdim ama öldürmeyi değil. Bir böceği bile öldürmeyi sevmedim.

İkiyüzyirmiüç ikiyüzyirmidört.

Hayır Bangley. Bir keresinde pazarlık yapmayı denemiştim. Ölüme en çok yaklaştığım andı bu.

Eski kanunlar yok artık Hig. Ağaçkakanlar gibi gittiler. Buzullarla ve hükümetle gittiler. Artık yeni bir dünya var. Yeni dünya yeni kanunlar. Bir daha asla pazarlık yapmaya çalışma.

Birini vurmaya hazırlanırken böyle söylemeyi severdi.

Beş kişi büyük bir gruptu, son yıllarda karşılaştığımız en büyük grup. Çömelmişlerdi, konteynere en yakın duran ve sırtı bana dönük olan en irileri konuşurken sağ eliyle işaretler yapıp başındaki şapkaya dokunuyordu, elinde dürbünlü bir tüfek vardı, onun hemen yanındaki bir tür saldırı tüfeği -muhtemelen AK- tutuyordu, diğer üçündeyse iki pompalı ve bir av tüfeği vardı, hepsini gece görüş gözlüğüyle otuz metreden açık seçik görebiliyordum. Elinde pompalı tüfek olan soldan üçüncünün kafasında kovboy şapkası vardı, koca şapkalı kısa bir adam. Bir aradaydılar, kafalarını sallıyorlardı ve harekete geçmek üzereydiler. Elim titredi. Bir daha bu kadar net bir hedef olmayacaklardı.

Sağdan sola taramayı planladım. Tam otomatik. Gezi, sonuncunun gövdesine odakladım.

Sağ işaretparmağımla soğuk tetiğe dokundum, derin bir nefes aldım, öğretildiği gibi yavaşça vermek üzere derin bir nefes ve...

Yarıldı. Kesildi gece. Ben yapmıştım. Sağ tarafımda yükselen alev nabız gibi atıyordu, bir kamyon enkazı, seri ateşle gelen zincirleme patlama. Gözümün önünde dağılmıştı grup, red dot ölümcül bir böcek gibi etrafta uçuyordu, yeşil toprak tarafından yutulması için gölgelerini yukarı ve yere fırlatıyordu.

Ben yapmamıştım.

Tetiği ben çekmemiştim.

Bir feryat ve çığlık, biri inliyor diğeri kıvranıyordu, ağlaşmalar. Bangley'in kamyonun arkasından çıktığını, 45'liği kılıfından çıkardığını, açık araziye doğru sakince yürüdüğünü gördüm, derken üç el ateş ve ağlayanların sesi birden kesildi.

Hafif bir esinti, soğuk. Nabzım kulaklarımda atıyor, haykırışları siliyordu. Sessizlik.

Oraya buraya dağılan silahları toplayıp omzuna attı. Banketin etrafından yürüyüp silahları yere bıraktı, şıngırdadıklarını duydum, Jasper'a sessizce bir şeyler söyledi, hâlâ ateş pozisyonunda durduğum yere tırmandı, hâlâ tetikte donakalmış bir halde olduğum pozisyon derdim ama daha çok olanlara inanamaz bir halde donakalmıştım.

Lanet olsun.

İyi, diyor. İyi işti. O şeyin hâlâ içinde olup olmadığından emin değildim.

Öldürmeyi kastediyordu. Parmağımın tetikte hareket ettiğini görmüştü. O kontrolü ele almadan önce.

Lanet olsun Bangley. İçimde neyin olup olmadığından emin değildin?

Susuyor. Bildiğimi biliyor.

O lanet şey hiçbir zaman benim içimde olmadı. Yine de yapıyorum ama. Aklından ne geçiyordu senin? Ya seni görseydim ve onlardan biri olduğunu zannetseydim?

Böyle bir şey hiç olmadı: Beni hep görürsün. I-ıh. Öyle olmaz.

Ağzımı açıp kapadım. İnanılır gibi değil, dedim. Ya ayrılsalardı? Ya harekete geçselerdi yani. Daha erken davransalardı?

Susuyor. En başından beri onları gözlediğini artık bildiğimi biliyor.

Pekala tetiği çekmek üzere olduğumu nereden biliyordun ve neden... onları benim öldürmeme izin vermedin?

Susuyor. Onları daha yakından izleyeceğine beni yakından izlediğini artık bildiğimi biliyor. Aynı anda hem bizi öldürmüş olabilecek sikik herifleri, hem de benim sikik parmağımı izliyordu. Başından beri gözlüyordu onları. Belki de ancak ben o derin nefesi alınca bakışlarını onlardan ayırdı. Zihnimde Bangley'in ilk adama hiç bakmadan ateş ettiğini canlandırıyorum, gece dürbünüyle beni izliyor, dehşet ve şaşkınlık içinde geri çekilmemi izliyor, ardından kayıtsızca silahına sarılıyor ve grubun geri kalanını tarıyor. Taramak demeyelim. Bangley tam otomatiğe inanmaz. Panik halinde sıçrayan her bir gölgeye muhtemelen iki atış. *T-TAK*. Her birine bu kadar hızlı. O canları biçerken benim sersemliğime gülüyordu belki de.

Buraya gel Hig. Sana bir şey göstereceğim.

Banketten iniyor. Jasper hâlâ aşağıda, titriyor. Korkudan değil. Yıldızların ışığı altında onu görebiliyorum. Benim hareketlerimi endişeyle izlerken poposunun üstünde oturuyor, harekete geçmemek için kendisini zor tutuyor, birileri üstüne düşeni yapmalı dercesine.

Hadi gel. Sessizce ıslık çalıyorum. Jasper zıplıyor, eski günlerdeki gibi değil ama hâlâ bankete, oradan da öteki tarafa atlayacak kadar hızlı. Bangley aşağıda, yere serilmiş karanlık şekillerin arasında. Jasper bir ona bir buna gidiyor, hiç durmadan kokluyor, sessizce hırlıyor.

Şuna bak Hig. Bunu asla yapmamalıydılar.

Sesi mutsuz değil.

Bangley şapkasına bağlı LED feneri açıp kovboy şapkalı kısa adama tutuyor, şapka şimdi birkaç metre ötedeki lağım suyunda yüzüyor. Bu bir çocuk. Belki dokuz yaşında. Aşağı yukarı o yaşlarda işte. Melissa yedi aylık hamileyken doğmuş olmalı. Dokuz yıl önce. Çocuk za-

yıf, saçları keçeleşmiş. Saçında bir şahin tüyü. Yüzü çöküK, dışarıda yaşamaktan ve çamurdan kirlenmiş bir gölge gibi. Bu hayata doğmuş. Bu hayatta dokuz yıl. Sonunda da Bangley'in gerçekçi şakasında bir figüran olmak üzere, bu dünyanın korkunç yapbozunu zihninde bütünlemeye çalışırken.

Bangley homurdanıyor. Bebeklerin elinde silah. Onu bırakmalıydım.

Nerede?

Bangley omuzlarını silkiyor, başını yukarı çeviriyor, şapkasındaki fenerin ışığı gözüme giriyor.

Şiddetli parlaklık karşısında irkiliyorum ama dönmüyorum.

Yarın açlıktan ölmek üzereyken derenin içinden çıkıp geldiğinde onu da diğerleri gibi vururdun, ama bu sefer gün ortasında ve otuz yerine üç yüz metre öteden.

Işıktan başka bir şey göremiyorum fakat Bangley'in sırıttığını, hem de gaddarca sırıttığını biliyorum.

Hig bunca zamandır tek bir şey bile öğrenmedin. Geçmişte yaşıyorsun. Elindekinin değerini biliyor musun merak ediyorum. Lanet olsun.

Yürüyüp gidiyor. Hak edip etmediğimi kastediyor. Yaşamayı.

Jasper'ı kendi işiyle baş başa bırakıp uzaklaşıyorum. Onları yarın gömeceğiz.

Yaptığım şey şu: Butları kolları göğüsleri kalçaları baldırları ayırırım. Jasper için yiyecek başka bir şey bulana kadar geçen günler için onları ince ince dilimler ve salamuraya yatırırım. And Dağları'ndaki rugby takımının hikayesini hatırlayın. Cesetler cesetti, çoktan ölmüşlerdi. Hayatta kalmak için yapmışlardı bunu. Ben de farklı değilim. Jasper için yapıyorum bunu. Ben geyik eti, dip balığı, tavşan, gümüş balığı yerim. Jasper'ın kuru etlerini hava almaz kaplarda saklıyorum. Tuzdan ötürü en çok insan etini seviyor. Yarın aynı şeyi yapacağım ama çocuğa dokunmayacağım, onu şefkatle ya da pişmanlıkla filan göme-

cek değilim, sadece tek parça halinde başında şahin tüyüyle vereceğim toprağa.

İşte bu noktaya geldik: Kendi tabularımızı yeniden yaratıyor, asıl nedenleri unutuyoruz ama eski alışkanlıklar bizi peşlerinden sürükleyebiliyor hâlâ. Banketin etrafından geri yürüyorum. Kafamın üstünde geniş bir mezar taşı gibi duran banketin altında battaniyeye sarınıp uyumam gerek normalde. Böylece yarın zinde bir şekilde uçabilirim. Ama uyumayacağım. Silahı bırakıyorum, sadece silahı, spor çantasının altına saklıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

II

Ömrüm boyunca yapacağım şey buymuş hissiyle uçmaya başladım. Uçan insanların birçoğu böyle hisseder ve bence bu sınırsız özgürlükten veya havada süzülen ruh metaforundan ziyade bir çeşit ağaç ve uçurum tepesi geniyle alakalı. Aşağıdaki dünyanın çözülmesi. Manzaranın kurumuş arazilerin, şelalelerin kılcal ve atar damarları etrafında biçimlenmesi: sel sularının açtığı vadilere ve derelere, kanallara ve boğazlara kıvrıla kıvrıla sokulan kırış kırış dağ yamaçları; tıpkı kırışıklıkların bir yüzün pürüzsüz kısımlarını belirlemesi gibi dağ kollarını, sırtları ve bayırları belirleyen alçak yerler; daha aşağıdaki kanyon yarıkları; en alçak yamaçların arasında kalan çukurluklar, vadiler; tepeleri ve katman katman yüksek düzlükleri bir arada tutuyormuş gibi görünen kıvrımlı nehirlerle kurumuş nehir yatakları. Oraya buraya dağılmış yerleşim yerlerinin yavaş yavaş bu nehirlerin etrafında birleşip, nehirlerin kesiştiği yerlerde kümelenmesi. Bu manzara karşısında şaşırmamız lazım ama şaşırmıyoruz, diye geçirirdim aklımdan. Bunu daha önce de gördük ve bir ırmağın kıyısında yürür, ayağımızı koyacağımız yeri bilir gibi gözü kapalı açıkladık aşağıdaki yeryüzü parçasını.

Ama ilk eğitim uçuşunda en çok sevdiğim şey düzendi, her şeyin yerli yerinde olduğu hissi. Kendi kare bölmelerinde duran çiftlikler; pusulanın ana noktalarına göre yönlenmiş kır yolları; sabahları uzun gölgeleri batıya düşen rüzgar kesenler; rulo balyalar; gökyüzünde-

ki yıldızlar gibi mükemmel bir şekilde etrafa saçılmış ve böğürlerini aynı kırmızı güneşe vermiş sığırlar ve atlar; bahçelerdeki kamyonetler; çaprazlama sıralanmış karavanlar; birbiriyle köşe yapan çatılarıyla sıra evler; baklava şeklinde beyzbol sahası ve oval go-kart pisti; dağınık paslanmış araba sıraları ve hurdalıklar, onlar da uzun gölgeleriyle nehirleri çizen kavaklar kadar güzel ve olmazsa olmazlardan. Elektrik santralinin bacasından çıkan ve sabah yeliyle doğuya seğirten pamuk gibi pak beyaz duman. Hepsi eskide kaldı. Gökyüzünden baktığınızda aşağıda ne yoksulluk, ne acı, ne kavga vardı, sadece düzen ve mükemmellik. Manzara resimlerinin ölümsüz dinginliği. *Ne de o ağaçlar asla çıplak olabilir...*[2] Otobanda ilerleyen acil durum araçlarının ışıkları bile cırcır böceklerinin güven verici ritmiyle yanıp sönerdi o zamanlar.

Ayrıca her şeyi bir şahin gibi izleyerek uçarken, bizzat ben her nasılsa kötü ayrıntılardan kurtuluyorum bir süre: Ne keder hastası, ne gergin, ne yalnız, ne de öldürdüğü için sürekli mide bulantısıyla yaşayan ve yine öldürmeye mecbur kalacak biriyim. Aşağı bakarak tüm bunların üstünden uçan benim. Bana hiçbir şey dokunamaz.

Bunu anlatacağım kimse yok, yine de bunu doğru anlamak çok önemli. Gerçek ve ondan kaçmak nasıl bir şey. Bugünlerde bile kaldırılamayacak kadar güzel bazen.

Öte yandan Bangley ve onun gibilerin nasıl insanlar olduğunu merak ediyorum. Tıpkı bir çanın içinde yankılanan notalar gibi yalnızlığıyla güvende ve mutlu. Bunu tercih ediyor. Yalnızlığını ölümüne korur. Onu korumak için yaşar, havadayken öteki kuşları öldürmek için yaşayan bir gökdoğan gibi. Ölüm ve güzelliğin kendi içinde birbirlerine yaptığı şeye temas etmek istemez.

Gelişinin ilk haftasında birlikte uçtuk. Savunma hattımızı gözlemlemek istedi, en zayıf noktalarımızı. Onu yolcu koltuğuna sıkıştırıp benimle konuşabilsin diye kulaklık verdim. Havada genişleyen daireler çizerek bir şahin gibi yükseldim. Dere yataklarının gölgede kaldığı ve

2- John Keats'in "Ode to a Grecian Urn" adlı şiirinden.

yerle bizim aramızda bembeyaz bir martı sürüsünün uçtuğu berrak bir sabahtı.

Druidler. Daha aşağıda daire çiz, dedi bin fite ulaştığımızda.

O kelimeyi hiç duymamıştım.

Onlarla yolda karşılaştım, dedi. Hepsi kan hastası. Bahçenin öteki tarafından bağırdılar. İyice yakına gelen iki tanesini vurdum. Keşke şimdi yangın bombam olsaydı.

Ona göz ucuyla baktım. Dehşete düşmüştüm. Bu hikayeyi ailelerin ağzından hiç dinlememiştim, ama zaten Bangley'le yollarımızın kesiştiğini, Bangley'in benim ortağım olduğunu nereden bilebilirlerdi ki?

Üstü başı yırtık pırtık birkaç çocuk hindi kümesinden koşarak çıktı ve hoplayıp zıplayarak el salladı. Bangley sıkışık koltuğunda bana döndü.

Seni tanıyorlar mı?

Evet. Onlara yardım ediyorum. Onlar Druid değil, Mennonitler.

Gözleriyle yüzümü taradığını hissettim. Yolculuğun geri kalanında, dağlara yakın uçup da kayalık sırtlarda uçuşan taze kar gördüğümüzde bile tek kelime etmedi.

III

Peki bu anlatma ihtiyacı nereden geliyor?

İnsanın içine işleyen güzelliği ölülere özgü hareketsizliğinden bir şekilde kurtarmak için. Anlatırken yaşamı içe çekmek için.

Bangley'in hareket eden hemen her şeyi öldürmekten ibaret yaşam tarzının aksine.

★

Benim tetiği çekmediğim tek taraflı silahlı çatışmanın olduğu gece, batıdaki hangarları geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Jasper'ın burnu iyi koku alır, eğer beni etrafta göremeyip endişelenirse peşimden geleceğini biliyordum. Onu ziyafetinden alıkoymak istemiyordum ve Bangley'i bir gecede yeterince ölüm saçtıktan sonra benim köpeğime bulaşmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Gece görüş gözlüğüm yoktu, silahım yoktu. Bangley kemerinde her zaman tabanca taşır, eminim uykusunda bile çıkarmıyordur. Onu hiç uyurken görmedim ama biz banketin dibinde uyuklarken kaç gece bizi izledi merak ediyorum. Bu adamla ilgili beni ürküten pek çok şey var ama en kötüsü, kendisi tarafından izlendiğime dair o değişmez his. Tıpkı Kanada'daki Amerikan yerlisi Creelerin sivrisinek sürüleriyle yaşamaları gerektiğini öğrenmesi gibi öğrendim bununla yaşamayı. Yaşadım. Ama içimde rahatsız edici bir korku var: Bangley şayet saldırıların burayı kendi başına koruyabilmesine yetecek kadar azaldığına veya benim aile ziyaretlerimin fazla riskli olduğuna karar verirse, iki-

mizi de, yani beni ve Jasper'ı, verandasından elli adım öteye iki basit atışla öldürebilir, buna kimse engel olamaz. Bu noktadan hareket edecek olursak, açık havada uyumam delilik, ama öte yandan Bangley beni öldürmek isteseydi alelade bir günün sonsuz fırsatlarından birini değerlendirebilirdi, o yüzden başından beri gündelik seçimlerimi yaparken Bay Ölüm'ü hesaba katmamaya karar verdim.

Batıdaki son hangarları geçer ve tek ampulün yandığı verandadan yıldızların aydınlattığı düzlüğe çıkarken, o beş adamın ziyaretinin en azından bir süre daha hayatta kalmam için bir çeşit teminat olduğunu düşündüm. Jasper ve ben bir süreliğine gözden çıkarılamazdık, her ne kadar grubu Bangley bertaraf etmiş, onları kelimenin tam anlamıyla tetikte öldürmüş olsa da.

Uzun çalıların arasında duran ve gündüzleri yeşil, şimdiyse siyah olan eski yakıt tankının etrafından dolandım ve ayaklarım dağlara giden eski yolu buldu kendiliğinden. Benim yolum. Jasper'la benim dokuz yıldır aşındırdığımız ve Bangley'in kulesine giderken aşındırdığı yol. Erie Havaalanı'nın kontrol kulesi yoktu, kontrol edilmeyen bir pistti burası, yani pilotlar sadece birbirleriyle konuşarak ve uzun zamandır kullanılan protokolleri uygulayarak işleri yoluna koyuyorlardı, fakat Bangley'le birlikte pistin altı kilometre ötesine, dağın yamacına giden yolun yarısında kendi kulemizi diktik, öldürme kulemizi. Piper Bulvarı'ndaki 70'lerden kalma bir ilkokulu anımsatan çirkin, bodur, ahşap binadan bin bir güçlükle söktüğümüz kerestelerle tam iki ayda inşa etmiştik onu. Keresteyi Bangley'in o zamanlar çalışan kamyoneti ve römorkuyla taşımıştık; Bangley içi her tür cinayet silahıyla, mayınlarla, konserve gıdayla ve mühimmatla dolu o römorkla çıkagelmişti ilk. Kuzeydeki elektriksiz hangarların birinden taşıdığımız jeneratörü uçak yakıtıyla çalıştırıp elektrikli testerelerle matkapları kullandık. Bangley marangozluktan hazzetmiyordu ve onun elle yapılan bir işin altından büyük bir başarıyla kalktığını ilk ve son görüşümdü, bunu .408'iyle yapacağı temiz, uzun atışların gazıyla başardığını biliyorum artık. En üstteki platforma çıkıp, masasında saatler harcayarak tasarladığı, destekli atış için kullanacağı sırayı ve döner tablayı monte etmeye can atıyordu. Gözetleme dürbünü ve lazer

mesafe ölçüm cihazı için iki ayrı ayak. Hiçbirini -ne silahları, ne dürbünü, ne de mesafe ölçüm cihazını- asla kulede bırakmadı. Bir tek, rüzgar hızı/yönü göstergesini çatıda, rüzgarın aleti başka yöne çevirip fırıl fırıl döndürmeyeceği bir yerde ve balistik çizelgesini de onun için yaptığım geçmeli çekmecede bıraktı.

Tercih ettiği mesafe bin üç yüz metreydi. Sahip olduğu yeteneklerle birini öldürmeyi garantilemeye yetecek kadar yakın, gururunu okşamaya yetecek kadar da uzak bir mesafe. Yıllar içinde pek çok insan kederli dünyaya son kez bakmıştı o yolda. Kelimenin tam anlamıyla kana boyanmış bir yerdi. Toprak, yani yolun güneyindeki uzun adaçayı kümesiyle kuzeyindeki uzun ve sık tavşan otu kümesi arasında kalan çamur, dökülen kanların bakır mineralleriyle siyaha dönmüştü, sanki araba yağı dökülmüş gibi lekeliydi. O gece bir saatten daha az sürede altı buçuk kilometre yürüdüm. Ne mesafenin farkındaydım, ne de zamanın. Takvime göre 21 Nisan gecesiydi, bildiğim kadarıyla gündönümü ya da ekinoks filan yoktur o tarihte, ama bir şekilde her ayın 21'i gibi bana önemli gelir. O gün aynı zamanda Melissa'nın doğum günüydü. Partileri sevmediğinden hiç parti vermedik. Baş başa yemek yerdik, beslenmenin yozlaşmış bir biçimi olarak görmesine rağmen yılda iki defa bayıla bayıla yediği suşiyi tercih ederdi. Sonun gelmesiyle birlikte en sevdiği balıklar, ton balığı, sarı kuyruk ve yabani somon yok oldu, geriye kalanların çoğunun fiyatları da o kadar yüksekti ki gitmeyi bırakmıştık.

Ona her zaman kitap hediye ederdim. Sahafın, resimli karton kapakları çoğunlukla yırtık ya da kayıp olan Hardy Boys ve Nancy Drew serisini, küflenmiş, içine kargacık burgacık el yazısıyla bir şeyler yazılmış *Hobbit*leri bulabileceğiniz bölümünden ciltli, eski bir kitap alırdım hep. Kapak resmindeki bazı motifler, şaha kalkmış bir at veya eski bir karaağaç bez cilde damgalanmış olurdu, böylece gözlerinizi kapayıp ellerinizi pütürlü yüzeyin üstünde gezdirebilir ve sıçrayan vahşi atın, dalları alabildiğine uzanan ağacın kıvrımlarını hissedebilirdiniz.

Ben en çok göllerde yaşayan hayvanlar hakkındaki, çok küçük bir çocuğun her sayfaya, mesela su samuru resminin altına

Su samurunu severim

Misk sıçanının altına:

Misk sıçanını severim

Kunduzun altına:

Kunduzu severim

yazdığı resimli el kitaplarına bayılırdım.

★

Karanlıkta kulenin yanından geçtim. Çalıların arasında kalan patika Samanyolu'ndan gelen ışığı emip geri yansıtıyordu. Hedef noktasında siyah bir lekenin üstünden yürüdüm, adaçayı gölgesi değildi bu leke. Ne ürperdim ne de bir şey hissettim. Rüzgar esiyordu. Dağlardan batıya. Buz gibi esmesi gerekirken ılıktı ve toprağın, alçak yamaçlardaki sedirlerle daha yükseklerdeki alaçamların kokusunu taşıyordu. Buzun içinden çıkan kaya gibi. Liken ve yosun. Öyle olduğunu düşündüm. Bahar gibi kokuyordu.

Normalde nisan ortasında buzlar çözülmezdi, fakat eski mevsimler artık mazi olmuştu. Bu kış dağlara kar yağdı ama üst üste iki yıl zirvelerde neredeyse hiç kar görmediğimiz bir dönem de oldu. Saldırılardan ve hastalıktan çok bu durum korkutuyor beni.

Alabalıkları kaybetmek kötüydü. Nehirleri kaybetmekse tümüyle başka bir mesele.

Yine de dağlarda balık tutuyordum. Akarsular çok ısındığından alabalıklar ölmüştü, o yüzden remora ve sazan tutuyordum, daha önceleri yaptığım gibi dip oltasını nehre atıyor, remora yakaladığımda, mücadele bile sayılmayacak ruhsuz bir direnişin ardından şişmiş dudaklarla pullar karşısında tiksintimi bir kenara bırakıyordum. Kendimi tadına ve kılçıklarına alıştırdım. Alabalık tükendiğinden boşluğu sazanlar doldurdu ve yavaş yavaş yüzeyde beslenmeye başladılar, bu yüzden bazen sinek oltasıyla bile balık tuttuğum oldu. Tuttu-

ğum balıkları Bangley'e götürmedim çünkü o balıktan anlamazdı. Balık tutmak için harcadığım zamanı da öyle. Hem hayvanların hem de gezginlerin uğrak yeri olan bir nehrin kıyısında tüm dikkatini tek bir şeye vermekteki tehlikeyi de.

Ama ben yaptım. Bangley buna *Dinlence* diyordu küçümseyerek, bizim hayatta kalmamızı veya öldürmeyi veya aynı kapıya çıkan öldürme planlarını doğrudan kapsamayan her şeyi küçümsediği gibi. *Tanrım, burada tatil yapmıyoruz Hig, öyle değil mi? Lanet olsun.* Geyik avcılığı da başka bir şeydi. Verimli bir gezide elde ettiğimiz kaliteli protein miktarının aldığımız riske bölünmesi. Gitmek istememin altında yatan gerçek, oraya çıkmaya, oraya kaçmaya, o havayı içime çekmeye ihtiyaç duymam, ki Bangley bunu görmezden geliyor. Eğer bundan nefret etseydim, Bangley'in daha çok hoşuna gider. Uçma meselesi de öyle. Uçmanın benim için hayat demek olduğunu bile bile, gözlem uçuşlarından edindiğim bilgilerin olsa olsa birkaç kez işimize yaradığını söylüyor.

O benim patronum değil, ben bildiğimi okuyorum, ne var ki Bangley hoşnutsuzluğuyla beni fazlasıyla sinirlendirmekten hiç geri kalmıyor, bir süre sonra bu gerçeği yüzüne vurmamak daha kolayıma geldi. İbreyi yeşilde tutmak.

Balık tutuyordum. Sırt çantamı hâlâ yeşil olan bir ağaca dayıyordum. Kanodan bozma kızağımı. Tüfeğimi. Böceklerin kemirip kuruttuğu ağaçları, sert rüzgarlarda devrilmiş cansız ağaçları geçip yeşilin derinliklerine yürüyordum. Henüz kurumamış ya da yeniden canlanan ormanlık alanda balık tutuyordum. Sırt çantamı yere bırakıyor ve, bir zamanlar annemin çorap çekmecesine koyduğu lavanta keselerinin kokusunu içime çekermişçesine, akan suyun, soğuk taşın, köknarın ve çamın kokusunu içime çekiyordum. Derin bir nefes alıp, tam olarak Tanrı demeyeceğim, ama hâlâ orada olan bir şeye şükrediyordum. İstesem, hâlâ pek çok şeyin canlı olduğu o gençlik günlerimizde olduğumuzu hayal edebilirdim.

Nehri dinliyordum ve rüzgarı, ağır kara dalları kımıldatmasını izliyordum. Aşağıda kalan gölcüğün karanlık yüzeyi yeşil polenler-

le kaplı oluyordu. Bir ağacın nehir kenarında toprağın yüzeyine çıkmış ve suya doğru kıvrılmış köklerinin arasındaki eski örümcek ağları rüzgarla salınıp parıldıyordu.

Beze sarılı dört parçalı oltayı çıkarıp, parlak metal halkaları döndürerek parçaları birbirine takıyordum. Liseden beri sahip olduğum Sage marka dört numara bir oltaydı bu. Babam kendisiyle yaşamaya başlamamdan kısa bir süre sonra, on altıncı doğum günümde vermişti onu. Bir sonraki yıl, daha oltayı nasıl kullanacağımı gösteremeden pankreas kanserinden öldü. Ben de hem kendi kendime hem de Pete Amca'dan öğrendim her şeyi.

Babamın bana oltayla birlikte verdiği, hayatımdaki diğer her şey dağılırken bile temiz tutmayı ve yağlamayı sürdürdüğüm Orvis makarayı çıkarıyordum sonra. Makara ayağını mantar sapın ucundaki alüminyum yuvaya sokuyordum. Üstünde oltayı tutmayı kolaylaştıran baklava şeklinde bir oyuk olan somunu sıkıştırıyordum. Somun kolayca dönüp sıkıca kilitleniyordu.

Tüm bunlar, bu hareketler, bu sıralama, bu sakinlik, bu dere ve boğazdaki düğümlenme, akarsuyun dalgacıkları ve uzun ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgar. Oltamı birleştirirken. Bunu yüzlerce, belki de binlerce defa yaptım. Düşünmeyi gerektirmeyen bir ritüeldi. Tıpkı çorap giymek gibi. Tek farkla: Bu ritüel çok saf bir hisle temas kurmamı sağlıyordu. Demek istediğim, ömrüm boyunca ne zaman balık tutsam içimdeki en iyi ben ortaya çıkıyordu. Dikkatim ve özenim, risk alma isteğim ve sevgim. Sabır. Ne olursa olsun. Balık tutmaya babamın ölümünün hemen ardından başladım ve yaşasaydı böyle balık tutardı diye düşünerek onun gibi balık tutmaya çalıştım. Şimdi düşününce biraz tuhaf geliyor: hiç olta kullanırken görmediğim bir adamı, oğlunun acımasızlığı yüzünden babalık yapma fırsatı olmamış bir adamı taklit etmeye çalışmak.

Lisedeki kız arkadaşımı kaybettiğimde balığa çıktım. Bir öfke ve çaresizlik krizindeyken bir daha yazmamaya karar verdiğimde balığa çıktım. Melissa'yla tanıştığımda ve bildiğim her şeyi gölgede bırakarak sevebileceğim birini bulduğum umuduna kapılmaya azıcık da

olsa cesaret ettiğimde balığa çıktım. Balığa çıktım ve balığa çıktım ve balığa çıktım. Alabalıklar hastalığa kurban gittiğinde balığa çıktım. Ve evimizin dört yüz elli metre ötesindeki hastaneye dönüştürülmüş, ölmek üzere olan insanlarla tıka basa dolu Elks Binası'nda grip Melissa'yı benden aldığında balığa çıktım.

Onu gömmeme izin verilmedi. Diğerleriyle birlikte yakıldı. Balığa çıktım. Yavaş yavaş azalan erzakın ve daha da uzayan yakıt kuyruklarının ve isyanların kaosunda balığa çıktım. O zamanlar sırf kaçmak ve kıvrımlarını ve mizacını tıpkı ölü karımın bedeni gibi bildiğim dereyi takip etmek için dip oltasıyla sazan avladım.

Havaalanında geçen onca yıl oltamla dağlara çıkmaya devam ettim. Sırt çantamı yere koyuyor, oltayı bir araya getiriyor, derin bir nefes alıyordum, Jasper da nehrin kıyısında, olanı biteni en iyi görebileceği noktaya yatıyordu. Bilekli ayakkabılara benzeyen tabanları yapışkan, lastikli hafif botlarımı giyiyor, tozlu ve gri düz kayalardan inip suya giriyordum. Nehir yatağındaki bu taşlar ıslanır ıslanmaz renklenir, yeşillerle, kızıl kahverengilerle ve mavilerle canlanırlardı. Ben de canlanıyordum. Soğuk ayaklarımı donduruyor, bacaklarımı titretiyordu.

Hafif botlarımı bir daha hiç kullanmadım. Akan suyun soğukluğunun bacaklarıma değmesini seviyordum ben.

Dağlara giden patikayı izlerken bunları düşünüyor, bunları hatırlıyordum; geçen yazdan beri balığa çıkmadığım geldi aklıma, nedenini merak ettim. Keşke oltam ve Jasper yanımda olsaydı, bir de bir günlük erzakla dolu sırt çantam; ne silaha ne de pislik Bangley'in karşısında ava gidiyormuş taklidi yapmama gerek olmadan. Ama balık tutmadım. Bahsettiğim şeylerin hiçbiri yanımda değildi. Avcı Takımyıldızı dağların ardına düşene kadar, muhtemelen bir buçuk saat yürüdükten sonra durdum. Derin bir nefes alıp ilk defa etrafıma baktım ve dağın eteğindeki ilk ağaçlara çok yakın olduğumu fark ettim. Yalnızdım. Hayaller âleminden çıktım, az kalsın Jasper'a sesleniyordum ki onun benimle olmadığını hatırladım. İçimi buz gibi bir korku kapladı ve havaalanına yürümeye başladım.

IV

Hava çabuk ısındı. Bahar karşı koymadan yerini yaza bıraktı. Hangardaki panolardan birine çiziktirdiğim takvime bakılırsa bu yıl yaz, geçen yıla göre iki hafta erken geldi. Geceleri don tutma tehlikesine karşı bahçeyi sürüp ekin sıralarını düzenledim ve Jasper'ın sırtındaki kürkü ve ensemi ısıtan sevecen güneşin altında tohumları ektim.

Her yıl olduğu gibi yine çalı fasulyesi, patates ve mısır ektim. Küçük bir seranın içinde yetiştirdiğim domateslerim ve ıspanağım da vardı.

Son geldiğinde ve şehirden bir an önce çıkmam gerektiğine karar verdiğimde, arka bahçemdeki ambardan almıştım tohumları. Toz tutmuş bir sepet dolusu tohum paketi ve bir kova patates tohumu. Aynı şeyleri onuncu kez ekiyorum şimdi. Bitkilerin verimliliğini korumak istiyorsam en kısa zamanda ailelerle tohum takas etmem gerekecek, bunu şimdiye kadar neden yapmadım bilmiyorum. Fide yetiştirmek için malikanelerden birinin limonluğunu kullandım birkaç yıl, ama soğuk her defasında tuğla zeminin muhafaza ettiği sıcaklığı kırdı ve tüm fideler öldü. Oraya peçka koymakla uğraşmadım. Onun yerine, tüm yıl yetiştirebileceğimiz ıspanaklar ve baharda ekebileceğimiz domatesler için küçük serayı yaptım. Genelde verim de aldım. Patatesleri normaline göre daha geç ektim ki tüm kış patatesimiz olsun. Ben ve Bangley'den başka yiyecek kimse olmadığı için fazlasını konserve yaptım ve bir yığın patatesi kavanozlayıp şu ampullü evimin bodrumundaki soğuk odada depoladım. Kendi bahçeleri olmasına rağ-

men hastalık yüzünden pek bir şey yapamayan ailelere yazları taze sebze, yılın ileriki zamanlarındaysa konserve sebze götürdüm, tabii Bangley'den habersiz.

Nisanın sonlarındaki o öğleden sonra günün sıcaklığının tadını çıkarıp, kıştan çıkan kemiklerimi güneşin altında ısıtarak yavaş yavaş çalıştım. Bir yandan Jasper'la konuşuyordum.

Bir tepeye ihtiyacımız var, dedim küreği alarak. Patatesler için iki ekin sırası yapmamız lazım.

Jasper kaşlarını kırıştırarak hemfikir olduğunu belirtti, güneşin ısıttığı çamur yığınının içinde mutlu mutlu uzanmış beni izliyordu.

Hey, fasulye sırıkları nerde? Onları nereye koyduk?

Jasper kulaklarını dikip ağzını açarak kendince gülümsedi. Bilmiyordu. Sikinde değildi.

Keşke hayat bu kadar kolay olsa, diye geçirdim aklımdan, daha önce defalarca yaptığım gibi. Bir köpeğin hayatı kadar basit.

Tepeleri kürekle kazdım ve tomurcuklu patatesleri toprağa gömdüm. İki metre yüksekliğe ulaşan fasulyeler için kullandığım sırıkları üç sıra halinde toprağa dikip iple birbirine bağladım. Şu dünyada insanı boyunu aşan ve yaprakları rüzgarla titreşen bir fasulye duvarından daha çok tatmin eden bir şey olamazdı.

Hiç acelem yoktu. Bugün ekmediğimizi yarın ekerdik. Havalar mısır bile ekebileceğimiz kadar sıcak olacaktı muhtemelen. İlkbahar güneşinin kuzeybatıya kaymasıyla birlikte gölgelerimiz saban izlerinin üstünden güneye uzadı. Ahenksiz bir melodi mırıldandım. Çalışırken farkında olmadan mırıldandığım melodi yüzünden Melissa benimle dalga geçerdi. Şarkıyla uzaktan yakından alakası olmayan o şeyi söyleyip dururdum hep. Huzur. Fasulyeler için küçük bir karık açıp tohumları serpiştirdim ve üstünü iyice örttüm. Toprağı atarken ellerim kollarım çamur içinde kaldı, elimin tersiyle burnumu ovuşturunca yüzüme bulaştı. Nehirdeki göletten, bahçenin başındaki sığ hendeğe su çektim ve küreğin ucuyla karıklara giden dört ayrı su yolu aç-

tım. Altüst olmuş topraktaki gümüşi su yolları kırmızıya dönüp batmak üzere olan güneşle eridi. İki yandaki çamur boyandı. Gece yarısı tüm ekinler ıslanacaktı.

Yorgundum. Kalanı ertesi gün ekecektim, domatesleri ve mısırı. Bir sonraki gün hava güzel olursa, Jasper'la birlikte kızağı ve bu sefer oltayı da alıp geyik avlamaya dağlara çıkabilirdik.

Geyikler düzlüklerde de gezer ama her nasılsa havaalanından uzak durmayı bilirlerdi ve açık düzlükte onlara sezdirmeden yaklaşamıyordum. Ben dağ avcısıydım, dereler fazla yükselmeden dağlara çıkmak istiyordum.

Bangley bazen evinin ikinci katındaki açık pencereye yerleşip, sırf spor olsun diye uzun atışlar yapıyordu. Bir keresinde uzak mesafeden iki gri kurt vurdu, bunun üzerine kurtlar da havaalanından uzak durmaya başladı. Bir seferinde de vurduğu döğüşken kuşun tüylerini kış soğuğundan pek korumayan paltosunun başlığına dikti bir zafer hatırası gibi.

Yeni bahçenin arka tarafında durup, güneşin dağların ardında kaybolmasını ve altüst olmuş toprakla su yollarını kırmızıya boyamasını izledim. Manzara karşısında içimde mutluluğa benzer bir kıpırdanma oldu sanki.

O duyguya asla bir ad vermezdim. O zamanlar yani. Korkudan. Ama şimdi ona bir ad veriyorum.

Hadi Jasp.

Küreği yumuşak toprağa saplayıp hangar tarafına döndüm; Jasper da silkinip peşime takıldı.

★

Birkaç gün, dedim. Belki üç.

Jasper'ın yiyeceği kuru etlerle dolu iki torbayı çantamın dibine soktum. Mide bulantım geçeli bir hayli olmuştu. Eşikteki ölü keçinin üs-

tüne basıp geçmeye alışabilirsin, demişti Pete Amca bir keresinde. Peki ya ölü bir insansa eşikteki?

Neden üç? dedi Bangley.

Yirmili yaşlarımın sonlarında Cabela'dan sipariş ettiğim ve o zamandan beri her ormana gidişimde yanıma aldığım lekeli, kahverengi, kuş tüyü montumu da çantaya tıkıştırdım. Onun üstüne benim yiyeceğim kuru geyik eti torbalarını koyup, korunağım olan naylon tenteyi katladım ve bir rulo paraşüt ipi aldım.

Neden birkaç gün, neden üç gün? Epey kar var Hig. Geyikler dağların eteklerine inmiştir.

Aklıma bir neden gelmediğinden, Kasımdaki son gezide elk izleri gördüm, dedim. Yemin ederim. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama gördüm. Büyük bir dişinin izleriydi. Daha fazlası var mı yok mu bakmak istiyorum. Tanrı aşkına, elk avladığımızı bir düşünsene.

Ona bakmadım. Sustuk.

Bangley'le önemli şeyler hakkında yalan söylemeden konuşamayan evli bir çift gibiydik artık. Gribi atlatacağı konusu dışında Melissa'ya hiç yalan söylememiştim. Bunun yalan olduğunu bilse de belli etmedi. Zaten hastalığı atlatıp atlatmayacağı konusunda endişelenemeyecek kadar hastaydı. Dizanterininkine benzer bir mide bulantısı ve ishali vardı; ciğerleri zatüreymiş gibi korkutucu bir şekilde su topluyordu. Artık bitsin istiyordu. Yastık, diye fısıldadı bana. Donuk gözleri boş boş bakıyordu, saçları terden sırılsıklam, elleri inanılmaz hafifti, kurumuştu adeta. Ve soğuktu. Yastık. Ağlıyordum. Her bir hücremle ağlamamaya çalıştım, dünyamın, içinde önemli olan ne varsa hepsinin ellerimden kayışını izlerken gözyaşı dökmemeye çalıştım. Onun ne istediğini anlamadan, portatif karyolada başının arkasındaki yastığı panikle düzelttim.

Hayır. Zar zor nefes alıyordu. Eli benimkine pençe gibi kenetlemişti, sanki sımsıkı tutmaya çalışıyor ama yapamıyordu.

Kullan şunu.

Gözlerimi ona diktim.

Hig. İki üç kısa nefes, ciğerlerine yeterince oksijen gitmiyordu. Lütfen.

Bulutlu bir günün berrak denizine benzettiğim gri-mavi gözleri koyulaşıyor, benim gözlerime odaklanabilmek için savaşıyordu.

Lütfen.

Lütfen.

Ölümün önüne geçmeyi çaresizce ümit ederek, bir doktor ya da hademe bulmak için karyolalarla dolu koridora bakındım, ama zaten hepsi hastaydı, ya kusuyor ya da öksürüyorlardı, cehennem gibiydi, kimse yoktu. Pis bir koku, öksürüğün ve hastalığın çığlığı hakimdi her yana.

Gözlerini yüzümden ayırmadan elini benimkine kenetledi.

Başını usulca yastıktan kaldırdım ve lekelenmiş çarşafın üstüne bıraktım, yastığı aldım, Seni seviyorum, dedim. Tanrı'nın kainatındaki her şeyden daha çok seviyorum seni. Gözleri gözlerimde, tek kelime etmedi, yüzünü örttüm, yastığı kullandım. Kendi karımın üstünde.

İki kere yastığı çekmeye çalıştı, debelendi, hafifçe tırnaklarını geçirdi, sonra kıpırtısız kaldı. Koridordaki yaygara, inlemeler ve öksürmeler durmadı. Bitmedi.

Onu sevdim.

İşte katlandığım şey bu.

Başımı yastıktan kaldırdım
Buzdan ayı gördüm.
Başımı eğip evi düşündüm.

Neyin var Hig? dedi Bangley. Berbat görünüyorsun.

Silkindim. Jasper'ın yaptığı gibi.

Bir şey yok.

Belki tatile ihtiyacın vardır Hig. Bahçede çok çalıştın. Erkekler dünyaya çiftçi olmak için gelmedi bana sorarsan. Her şey boka sardı.

Bangley'in tatile çıkmaktan kastettiği evin gölgesine astığım hamakta yatmaktı. İki süs ağacının, bana burada hep biraz şaşırmış ve sanki kollarını eskiden ait oldukları dağlara özlemle sallıyormuş gibi görünen Norveç ladiniyle titrek kavak arasına astığım hamakta.

Havayı içime çektim. Evet, belki de haklısın. Ama dinle beni, oraya çıkmak istiyorum. Tanrım, ya elkler varsa. Krallar gibi ziyafet çekeriz.

Zaten kral gibiyiz Hig. Bu krallığın bedelini dünya ödedi.

Gülmeye başladı. Öksürük gibi, pürüzlü. Çirkin.

Dünya bizi bir günlüğüne kral yapmak için kendi sonunu getirdi. Öyle değil mi Hig? Kaderimizin kaptanlarıyız biz. Hah!

Ardından gerçekten öksürdü. Kısa bir öksürük nöbeti. Kendine geldiğinde, Tamam dağlara çık, dedi. Biraz balık tut. *Dinlen.* Gevşe. Bize lanet bir elk hortlağı getir. Ama geyik de getir, tamam mı Hig? Yiyebileceğimiz bir şeyler bul.

Kocaman sırıttı, nehir yatağındaki çakıllar gibi parlayan gözlerini dikti üstüme.

Üç günden fazla sürmesin. Ciddiyim. Sen orda burda gezip dururken saldırılara karşı savunmasız kalıyoruz.

Başımı kaldırıp ona baktım. İlk defa benim de işe yaradığımı itiraf etmişti.

Sen yokken pek iyi uyumuyorum, doğruyu söylemek gerekirse.

Bir kez daha öksürüp hangarın kapısına tükürdü. Eh, sana iyi şanslar, dedi ve çekip gitti.

Ben olmadığımda iyi uyumuyordu. Bir eş gibi. İt. Tam da ondan kurtulmayı dilerken kalkıp bunu söyledi.

*

Ertesi sabah karanlıkta yola çıkacaktık. Soğuk yıldızların altında on iki kilometrelik yolu katedip, gün ağarırken ağaçlara ulaşabilirdim. Eğer bir elkin peşine düşersek daha uzun sürebileceğini tahmin etmeme rağmen üç günlük çanta hazırladım. Bangley kendi başının çaresine bakacaktı. Çantayı kızağa bağlayıp çekebilirdim ama kızağı neredeyse yüksüz bırakarak çantayı sırtımda taşımayı tercih ettim. Derelerin nerede olduğunu biliyordum, o yüzden yanıma sadece iki litre su aldım.

Bir uçuş daha yapmaya karar verdim. Hem avdan önce keşfe çıkmak, hem de üç yönden Bangley'e bir gün daha güvenlik sağlamak için. Öğleden sonra hava güzeldi, dağlardan hafif bir esinti geliyordu, güneş gören yerler ılık ama hangarın gölgesi kış gibi soğuktu. Yanan peçkadaki çaydanlıktan buhar çıkıyordu. Kuruttuğum yaz çiçekleriyle yapraklardan -yaban dutu, ahududu, nane- çay yaptım ve malikanelerden birindeki ev sinema sisteminin olduğu odadan aldığım televizyon koltuğu *Valdez*'e oturdum. Bu koltuk karaya vuran ve Alaska'ya petrol akıtan Exxon tankerinden almıştı adını.

Muhtemelen zamanında bu ikili koltuğu bir çift paylaşıyordu, şimdiyse ben ve Jasper. İki tarafında kumanda kolu olan koltuk en iyi inek derisiyle kaplıydı. Yumuşacık. Jasper'ın tarafına mavi ve sarı yamaları olan, kare ve üçgen kumaşlardan yapılmış ahşap kulübe desenleriyle dolu aile yadigarı bir yorgan serdim. Her bir kulübe deseni farklıydı ama bacalardan yükselen dumanların kıvrımı aynıydı. Geometrik tarlalarla çiçeklenen ekinlerin arasına düzenli bir şekilde yayılmış evlerden oluşan hayali bir köy izlenimi veriyordu yorganın üstündeki desen, insanlar evlerine çekilmiş sıcak ateşin tadını çıkarıyorlardı. Tıpkı bizim gibi. Yorgana bakmak insanın içini ferahlatıyordu ve ocaktan gelen ısı dalgaları karşısında koltuğu biraz geri yatırıp arkama yaslanarak çayımı yudumlamak rahatlatıcıydı.

Jasper ve benim daha eski bir zamanda, bambaşka bir yerde, süresini uzattığımız bir misafirlikte olduğumuzu ve yakında geri döneceğimizi, her şeyin bana geri döneceğini, bir felaketin ertesinde yaşamadığımızı düşleyebiliyordum hâlâ. Hayatlarımız hariç her şeyi kaybet-

memişiz gibi. Dünkü gibi bahçedeyiz yine. Her şeyin yolunda olduğu fikri beni ansızın ele geçiriyordu bazen. Sadece bu. Bu yalın güzellik zor da olsa katlanılabilirdi hâlâ ve eğer anı anına, bahçe-ocak-uçmak üçgeninde yaşasam huzurum olabilirdi.

Sanki bir ikiliğin içinde yaşıyordum, ölümün farklı tonlardaki griliklerini kaplayan mavileri ve yeşilleriyle hayatın yoğun ısrarından kaynaklanan bir ikilikte, ve ben birini diğerine eklemleyebiliyor, hangarın soğuk gölgesine adım atıp geri çıkmak kadar kolay bir şekilde birinden diğerine girip çıkabiliyordum. Ya da adım atmama gerek yoktu, o gölge, bir bulut gölgesi gibi tüylerimi diken diken ederek geçiyordu üzerimden.

Yaşam ve ölüm birbiriyle iç içe yaşıyordu. Bana öyle geliyordu. Ölüm hepimizin içindeydi, daha sıcak geceleri beklerdi, tehlikeli bir organizma, bir böcek, tıpkı şu an dağlarda ölen karaağaçtaki böcek gibi. Ve yaşam ölümün içindeydi, grip gibi güçlü ve inatçı. Olması gerektiği gibi.

Beni bu hale getiren hafızaydı. Hatırlamamak için delicesine çabalamama rağmen hep hatırlıyordum.

Adı Spencer'dı. Öyle olacaktı. Kız olursa Sophie. Alabildiğine İngilizce. İkinci üç aylık dönemde cinsiyetini öğrenmek istediğimize karar verdik. Melissa'nın ailesi İskoç'tu. Amerika'ya yedi yaşındayken gelmiş, ilkokula Batı Denver'da devam etmiş ve sınıfın önünde dikilip, çocukların gülüşmeleriyle öğretmenlerinin onun şirinliği karşısında ayılıp bayılmaları arasında *aritmetik* gibi kelimeleri tekrar etmeye zorlanmıştı. Aksanını iki ayda tamamen kaybettiğini söylerdi. Ancak yedi yaşında bir çocuğun gösterebileceği bir uyum.

Spencer babasının adıydı.

Hiç hastalanmadı, bir kere bile, tüm hamileliği süresince. Midesi hiç bulanmadı. Hiç avokado ya da dondurma aşermedi.

Avlanmayı hiç sevmezdi ama balık tutmaktan hoşlanırdı. Mümkün olduğunda benimle birlikte balığa çıkardı. Bazı yönlerden benden daha iyiydi. Oltayı ne isabetli ne de uzağa fırlatabilirdi ama bir alaba-

lık gibi düşünme konusunda dünyadaki herkesten daha iyiydi. Bir nehrin kıyısında dikilip sadece nefes alır ve güneş ışığında uçuşan böcekleri izlerdi.

Rehberler, kaçıklar, tuttukları ilk balığın en son ne yediğini görmek için hayvanın karnını lastik bir pompayla boşaltmak gibi şeyler yaparlardı. Sanki yakalanmak, ağa düşmek, sıcak havaya maruz kalmak yeterince travmatik değilmiş gibi. Balığı nehre geri koyarlardı ama balıklar bu operasyondan sonra yaşarlar mıydı? Kaçıklar yaşadıklarını iddia ederlerdi ki ben öyle olduğunu hiç sanmıyordum. Melissa böyle şeyler yapmazdı. İki parçalı oltasını birleştirir, misinayı gerer, makaranın vınlamasıyla üst tırnaktan ipi çeker, ince parmaklarını olta iğnesine giden kısa misinada kaydırır ve Yankees şapkasının siperini geri itip bana sorardı.

Hig, iğneye ne takayım?

Ben o sırada yumurtadan yeni çıkmış balıkların güneş ışığında hızla hareket edişini ya da suyun yüzeyine doluşmalarını inceliyor, larvalara bakmak için birkaç kayayı ters çeviriyor olurdum.

Aşağıya on sekiz numara Copper John, yukarıya da büyük bir Rio Grande King tak.

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi bana bakarak dudaklarını oynatırdı. Sonra boncuk başlı olta sineğiyle geyik tüylü olta sineği bağlardı. Söylediğimin tersine küçüğü aşağıya, büyüğü yukarıya. Ya da ucunda pirinç koni olan mor tüylü sineklerden kullanırdı.

Öyle yapacaksan neden bana soruyorsun? derdim ona. Önce soruyorsun, sonra da tam tersini yapıyorsun.

Bunun üzerine yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirirdi aniden; yeryüzünde en sevdiğim şeylerden biriydi bu işte.

Sana saygısızlık etmiyorum Hig. Sadece araştırma yapıyorum. Tanıdığım en iyi balıkçının fikirleriyle kendi fikirlerimi karşılaştırıyorum.

Şimdi de yağcılık yapıyorsun. Tanrım. Balık tutmaya devam et.

Genelde benden daha çok balık tutardı. Oltayı uzağa fırlatmanın şart olduğu Gunnison, Green, Snake gibi büyük nehirler hariç.

Çayı içtim. Jasper'ın tarihte hiçbir köpeğin sahip olmadığı kadar çok özel battaniyesi olduğunu fark ettim. Televizyon koltuğundaki ahşap kulübe desenli battaniyesi, av köpeği desenli battaniyesi, üstünde Whoville kasabasının resmi olan ve dışarıda uyurken kullandığı battaniyesi vardı. Şimdi de poposunu bana dayamış, bacaklarını minderden sarkıtmış horul horul uyuyordu.

Hayatı böylesi katlanılmaz kılacak kadar çaresizce sevmek mümkün mü? Karşılıksız sevgiden bahsetmiyorum. Aşkın içinde olmaktan bahsediyorum. Aşkın tam ortasında ve çaresiz olmaktan. Sona ereceğini bilerek, çünkü her şeyin sonu gelir. Son.

Başlarda içiyordum. Her tür yiyecek, atlar bile, ilk yıl tamamen tüketildi, ancak dolaplar, vitrinler ve bodrumlar hâlâ tıka basa içki doluydu. Bangley ve ben içkiyi kesikleri iyileştirmek için kullanıyorduk. Bangley asla içmez çünkü onun Kuralları'ndan biri bu. Kendisini bir asker, hatta bir savaşçı sanıp sanmadığından emin değilim, ama o tam bir Hayatta Kalan. Gençliğinde yaşadığı bütün sıkıntıları sonradan gelecek daha temel, daha saf bir şeye hazırlık, bir eğitim süreci gibi görmüştü sanki. Tüm hayatı boyunca Son'u beklemişti. Daha önce içtiyse de şimdi içmiyor. Hayatta kalma gayesi taşımayan hiçbir şey yapmıyor. Şayet geçerli bir Doğal Sebep olarak saymadığı bir şeyden ölür ve karanlıktan önce derin derin düşünmeye vakti olursa, hayatının sona ermiş olmasından çok oyunu kaybettiğine üzülür bence. Yahut ayrıntılara dikkat etmediğine. Ölümün, ya da daha kötüsü, soykırımın acımasızlaştırdığı bir başka dilencinin kurnazlığına geldiğine.

Beni her günün galibiyetinde onun yiğitliğine tanık olmam için yanında tuttuğunu düşünüyorum bazen. Geçen geceki numarayı sırf onun sayesinde kurtulduğumuzu göstermek için bile yapmış olabilir. Her gün hayatta kalışımızın onun lütfu olduğunu göstermek için. Bunu aklında tut Hig.

Bir gemi kazasıyla ilgili bir fıkra duymuştum zamanında. Trippa Sands adında bir mankenin ergen çocukların duvarlarını süslediği zamanlarda. Kapak kızlarının piri, seksiliğin kusursuz örneği. Trippa'nın tatilini geçirdiği gemi Karayipler'de bir kayalığa çarpıp batmış. Jed diye bir adamla ıssız bir adaya sığınmışlar. Tek kurtulanlar onlarmış. Karaya vurduklarında üzerilerinde paçavralar varmış ve dalgalar onları köpüklerle vaftiz ederken yalnızlıklarının farkına vararak birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlar ve sanki kafalarına hindistan cevizi düşmüş gibi birbirlerine çarpılmışlar. Şansa bakın ki, ada dallardan sarkan meyveler, içilebilir su, istiridyeler ve zıplayan balıklarla dolup taşıyormuş, bu yüzden karınlarını doyurmaları çok kolaymış ve sadece birbirlerinin gözlerinin içine bakmak ve başlarına gelen onca felaketten sonra ne kadar ateşli sevişilebilirse öyle sevişmek için fazlasıyla boş vakitleri olmuş. Yaklaşık bir hafta sonra, Tripp? demiş Jed.

Hımm. Söyle, benim mis kokulu çekici erkeğim.

Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Tabii ki, benim elektrikli matkabım. Ne istersen.

Birkaç gün benim kovboy şapkamı takar mısın?

Elbette, neden olmasın!

Trippa? demiş Jed ertesi gün.

Efendim tatlım?

Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Ne istersen benim küçük mangom.

Şu kömürle yüzüne bıyık çizer misin?

Hımm. Senin için her şeyi yaparım, seni koca kumkuat, ne istersen.

Ertesi gün medcezir boyunca aralıksız sevişmişler. Sonrasında kaplumbağa kabuğundan bir sırada oturup masmavi suların üstüne inen sağanağı izlerlerken, Balım? demiş Jed.

Efendim tatlım.

Şey, sana Joe diyebilir miyim?

Tabii diyebilirsin, seni suya atlayan çekiçbaşlı köpek balığı seni.

Jed onu omuzlarından tutup sarsmış.

Joe! diye haykırmış. Joe! Joe! Ben Trippa Sands'i beceriyorum!

Hâlâ gülüyorum hatırladıkça. Nedense beni ve Bangley'i aklıma getiriyor, ki bu hiç komik değil. Onun benim Joe olmamı istemesi, böylelikle nasıl da harika bir şekilde hayatta kaldığını birine gösterebilmesi. *Bu hayatta kalma zırvasını iyi beceriyorum, değil mi Hig?* Nerede, kim tarafından büyütüldüğüyle ilgili, düşündüğün gibi değil demekten başka tek kelime etmedi ama annesinin, tabii eğer varsa, kolayca etkilenen tiplerden olmadığını sanıyorum.

Pekala. Öyle tahmin ediyorum. Şimdi kafası koltuktan sarkan ama horlamaya devam eden Jasper'a söylüyorum bunu ve elimi kaburgalarının üstündeki kısa tüylerde gezdiriyorum.

Hadi uçmaya gidelim.

★

Akşamüstü oldu, şafaktan sonra en sevdiğim zaman dilimi. Yakıtı dolduruyorum. Pompa güneş paneliyle çalışıyor. Eskiden aküyle birlikte inverter kullanırdım ama akü vadesini doldurduğundan pompayı doğrudan invertere bağladım, böylece güneş şimdiki gibi parlarken yakıt doldurabiliyorum. İhtiyacım olursa el pompam var ama onu kullanmak tam bir eziyet. Ayaklı merdivene çıkıp kanat tanklarını dolduruyorum. Yukarıdan değil de yerden pompalamak ve her seferinde yukarı tırmanıp doldurma deliğinden içeri bakarak yakıt seviyesini takip etmek işkence gibi geliyor. Tahminde bulunup seviyeyi aşağı yukarı tutturabilirim ama yukarıda durup pompa hortumunun kilidini açmak, güven verici elektrik cızırtısını ve eskiden arabalara benzin doldururken olduğu gibi sayacın üstünde dönen rakamların tıkırtısını dinlemek çok daha kolay.

Eskiden. Dünyada hâlâ fazlasıyla benzin var ama sorun şu ki, bir ya da iki yılın ardından araba yakıtları bozularak işe yaramaz hale geldi. Benim kullandığım yüz oktan yakıt yaklaşık on yıldır sağlam. Şu sıralar onun da bozulacağını tahmin ediyorum. Gerçi içine PRI katıp ömrünü muhtemelen on yıl daha uzatabilirim. Sonrasında sonsuza kadar dayanan jet yakıtı aramam gerekecek. En yakın nerede var biliyorum. Şu anda bunu bilen ya da en azından onu nasıl çıkaracağını bilen tek kişinin ben olduğumu da biliyorum. Ancak ne zaman Rocky Mountain Havaalanı'na iniş yapsam, başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar savunmasız hissediyorum kendimi. Havaalanı çok büyük. Bir sürü bina, hangar, kulübe, pompa ve bir yığın çelik tabelayla dolu büyük, eski bir jet limanı.

Oraya gitmeye mecbur kalırsam, Bangley'le toplantı yapacağız. Kampımızın yerini değiştirmemiz gerekecek belki de. Hayal bile edemiyorum. Ya da her yakıt doldurmaya gittiğimde kıçımı kollasın diye onu da yanımda götürmek zorunda kalacağım, onun için tam bir eğlence olacaktır bu, ama Erie Havaalanı'nı en az yarım saat tehlikelere tamamen açık bırakmamız gerekecek.

Jasper koltuğunda doğruluyor, uçağımla sıra sıra dizili özel uçakların yanından geçiyorum. Tekerlekleri ya patlak ya çürümüş, ön camlarının çoğu doludan çatlamış. Sert rüzgarlar yüzünden bazılarının halatları yıpranmış ve parçalanmış; uçakların bazısı ters dönmüş, bazısı da rampadakilerin üstüne yatmış. Geçen bahar çıkan fırtınada bir Super Cub uçağı pistin karşısındaki lüks bir evin yekpare camından ikinci kata girdi.

Neden Super Cub ya da Huskylerden birini uçurmuyorum? Hem iki kişilikler (bir koltuk önde, bir koltuk arkada), hem de daha kıvraklar; ayrıca çok kısa sürede inişe geçebilen, bir tenis kortunu bile pist olarak kullanabilen aletler bunlar. Peki ben neden dört kişilik, seksen yaşındaki Cessna'mı uçurmakta ısrar ediyorum?

Çünkü koltuklar yan yana. Böylece Jasper benim kopilotum olabiliyor. Asıl neden bu. Havadayken hep onunla konuşuyorum ve tüm bu süre boyunca dinlemiyor taklidi yapması beni delicesine eğlendiriyor.

Uçağımızla pistteki uçak sıralarının arasında ilerliyoruz. Ara sıra birkaç eski güzel uçak görüyorum. Mavileri, altın renkleri ve kırmızıları solan rengarenk çizgililer. Rakamlar. Kokpiti kubbe şeklinde saran balon kanopisiyle ev yapımı küçük bir uçak, burnu asfalta dönük, kimsesiz bir kuş gibi duruyor; gövdesindeki ABD Hava Kuvvetleri yıldızlarının rengi atmış. Eskiden benim de uçurduğum bu uçağı eski dostum Mike Gagler yapmıştı. Kendisi bir zamanlar Alaska'da büyük uçakların gidemediği yerlere küçük uçaklar uçurmuş, sonrasında da çeşitli havayolu şirketleri için jet pilotu olarak çalışmıştı ve hobi olarak uçak yapardı. Başkalarınınkine benzeyen uçaklar yapmamayı prensip edinmişti. Hangarın açık kapısından görebildiğim sarı bir evde ailesiyle birlikte çok erken kaybettim onu. Hastanelerin hükümetin ölüleri bir yerde toplamak için kullandığı yerler olduğunu söyleyerek hastaneye gitmeyi reddetti. Büyük bir irade gösterip ailesinde ölen son kişi o oldu, sanki karısıyla iki kızını tutacak biri olsun istemişti. Dördünü de havaalanındaki kepçeyle gömdüm.

İlk zamanlar Mike'ın RV-8'ini uçurur ve yakıtı heba ederdim. Jasper'ı yakıt pompalarının yanında endişeli bir halde yalnız bırakıp güneşe doğru yükselir, gökyüzü altımda dönene, ufuk bir kaskın siperi gibi alnımı hizalayana dek kumanda kolunu çekerdim. İnsanın midesini bulandıran büyük, yavaş geri taklalar ve uçağın ekseni üstünde hızla yapılan tam dönüşler. Başka ne yapacağımı bilmediğimden yapardım bunu.

Ardından pistin on fit üstünde uçar ve Jasper'ın oturmuş, gözleriyle beni takip ettiğini görürdüm, onun bu hızda bile endişelendiğini, diğer her şey gibi benim de onu bırakabileceğimi düşünüp kederlendiğini bilir, bu yüzden dururdum.

Rüzgar tulumu kuzeye doğru sallanıp sakin sakin şiştiğinden, pistin güneyine dönüyoruz. Gaz kolunu indiriyorum ve havalanıyoruz. Herkesin ölmüş olmasının tek iyi yanı, belirlenmiş pisti kullanmak zorunda olmamak.

Artık hiçbir şeyin belirlendiği yok. Bangley olmasa adımı bile unuturdum.

★

Büyük bir daire çizdikten sonra kola için dururuz diye düşünüyorum. Nederland'ın aşağısındaki çayırları, Divide'ın zirvelerinin aşağısını keşfe çıkacak, içe doğru döne döne uçacak, ışık iyiyken yolları ve iki keçiyolunu kontrol edecek, Bangley'in bir günlüğüne de olsa üç yönden gelebilecek ziyaretçilerle karşılaşmayacağından emin olacak, ardından gazlı içecek kaynağına gidip birkaç kasa yükleneceğiz. Greeley'e doğru kuzeydoğuda, sadece sekiz dakika uzaklıkta. Barış teklifi. Şişmiş teneke kutulardan ve plastik şişelerden. Tırın arkasında bir yığın Dr. Pepper olduğunu görebiliyorum, belki de bu Dr. Pepperları Bangley'e bomba bir Noel hediyesi gibi sunmanın tam zamanıdır. Aileler için de bir kasa Sprite, oraya gitmeyeli birkaç hafta oldu. Uçağı kuzeye doğru sola yatırırken, alçalan güneş uçağın camından içeri erircesine akıyor.

Doğruca aşağı bakıyorum, havaalanının kuzeyindeki sıra evler, şebeke hattı ve çıkmaz sokaklar boyunca dizili lolipoplara benziyor. Yanmış olanları görmemek için gözlerimi kısarsam sıradan bir bahar akşamında olduğumu hayal edebilirim.

Uçağı batıya yatırarak tırmanışa geçmeyi sürdürüyoruz ve irtifayı sekiz yüz fitte tutup aşağıyı incelemeye başlıyorum.

★

Hiçbir şey yok. Her taraf boş. Yollar boş. Şükürler olsun. Genelde boş olurlar zaten. Eğer ziyaretçiler olsaydı, her şey mahvolur, avımız ertelenirdi. O zaman üstlerine doğru uçar, motoru durdurur ve şarkı çalmaya başlardım. Hoparlöre bağlı teypteki CD'de dört şarkı var:

Ya Kuzeye Dön Ya Öl

Ya Güneye Dön Ya Öl

Ya Doğuya Dön Ya Öl

Ya Batıya Dön Ya Öl

Hatırlaması kolay şarkı sözleri: Şarkıların adları söyleniyor art arda. Ardından uyarı niteliğindeki cümleler geliyor: Orada olduğunuzu biliyoruz. Sizden önceki pek çokları gibi siz de köpek maması olacaksınız.

Bangley'in zorlamasıyla ekledim bunları.

Hayatta olmaz, dedim. Çok gereksiz ve iğrenç.

Bangley yüzünde yarım bir sırıtışla dik dik baktı sadece.

Doğru ama, değil mi? Değil mi Hig?

Bu laf bir yumruk gibi çarptı bana.

Ekle şunu, dedi. Sosyeteye tanıtılan kızlar için verilen partide değiliz.

Bu kayıt çoğu zaman işe yarıyor. Ziyaretçiler havaalanında kendilerini paramparça etmek üzere bekleyen bir Moğol alayı olup olmadığından emin olamıyorlar. Ki öyle de olduğumuzu düşünüyorum. İki kişilik bir alay. Hayır, üç. Sonra ziyaretçiler, Bu adamların hava araçları, hoparlörü, ses kayıtları olduğuna göre başka neleri vardır kim bilir? diye geçiriyorlar akıllarından muhtemelen. Evet, Bangley'imiz var. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Dönseniz iyi edersiniz.

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyaçları olursa... Uçağı sola yatırarak, Bangley'in makineli tüfeğiyle pencereden ateş etmeyi iyice öğrendim. Kimseyi vurmamaya çalışsam da ara sıra isabet ettiriyorum.

Üzerime on dört defa ateş açıldı. Üç tanesi uçağın gövdesinden geçti. Çoğu insan uçaklara nasıl ateş edeceğini bilmiyor. Bizi hiçbir zaman güzelce kurşunlayamadılar.

Şu an kimse yok. 7. Otoban da, 287 numaralı eyaletler arası yol da temiz. Batıdaki yolumuz. Güneş Flatirons kayalıklarının zirvelerini süpürerek Boulder Kanyonu'na dökülüyor. Eskiden kayalıkların dibindeki keçiyolunda yürürdük gündüzleri. Kuzeyde Evans Dağı'nın tepesindeki kar kan kırmızısı olmuş. Zamanı yanlış hesaplamışım, daha içecek seferi yapacağımdan tepeleri keşfe çıkmaya vaktim yok.

İşin doğrusu, oralarda gözlem uçuşu yapmama gerek yok zaten. Dağ eteklerinin üstünde alçaktan uçmak güzel olduğu için yapıyorum bunu sadece. Geyiklerin nerede olduğunu biliyoruz. Elk izi de ancak karada sürülür. Uçağı doğuya yatırıp, Greeley'in güneybatısında kalan St. Vrain'deki elektrik santraline yöneliyorum. İçecek kaynağımız çift römorklu bir tır; tır kaydığında bir römorku köy yoluna, diğeri de bir çiftliğe giden uzun yola savrulmuş. Sekiz kilometre öteden görebiliyorum. Römorkların kirli kırmızı ve beyaz yanları güneşi yakalıyor. Tır, eskiden içilebilir su için soyulmuş galiba, şişe sular ve diğer alkolsüz içecekler gitmiş. İlk gördüğümde, etrafında sürücü penceresinden sarkan da dahil beş ceset olmasa muhtemelen uçağı indirmek aklıma gelmezdi. Silahlı çatışma konulu bir canlı tabloya benzeyen sahne karşısında hızla geri dönüp daireler çizmiştim.

Eskisi kadar hızlı değilim, orası kesin. Ama yerdeki bedenler ve tır her şeyi açık seçik anlatıyordu. Düşünsene Hig. Bir kola tırının etrafında silahlı bir çatışma.

Aylık ziyafetimiz oldu bu kolalar.

O ilk seferde, tırın doğusundaki çiftlik gölünün kuzey kıyısı boyunca hilal şeklinde siyah bir yağ tabakası vardı, o yüzden havada daireler çizip kuzeydeki sarı noktalı yere indim. Uçaktan atladım ve koltuğuma gömülmüş, heyecanla beni bekleyen Jasper'ı alıp aşağı indirdim. Adamları çizmelerinden tutarak çimenlik hendeğin içine çektim ki Jasper... Kollardan tutup çekmektense böylesinin daha kolay olduğunu ilk zamanlarda öğrenmiştim.

Arka römorkun kapısında pirinçten U şeklinde basit bir kilit vardı. Çamur içinde bir kilometrelik mesafeyi aşarak çiftlik evine gittim ve cıvata kesiciyi traktörün durduğu hangarda buldum.

Bangley'i oraya uçurabileceğim, onun da tırı havaalanına sürebileceği ancak birkaç ay sonra aklıma geldi. O zamana kadar her seferinde birkaç kasa getirmenin keyfini çıkardım. Bu şekilde hayatımızın sonuna kadar yeterdi bize bunlar.

O zamana kadar, ki o zamana kadar yıllar geçmişti, tenekelerin hava koşulları yüzünden ömrünü tamamlamış olabileceği aklıma gelmedi. Önemi yoktu.

İlk seferde Canavar'a üç kasa yükledim ve tırın kapılarını kapatıp kilitledim. Uçağı çalıştırıp yeniden aşağı indim ve cesetlerden birinin kırmızı gömleğinden bir parça yırtıp rüzgar göstergesi olarak yolun üstündeki kilometre tabelasına -6 Kilometre- bağladım. Hatırlıyorum. Yedi santimlik aralarla üç adet 22'lik mermi deliği vardı adamın bedeninde. Gayet iyiydi. Muhtemelen çiftçi çocuklar vahşi köpekleri vurmak için alıştırma yapıyordu.

Bugün yine kuzeyden esiyor. Rüzgar. Bir saatten kısa bir sürede saatte yüz seksen kilometreye çıktı, yılın bu zamanı için normal. Yılın bu zamanında Erie pistinin her iki ucundaki rüzgar tulumlarının ters yönlere döndüğünü görmüşlüğüm var, ki öyle bir durumda inişler epey ilginçleşiyor.

Yolun doğu kenarı boyunca bir telefon direği hattı uzanıyor. Yolun yeterince uzağında kaldıklarından sorun yaratmıyorlar. Kanatlar, küçük reflektör direkleri ve kilometre tabelalarının üstünden kolayca geçiyor. İlk uçuş eğitmenim acil inişte eğer tam ortasına inersem asfalt yolun hemen her zaman yeterince geniş olduğunu ve hemen her zaman herhangi bir direk ya da tabeladan yeterince uzakta kalacağımı söylemişti. Asıl riskli olan, geniş görünümlü toprak yoldu. Hiç görmediğim tabelalar uçağın kanadına takılıp beni yanlamasına devirebilir.

Yine de uçağı sola yatırıp flapları tamamen açarak aşağı süzülüyorum. Sol şeridin tam ortasında kavak ağacından azıcık kısa bir nokta görüyorum ve ufukta yolla buluşmak üzere aşağı süzülmeye devam ediyorum. Kumanda kolunu göğsüme doğru nazikçe çekiyorum ve irtifa kaybı sinyali bangır bangır öterken hafif bir çarpmayla yere iniyorum. Onca yıldan sonra bile iyi bir inişin heyecanını duyuyorum. Bu yönden daha önce kaç kere indim; frenlere asılmaya ihtiyacım yok, sadece uçağın burnunu havada tutmam yeterli, ondan sonra uçak yola, kamyonun durduğu yere gidiyor.

Frenlere hafif bir dokunuş, Jasper kopilot koltuğunda ön ayaklarını yerleştirip biraz öne çıkıyor. Hava-yakıt karışımını ayarlayan kırmızı kolu çekip motoru durduruyorum. Motor boğuluyor, dönen pervane gözle görülür hale geliyor, yavaşlıyor... ve sessizlik.

Rüzgar ön camı titretip uçağı sarsıyor. Hava sandığımdan da rüzgarlı. Hatta fırtınalı. Arazideki kısa otları dümdüz ediyor. Hendekteki mor yıldız çiçekleri başlarını sallıyor. Açık olan yan cama dayıyorum kolumu. Nemli toprak küf ve tazelik kokuyor. Bir kokunun olabileceği kadar anıyla yüklü. Ahırların arkasında kalan besi yerlerindeki çamurdan yükselen eski gübrenin keskin kokusu duruyor hâlâ. Yılın bu zamanında her şey değişken.

Jasper'a dönüyorum.

Eski Kola Şehri'ne hoş geldiniz. Kırma Köpek Havayolları uçuş mürettebatı tarafından size sunulan tam zamanında bir varış ve mükemmel bir iniş daha. Uçak tamamen durana kadar lütfen koltuklarınızdan ayrılmayın. Başınızın üstünde bagaj dolaplarını dikkatli açın.

Jasper tenezzül edip bir bakış atıyor, kınıyor beni, sonra gözlerini ön cama çeviriyor, her iyi kopilot gibi kaşları çatık. Görev başındayken şakalaşmaktan hoşlanmaz. Tıra gittiğimizi bildiğinden yirmi metre öteden kamyonu izliyor.

Ardından hırlıyor. Alçak sesle. Üst dişlerinin üstündeki gevşek deriyi şişiren bir oflama.

Tamam, artık tamamen durduk. Bagaj dolabı yok. Hadi, bırak inadı. Tanrım.

Şimdi daha sessiz hırlıyor. Ensesindeki kaba tüyler havada. Gözleri römorkun arkasında. Benim ensemdeki tüyler de dik dik oluyor. Gözlerini takip ediyorum. Römorkun rengi atmış kırmızı kapısının beyaz sürgüsü açık. İkisi arasında... kapıların arasında bir gölge şeridi. Sağdaki aralık. Azıcık. Koku yol boyunca kuzeyden güneye geliyor. Bize doğru.

Gözlerimi römorktan ayırmadan AR'ye uzanıyorum. Jasper'ın koltu-

ğunun solunda, ağzı yukarı bakacak şekilde dik olarak askısında duruyor. Yanında da otomatik bir tabanca var. Krom kayışı açıp tüfeği alıyorum. Bangley sağ olsun.

Tamam oğlum. Aferin.

Şimdi nedensiz yere fısıldıyor.

Tamam, hadi.

Ona uçakta kalmasını söylemenin hiçbir anlamı yok. Uçakta durmaz. Hele ki bu gibi durumlarda hiç. Dışarı atlarken bir tarafını incitmesini istemiyorum. Kapımı açıyorum. İki adım atıp kanat direğine tutunarak Jasper'ın tarafına dönüyor ve onu sağ koluma alıp asfalta bırakıyorum.

Tamam. Dizimin dibinden ayrılma.

Ne yapması gerektiğini biliyor. Bunu daha önce de yaşadı. Defalarca.

Römorktan on sekiz, bilemediniz on altı metre uzaktayız. Bangley'in yaptığı katlanabilir kundağı çekiyorum. Emniyet kilidini çeviriyorum. Silahı tam otomatikten yarı otomatiğe getiriyorum. Rüzgar bir an ılık ılık esiyor, batıdan yana toprak, çiçek, tuz kokusu taşıyor. Tuz kokusu denizden geliyor. Deniz ne kadar uzak? En az bin beş yüz kilometre. Dinliyorum. Sol kulağımda bir esinti uğulduyor sadece. Jasper hâlâ hırlıyor. Bir adım atıyorum. Bekliyorum. Tekrar bir adım atıyorum. Bir kerkenez sağdan sola alçalarak uçuyor. Bir adım daha atıyorum. Yolu yarıladığımızda duruyoruz. Tek dizimin üstüne çömeliyorum. Yüzükoyun gitmeden mümkün olduğunca alçaktan ilerliyorum. Yüzükoyun gitmek en iyisi ama o zaman hızlı hareket etmek zor.

Kendi sesimden ürküyorum.

İşiniz bitti.

Rüzgar.

İşiniz bitti. Dışarı çıkarken ateş etmeye kalkışırsanız kendinizi öldü bilin.

Jasper hırlıyor. Güneş alnımın sol tarafıyla yanağıma vuruyor sıcak sıcak.

Hepinizin ağzına sıçarım. Beni duydunuz mu? Karşılık verirseniz dünyaya veda edersiniz. Silahlarınızı atıp teslim olun. TESLİM OLUN! Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun. Eğer dediklerimi yaparsanız size zarar vermem. Söz.

Rüzgar. Güneş. Kuş. Düşünüyorum. Söylediklerimde ciddi miyim? Zarar vermek yok. Ben bile emin değilim. Burada her ne olacaksa olsun, ben yaşamayı planlıyorum.

Üç iki bir - DEMEK ÖLMEK İSTİYORSUNUZ?

Madeni nişangahtan bakıyorum. Tırın arkasındaki son kasalar tavana kadar. Römorkun üçte biri boşalmış. Bu da şişelere ve tenekelere ateş etmemek için bana yeterince açı veriyor, belki. Yukarı iki atış...

Hayır dur. Bir tangırtı, gıcırtı. Manivela tutan bir el kapıların arasındaki boşluktan uzanıyor.

Önce çelik çubuk, sonra el, ardından önkol.

Bırak onu! Bırak onu! Bırak onu!

Manivela gürültüyle yola düşüyor.

DIŞARI ÇIK, ellerini görebileceğim bir yere koy.

Büyük eller bunlar. Leş gibi. Buradan bakınca, sanki bir haydut el kuklası şovu yapmaya çalışıyor gibi görünüyor. Kolları adama kısa gelen mavi kayak montunun kapıdan görünen kısmı yağ içinde. Kapı daha da açılıyor. Rastalı, kamuflaj bereli, koca bir kafa. Darmadağınık bir sakal. İriyarı bir adam tırın tamponuna adım atıyor, sırtını dönme konusunda isteksiz.

İki adam daha var.

Sanki yarım ton kumun altından gelen boğuk bir ses. Gözlerini kırpıştırıyor.

Çalışan bir uçak ha? Onu nerden buldun? Vay canına.

Kapa çeneni. Söyle onlara. Aynısını yapsınlar. Önce eller.

Beyzbol sopası, eller ve yağlı bir trençkot, biri daha iniyor. Uzun saçları örülü, gergin gözlerle bana, silaha, köpeğe ve hendeğe bakıyor. Fırlayıp gitmek istiyor. Jasper daha da alçaktan hırlıyor.

O şeyin içinde mermi yok değil mi? Dünya üstünde mermi kalmadı ki. Duydun mu Curtis? diyor yan yan batıya ilerlerken. Bir, derken iki adım atıyor.

Kaptan Pilot bizi vuracağını sanıyor. Gözleri kayıyor... silahtan hendeğe.

Vuracak olsa çoktan yapardı. Evet yapardı. Bu adam konuşmayı seviyor.

Hep o konuşuyor oysa, diye geçiriyorum aklımdan.

Dışarı çık Curtis. Her şey yolunda. Adam on metre ötemizde dizlerinin üstüne çökmüş, silahı var ama mermisi yok.

En yakın olanı şimdi tırın aralık kapısından bir metre uzakta. Gözlerimi üstüne dikiyorum. Her zaman böyle yaparım. Avantaj bende. Kapıyı görebiliyorum. Akşamın tel gibi gerildiğini hissedebiliyorum. Rastalı koordinatlarımı söylüyor. Ateş. Boğazıma kadar yütselen katıksız öfkenin ateşi, saatçi benzini gibi saf ve temiz. Parmağım tetiğin pürüzsüz, soğuk kıvrımında.

Kapı açılıyor. Bir gölge. Gölgenin kenarı perde gibi çekilince, hareket eden adam aydınlanıyor, adam elindeki yayı karşıya doğrultup indiriyor. Ateş ediyorum. İki el. Havayı delen bir ok, hava boşluğunda öfkeli bir *vuup* sesi, adam geriye savruluyor, yay çatırdıyor, ön kısımdaki kolalar devrilip etrafa saçılıyor. Sessizlik. Bir Dr. Pepper kutusu yola düşüyor.

Diğer ikisi yolun üstünde pusmuş, donakalmış bir halde kollarıyla başlarını koruyor. *Aynanın İçinden*'deki Eciş ile Bücüş gibiler.

Dr. Pepper kutusu yuvarlanıp Örgülü'nün önünde duruyor. Römorkun kenarından, kutunun düştüğü yerdeki asfalta kan damlıyor.

Şu yaptığınıza bakın, diye bağırıyorum. Geri zekalı pislikler. Hepsini mahvettiniz. Yirmi kasa gazoz gitti.

Göğsüm, nefesim, adrenalin ve öfkeyle titriyor.

Arkadaşınızı da öldürdüm. İyi denemeydi.

Adamlar donakalmış bir halde kollarıyla kendilerini korumaya devam ediyor. Ölmeden önceki son zavallı hareket bu. Şimdi gerçekten ölmeyi bekliyorlar. Silahım Rastalı'ya çevrili, parmağım tetikte. Zar zor nefes alırken nefesimi tutuyorum. Onları öldüreceğim.

Herifler beni öldürmeye çalıştı. Kola için. Hem de bayat kola için. Bir kasada yirmi dört kutu, ayda bir kere. Bir hafta kolasız geçer. Gerekli bu. Sonraki hafta kolayı içerken daha iştahlı olmamız, bunu bir ziyafete dönüştürebilmemiz için. Ve benim için. Değerimi Bangley'inkiyle aynı seviyeye çıkarmak için. Bununla yüzleşmeliyim artık. Ailelerin mekanına Sprite'la tanrı gibi iniş yapmak da hoşuma gidiyor, değil mi?

Adamlardan biri hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sarışın olan. Yalvarmaya bile zahmet etmiyor.

Onları öldürmek zorundayım. Onları bırakırsam tırı boşaltır, kolaları hendeklere, rüzgar kesenlere saklarlar, böylece aylık ziyafetlerimize veda ederiz. Şu birkaç şey. Zaten iple çektiğimiz yeterince az şey var. Hem beni öldürmeye çalıştılar.

Rastalı dizlerinin üstüne çöküyor, kocaman elleriyle tıpkı "ce-ee" yapan ve ağlayan bir çocuk gibi gözlerini kapatıyor. Örgülü başını kollarının arasına almış çaresiz bir dehşet içinde beni izliyor, titriyor, ölmek için kendini hazırlıyor.

Ayağa kalkın.

Bitir şu işi! diye basıyor çığlığı Rastalı.

Ayağa kalkın. Sizi öldürmeyeceğim.

Sözcükler sıvı azot gibi. Bir an tamamen donuyorlar.

Yapacağınız şey arkadaşınızı hendeğe taşımak ve tek kelime etme-

mek, köpeğim yemeğini yerken tek bir boktan laf çıkmayacak ağzınızdan.

Dehşetin biçtiği zihinlerinde görüntüler birbirine girip çatışıyor. Kendi hayatları, sindiremedikleri hatta inanamadıkları rahatlık, beslenen köpeğin verdiği korku. Girdaba dönüşüyor, ters rüzgarda havaalanında birbirine bakan iki bayrak gibi zıt bir akıntı. İkisi de titremeye başlıyor. Zor.

Ciddiyim. Sizi vurmayacağım. Sizin de dediğiniz gibi vuracak olsam çoktan vururdum. Kesinlikle yapardım.

Bana bakarak ellerini indiriyorlar. Onları kola için öldürmek. Temel gıda maddeleri değil, lüks için. Birbirimizi daha önce pırlantalar, petrol için öldürüşümüz gibi. Olmaz. Bugün olmaz.

Arkadaşınızı hendeğe götürecek ve ardından on beşi kola, beşi Sprite yirmi kasayı, ha, bir de iki kasa Dr. Pepper alıp güzelce uçağın arkasına yükleyeceksiniz, sonra ben uçağa bineceğim ve buradan gideceğim. Geri kalanı sizin. Çünkü buna engel olamam. Havalandığım zaman yapacaksınız ama. Eğer sizi öldürmezsem tabii. Ki öldürmeyeceğim. O işi çok yaptım. Hadi iş başına.

Kerkenez çayırın üstünde. Rüzgar kısa otlarda, güneş neredeyse Divide'ın tepesinde. Kerkenez etrafta uçup günbatımına kadar avlanacak. Uçup avına çullanacak, uçup avına çullanacak. O küçük miğferinin içinde, yorulmak nedir bilmeden uçacak, havayı arşınlayacak. Sıçan ve tarla faresi avlayacak.

Midem bulanıyor. Yola kusmak istiyorum ama yapmayacağım. Her neyi korumam gerekiyorsa onu korumaktan bıkıp usandım.

★

Kasaları yüklediler. Arkadaşlarını hendeğe götürdüler. Bir defa ıslık çalıp arkamı döndüm. Her seferinde dört kasa taşıdılar, hızlı oldu. Onlara yay ve ok kılıfını da yüklemelerini söyledim. Örgülü öne eğildiğinde pörsümüş deri parçalarından uzun bir kolye çıktı ortaya. İki-

si de ölüm gibi kokuyordu.

Sen öldün, diye mırıldandı Örgülü yanımdan geçerken.

Ne dedin?

Hiçbir şey, diye homurdandı kasaları uçağın atlama kapısından yüklerken.

Ne dedin lan?

Döndüğü sırada AR'nin namlusuyla onu durdurdum.

Sen öldün de ne demek?

Namluyu sertçe kaburgalarına bastırdım. Homurdandı.

Araplar. Bizi öldürebilirsin ama Araplar da seni öldürecek.

Araplar da neyin nesi?

Öyle duyduk. Pueblo'da. Telsizden. Araplar. Buradalar. Ya da geliyorlar. Hepimizi öldürecekler.

Tükürdü. Botlarımın bir iki santim uzağına.

Şu ne?

Ne ne?

Şu. Kolyen.

Dik durup yutkundu. Güneşin tepede olduğu son saatlerde gözleri altın yeşili rengindeydi. Alaycı bakışlar.

Am. Kurumuş am.

Tetiği çektim. Onu delik deşik ettim. Hiç düşünmeden. Onu yolda sere serpe uzanmış, bağırsakları etrafa saçılmış bir halde bıraktım. Rastalı kasaları bırakıp koşmaya başladı. Güneye. İki yeşil tarlanın arasından güneye. Kırmızı bir bulut kümesinin altında tuhaf bir şekle dönüşüp bir nokta olarak gözden kayboldu.

*

Doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Şartlar durumu değiştiriyor. Yirmi kasa kolayla ne yapacağım ben? Azar azar Bangley'e mi vereceğim?

V

Bangley'e kola tırındaki karşılaşmadan bahsettiğimde yeleğinin cebinden bir kutu enfiye çıkardı, yeni bir kutu, ve sivri başparmak tırnağıyla ambalajı yırtıp kapağı açtı. Marangoz tezgahının oradan bile kokusunu alabiliyordum, işlenmiş bataklık kömürü kadar güçlü, tuzlu bir küf kokusu. Enfiyeyi ağzının içine sürdü ve iki adım gerileyip hangarın kapısına tükürdü, adamın ev adabı bu kadar.

Teşekkür ederim.

Yine başlama Hig, buranın senin mutfağın ve salonun olduğunu öğrenmişim ya işte, daha ne istiyorsun?

Kapının yanına onun için koyduğum yüksek tabureye yaslandı. Böylece hem konuşabilecek, hem de dönüp tükürebilecekti.

Demek onlara yaşamaları için bir şans verdin.

Arkasına dönüp tükürdü.

Şu yavru kurtlar gibi davranmışsın. Ne tatlı.

Bana bakıyordu. Cam gibi gözlerinin her hareket ettiğinde birbirine çarpan çakıl taşları gibi kuru bir ses çıkardığını canlandırdım zihnimde.

Önemli bir kafein kaynağından vazgeçmeye hazırsın demek. Hem nasıl geğireceğiz biz kolasız? Geğirmeden yaşayamayız Hig.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Dönüp tükürdü.

Kendi hayatını da feda etmeye hazırdın. İki defa. Yok, üç defa. Takip bile edemiyorum.

Kavuşturduğu kollarından birini serbest bırakıp gözlerini yere indirdi, ağzını buruşturdu ve parmaklarıyla sayıyormuş gibi yaptı. Üç günlük sakalı vardı; tel tel, gri, kirli. Saymayı bıraktı.

Bir bakalım: İlk hatan kasalardan uzakta, güvenli bir şekilde ateş edebileceğin bir kenarda durmaman. Bana römorkun üçte ikisinin dolu olduğunu söyledin. Tamam. Yeterince yer varmış. Ve savaşçılar muhtemelen kapının yanında toplanmışlardı. Yeterince cephanen vardı. Hepsini indirebilirdin. Yayı olan adam asla saldırıya geçemezdi.

Başını iki yana salladı. Canı sıkkındı.

İkinci hata: O adam kapının arkasındaki arkadaşına seslenerek senin koordinatlarını verdi. Yerini belleddiler Hig. Yayı kullanan herife nişan açısını ve mesafeyi verdiler. Böylesi cesur bir hareketin tek sebebi her halükarda öleceklerini biliyor olmaları ve bu ümitsiz çabaya son bir şans vermek istemeleri olabilir. Demek istediğim, orada Hig dışındaki herkesin öleceğini biliyorlardı. Son şanslarını denediler. Hig'in tek derdinin cennete gitmek olduğunu tahmin edememişlerdi tabii.

Tükürdü.

Bu piçi işte böyle vuracaksın, diye bağırdılar. O anda birkaç el ateş etmeliydin. En az üç. İlk önce bankete en yakın duran ve römorkun kenarından dönebilecek olan adamı, ardından tırın kapısının önündekini, sonra da tırın içindekini, yani seni öldürmek üzere olan adamı öldürecektin. Bam bam bam.

Tükürdü.

Olmaz. Koca Hig öyle yapmaz. Beni hep şaşırtır. Kapı açılana kadar bekle, yayı çeken adamı gör, sonra da belki sülün ya da başka bir şey avlıyordur, seni öldürmeye niyeti yoktur diye o atışını yapana kadar dur.

Öyle olmadı.

Oku attı mı atmadı mı?

Tartışmanın hiçbir faydası yoktu. Marangoz tezgahına yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Utanmıştım. Orası kesin.

Tamam, onu vurdun. Sabahtan beri yaptığın ilk doğru hareket. Ama kaç kasa heba oldu? Keşke iyi bir taktikçi gibi kenarda dursaydın. Ama sorun yok. Adamın işi bitti. Tehlike etkisiz hale getirildi. Diğer iki koca ödlek de saldırmak ya da geri çekilmek yerine donakaldı.

Başını iki yana salladı.

Hig'e son bir altın fırsat verdiler. Kendilerini mükemmel hedefler olarak sundular. İşlerini bitirmen için sana resmen yalvardılar.

Tükürdü. Kavuşturduğu kollarını serbest bıraktı ve terden lekelenmiş kamuflaj şapkasının siperini kaldırıp seyrek saçlı kafasını kaşıdı. Şapkasını yerleştirip pis pis sırıttı.

Ama yok. Kendimizi amansız bir tehlikeye atmazsak olmaz. Çektikleri sıkıntılar için üstüne bir de gazoz römorkunun tamamını onlara bırakmamız lazım. Bu arada Hig, onun bir römork olduğunu hiç söylememiştin bana. İstesek buraya getirebileceğimiz bir araç. Kolaları bir ambardan filan aldığını düşünüyordum ben hep. Sormak bile gelmedi aklıma.

Tükürdü. Sonra hafifçe dönüp, rampanın ve pistin üstündeki güneşe dikti gözlerini.

Arkasını döndü.

Eh, patron sensin. Onu sen buldun, dedi dik dik bana bakarak. Nerede kalmıştık? Ha, evet. Demek istediğim bizi öldürmek için ellerinden ne geliyorsa yaptılar. Biz ne yaptık? Bütün kolayı onlara verdik. Teselli ödülü olarak. Yani önce bizi öldürmeleri için kendilerine bir şans daha tanıdıktan sonra bütün kolayı onlara verdik. Kendi küçük teselli ödülümüzü uçağımıza yükletirken de onlara olabildiğince yakın durduk. Onlara, o iri ve hızlı adamlara tabancayla dokunabilecek kadar yakındın, başka bir saldırı için muhteşem bir fırsattı bu da. İkiye karşı bir, durum hiç de kontrol altında değildi, yükleme, boşaltma yapılıyordu, o ikisi sürekli hareket ediyor, durmadan açıları değişi-

yordu, engel yoktu, birbirlerine bağlı bile değillerdi. Harika bir takım olmuştunuz, değil mi Hig?

Tükürdü.

Pekala, tüm gün boyunca eline geçen en iyi şansmış bu. Belki en zekice hareket değildi fakat sen şanslısın Hig. Söyleyeceğim tek şey bu. Çünkü sonrasında sana istihbarat sundular. Damdan düşer gibi. İsteyerek. Herhangi bir tehdit yokken. En azından Hig bir tehdit değilken. Araplarla ilgili istihbaratı aldın.

Sağlam bir küfür salladı. Fısıldayarak. Arkasına dönmeden hangarın zeminine tükürdü.

Araplarla ilgili istihbarat elimizdeyken sen ne yaptın? Gittin pislik herifi vurdun. HEMEN vurdun onu. En sonunda onun senin gibi bir yavru kurt olmadığını fark edip soğukkanlılıkla geberttin onu. Neden bahsettiklerini öğrenmeden. Muhtemel bir *gerçek* ziyaretçi, yani lanet kasları olan bir ziyaretçi ve olası bir *saldırı* hakkında ilk istihbarattı bu ve sen kalktın konuşmayı sonlandırdın. Neden? Çünkü, sürprize bak ki, o adam da bu lanet ülkedeki diğer sağ kalanlar gibi ırz düşmanı ve katildi. Hassiktir. Ne boktan bir sürpriz. *Kahretsin.*

Bangley resmen küplere bindi. Boynu, yüzü kıpkırmızı oldu. Alnındaki damar pıt pıt atıyordu. Sıcaklığı kendi yüzümde hissettim. O haklı. Aklımdan geçen işte buydu. Eğer bir gün gafil avlanır ve ölürsem bu yumuşak kalpliliğimden olacak. Doğru değil mi? Öteki türlüsünü yaşamaya değmez mi? Bangley'in tarzında? Eh, ben bir çırağım. Hâlâ öyleyim. Bangley Okulu'nda bir yardımcıyım. Sadece burada yaşayarak hem de. Ve bu konuda da pek iyi değilim. Hâlâ.

Aferin sana, dedi. Mutlu avlar.

Ayağa kalkıp sırtını dikleştirdi ve çekip gitti.

Doğruya doğru, konuşma pek iyi gitmemişti. Hatamı biraz olsun telafi etmek için kamyona gidip Bangley'e kola getirecektim. Onu düşünüyordum. Ne bileyim. Kola almadı, tek bir tane bile. Biz yokken de almazdı. Adamı tanıyorum. Gece görüş gözlüğüyle bizi uykumuz-

da izleyebilir ama hangarın içindeki hiçbir şeye elini sürmez. Kendi kanunları yüzünden. Zaten kolalar da mahvoldu. Beceriksizlikten. Hem de ne pahasına. Çünkü o karşılaşmadan sağ kurtulmuş olsam da bunun bir bedeli var. İstatistiksel olarak durum bu. Bangley'e göre göz açıp kapayana kadar bir sürü hata yapıyoruz, o yüzden tırdaki çatışma benim sütunuma bir hata daha ekliyor ve aynı hata, iyi ya da kötü, onun sütununa da ekleniyor. Onu öfkeden deliye döndüren de bu. Bir budalaya katlandığı için kaybetmek istemiyor.

Yanaklarımı şişirip nefes verdim. Dağlar güzel olacak, diye düşündüm. Oraya tırmanmak iyi gelecek. Temiz havayı içime çekmek. Tuhaf, diye düşündüm. Yüzlerce kilometrekarelik alanda Bangley ve ailelerden başka tek bir kişi bile yok ama yine de temiz havaya ihtiyacım var.

VI

Şimdi karanlıkta hızla yürüyoruz. Ben ve Jasper, kızak da arkamızda gıcırdıyor. Soğuk. Güzel ve soğuk. Gökteki yıldızlar karanlığı öfkelendiriyor, ay yok, derin bir nehri geçer gibi geçiyoruz Samanyolu'nun altından. Öteki tarafa asla ulaşamayacağız. Hiç ulaşamadık zaten.

Bangley'le aramızda geçen tartışma içime dert oldu. Şimdi sadece nefes alışlarımız duyuluyor. Kışın bedenimde oluşan yağ. Bacaklarımda hissedebiliyorum. Hareket etmek, hızlı hareket etmek iyi.

Kızağı bir sağ, bir sol elimle çekiyorum. Yük de kızakta, tüfek de. Bu defa, Bangley sayesinde, nispeten küçük bir tabanca taşıyorum, tüy gibi hafif, plastik bir Glock. Sanki etrafta daha fazla hayatta kalan var, trafik artıyor gibi, neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Sağımızdaki kuleyi geçiyoruz. Ürpermeden geçiyoruz o noktayı. Hızlı adımların ritmiyle düşünceler üşüşüyor aklıma. Kapının eşiğindeki keçiye alıştığı gibi öldürmeye de alışabilir insan. Pete Amca. Şişesi, ince purosu ve hikayeleri. Louise'le bir teknede yaşıyordu. Alaska'da bir trol teknesindeki hayatları. Sanki suyun üstünde olmak hayatı daha zorlu kılabilirmiş gibi. Viskiyi hiç sevmedim, derdi bana. Ama içiyorum çünkü viskinin hikayeleşmiş bir tarihi var.

Ölü keçiler çoğalıyor. Bir keçiyi tarlaya sürükleyebilirsin ama bir anıyı yalnızca güneşe sürükleyebilir ve onun kurumasını ümit edebilirsin. Kuruyarak un ufak ve kokusuz bir şeye dönüşmesini.

Yürüyoruz. İlk yamaçlardan, ilk ağaçlardan yarım saat uzaktayız. Gece tüy gibi hafif: Karanlık hafiflik, tıpkı fırlayıp kaçacak bir geyik gibi, yitti yitecek. Sabah ışığı, oluşan bir düşünce. Durgun ve sessiz, gökteki yıldızlar, rüzgar yok.

Düzlükler'deki kabileleri düşünüyorum, orada yaşayanları, düzlükleri aşanları. Uteler Arapaholar Cheyenneler. Buralara kadar gelen Komançiler, ilerleyen, avlanan, baskınlar düzenleyen Siyular, Kiowalar, nadir de olsa Apaçiler. Çocukken, onların arasında yaşanan savaşlarla baskınları okurdum ve bu denli büyük bir ülkede neden savaşıldığını merak ederdim. Tabiat neden bölünmesi gereken bir toprağa dönüşüyordu ki? Pekala. Bangley ve ben iki kişi olmamıza rağmen bazen kaynaklarımız kısıtlı kalıyor. Yeterince yiyeceğimiz, yeterince hammaddemiz, yeterince yorganımız olmadığından değil. Bu ideolojik bir durum. Ulusları ayıran ideoloji. Daha doğrusu, bir zamanlar ayıran. Şimdi ulus mu kaldı? Geriye kalan yiyecekler için savaşacak, kapışacak kimse var mı? Belki de ben ve Bangley gibi bir araya gelenler vardır.

Yine de ayrıyız, birliğimizde çatlaklar var. Özellikle prensiplerde. Onun prensibi: Herkes suçlu, ta ki... ta ki, hiç. Önce vur sonra sor. Önce suçlu, sonra ölüsün. Kim kime karşı? Benimki: İnsan olduğunu kanıtlayana kadar ziyaretçinin bir dakika daha fazla yaşamasına izin ver. Çünkü her zaman kanıtlarlar. Bangley en başında ne demişti? Asla pazarlık yapmaya çalışma. Kendi ölümünün pazarlığını yaparsın.

Ben ona karşı. Sonuna kadar Bangley'in fikrine uy ve kulaklarında çınlayan bir yalnızlığın olsun. Herkes kendi için dışarıdayken, ölümle başa çıkarken tam bir yalnızlık geçiyor eline sadece. Sen ve evren. Soğuk yıldızlar. Ortalık o sönen yıldızlar gibi sessiz. Birileriyle bağlantı kurma ihtimaline inanırsın ve başka bir şey elde edersin. Bir bayrak direğindeki yırtık pırtık bir birlik üniforması. İstenen ve karşılık verilen yardım. Toprak bir avlunun karşısından gelen bir gülümseme, sallanan bir el. Şimdi şafak o kadar da yalnız değil.

Bizler filozofuz, değil mi Jasper?

Hareket ettiği için öyle mutlu ki. Birlikteyiz. Nereye gittiğimizi biliyor.

★

Derenin yanındaki patikadan yukarı çıkıyoruz. Bizden çok çok önceleri var olan bir patika, Arapaholardan, bahsi geçen Cheyennelerden de önce. Geyiklerle elklerin, daha önce de boynuzlu koyunların yolu burası. Onları avlayan çakalların. Dağ aslanlarının. Kurtların. Yine kurtlar. Belki dağ bufalolarının. Nadiren de bozayıların, bozayılar genelde patikalardan, hatta av izlerinden bile çekiniyorlar.

Karanlığı koyulaştıran kavakların arasına girip çıkıyoruz. Sık söğütler geliyor sonra. Soluklaşan çimenlik yamaçlardan yukarı çıkıp, su sesinin yankılandığı kısa, kayalık bir kanyona giriyoruz. Sonra karşımıza sarıçamlar çıkıyor, onları görmeden önce kokuları geliyor burnumuza. Şekerci dükkanlarındaki keskin vanilya kokusunu andırıyor. Bu ağaçlar hâlâ yaşıyor. Kızağım arkada, ilerlememizi güçleştiren ağaç kökleriyle kayalara sürtünerek gıcırdıyor. Kuru geyik dışkısı yığınları var etrafta. Duruyorum, kızağın ipini bırakıp kocaman bir ağaca sarılıyorum, geceden bile solgun tatlı adaçayı ağaçlarının oluşturduğu saçakta dikiliyorum, ağaçların altındaki toprağın keskin kokusunu alıyorum. Ağacın kalın, sert kabuğuna sarılıyorum, burnumu reçineli yarığa dayayıp küçük kahverengi şişelerdeki vanilya kadar yoğun kokuyu içime çekiyorum, ağaç karamel gibi keskin ve tatlı kokuyor. Dükkanlar böyle kokardı bir zamanlar. Sert dondurmayı kaşıkla çıkarmak için ter döken önlüklü lise çocuklarıyla dolu dükkanlar. O zamanlar aşırı zor görünürdü bu iş. Neden o kadar donduruluyordu ki? Zayıf kızlar saçlarını arkaya savurup her dondurma külahına sanki maça çıkıyormuş gibi yaklaşırlardı. Benim favorim romlu kuru üzümlü dondurmaydı. Melissa'nınki şamfıstıklı. Ya da içinde iri bonbon parçaları olan herhangi bir şey. Ama asıl karamelli dondurmaya bayılırdı. Ağacın dibinde salyalarım akıyor. Şu an dondurma için birini öldürebilirim, öylesine söylemiyorum bunu, çok ciddiyim.

Jasper sabırla bekliyor. Önce oturuyor, sonra yatıyor. Eskiden olsa, ileriye gidip patikada karşıdan karşıya geçerek geniş bir alanı kolaçan eder ve o bastırılamaz av kokusunun peşinden giderdi, ama şimdi dinlendiğine memnun. Ben de. Acelemiz yok. Havaalanında bol bol yiyecek var, Bangley birkaç gün bizsiz idare edebilir, ama umarım idare etme konusunda çok da başarılı olmaz. Her dağa çıktığımızda, Bangley'in biz yokken başının çaresine daha iyi baktığını düşüneceğinden korkuyorum hep. Tek başına. Yine de uzun vadede şansının azalacağını bilecek kadar zeki ve iyi bir taktik adamıdır o. Ayrıca ekip biçmekten anlamaz. Jasper daha önceleri de gördü bunları, utansa da hiç belli etmez. Ağaçlara sarılmalar, mırıldanmalar. Bu gece -tam olmasa da hâlâ gece- mırıldanmıyorum, tek kelime çıkmıyor ağzımdan, çünkü bu gece biraz kendime bakıyorum; duygusallığı hep küçümsemişimdir, tanıdık bir zaaf olduğundan belki de. Ama ağaç şu anda yaşadığımız dünyadaki her şeyden daha güzel kokuyor, geçmiş kokuyor.

Elmalar dünyadaki en tatlı şeylerden biriydi eskiden. Kuzey Amerika'da yani. Bu yüzden elma bir ikramdı, bu yüzden yalakalık yapan öğrenciler öğretmenlerinin masasına elma bırakırdı. Bal ve elmalar. Şeker pekmezi. Kuzey ormanlarından akçaağaç şekeri. Noel'deki baston şekerler. Sonbaharda gözlem uçuşundan geri dönerken Longmont'un kuzeyindeki bir meyve bahçesine iniş yapıyoruz bazen. Adını bilmediğim çeşit çeşit, dönüm dönüm elmalar, çoğu ağaç uzun zaman önce susuzluktan ölmüş, hâlâ çalışan sulama kanallarının yanında olanlarsa düzgün gelişememişler, yeni filizlerle dolular, yabani bir yanları var, küçük kalmış elmalar gagalanmış, tırtıllar tarafından tahrip edilmişseler de tatlılar. Öncesinden daha tatlılar. Özlerindeki şey her neyse ondan geriye kalan, elmaların bu mükemmel ve tehlikeli özgürlüklerinde daha yoğunlaşmış.

Derin derin nefes alıyorum, kollarım ağaca sarılı, avuçlarım her nasılsa havadan daha sıcak olan pürüzlü teninde, parmaklarım ağacın pul pul olmuş kadifemsi kabuğunu bir kadının göğüslerini tutmak üzereyken yaşanan o heyecanla kavrıyor.

Bu küçük şeyler ne? Lütuflar. Koku her zaman kokunun ta kendisi ve aynı zamanda hafıza da, neden bilmiyorum.

Ölüm karşısında elleri boş olan uzun, iskelet gibi ağaçların, böceklerin öldürdüğü, yapraksız sarıçamlarla contorta çamlarının arasından dere boyunca gri sızıntılar gibi tırmanıyoruz.

Burayı hiç sevemedim. Ölü orman. Yirmi yıl önce şerit şerit ölmeye başladı. Tırmanıyoruz. Yumurtaya benzeyen çakıllarla dolu ırmak kıyısına iniyoruz. Dinlenmek, su içmek, sonra da yeniden tırmanmak için. Yukarı, hâlâ mis gibi kokan ve güneş ışığını sızdırmayacak kadar sık olan ladin ve köknarların içine.

Jasper. Hadi gel. Geride kalıyorsun oğlum. Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?

Parmaklarımı kısa, gür tüylerine geçirip, yamru yumru sırtını ve boynunun gevşek derisini sıvazlıyorum. Bunu sever. Derisi gerilsin diye başını çeviriyor. Bir dahaki sefere aspirin getirmem lazım. Bangley her gün aspirin alırsak alzheimer olmayacağımızı söylüyor.

Böylece hangi boktan sebep yüzünden burada olduğumu unutmayız! diye ekliyor hep elinden geldiğince keyifle.

Böylece *unutmazsın*. Hatırlama meselesi senin için daha önemli Hig. Boktan şeyleri hatırlamak. İç şu kahrolası aspirini.

Bangley kendince zeki, insan sarrafı.

Dinleniyoruz. Bir gölcüğün yukarısında kalan basamak şeklindeki bir kayada oturuyoruz, Jasper ayaklarımın üstünde yatıyor. Kendini iyi hissetmediğinde yapar bunu. Artık sabah oldu, ağaran gün renklerle dolu. Hemen hemen. Güneş ağaçların arasından, yemin ederim, gevşek banjo teli gibi hafif bir tıngırtıyla süzülene kadar dinleniyoruz. Dere şırıltı ve mırıltılarıyla cevap veriyor ona.

Geçen sonbahar elk izlerine rastlamıştım. İzler ladin ormanından başlayıp nehrin yazları aktığı yatağın balçığına kadar devam ediyor ve çakıllı setin kuru, pürüzsüz taşlarında kayboluyordu. Tek bir elke aitti izler. Büyük, dişi bir elke. Bir hayalete. Elklerin ölmüş olması gerekiyordu.

Bir kuş ötüyor. Yalıçapkını. Ara sıra bir yalıçapkını eşlik ediyor bize. Önümüz sıra akıntı boyunca şakıyor. Bir alçalıp bir yükselerek uçması bana buzla ağırlaşan telefon tellerini hatırlatıyor, art arda aynı kavisi çiziyor. Nehrin üstündeki kuru bir ağaç dalına tüneyip öttükten sonra yeniden havalanıyor. Galiba ona ayak uydurmamızı istiyor. Kilometrelerce. Belki yalnızdır, ona arkadaşlık edecek kimsesi yoktur. Bazen suyun kenarında taşları gagalayan karatavuklar görüyoruz. Yılda bir defa da bir balıkkartalı.

Kuşları seviyoruz, değil mi Jasp?

Jasper başını botlarımdan kaldırmadan bir an gözlerini açıyor. Başka bir şey daha söylersem... Onu gayet iyi tanıyorum: Onu gerçekten ilgilendiren bir konu var mı, söylediğim şeyi değerlendirmesini istiyor muyum diye kontrol etmek için başını kaldıracak ve konunun ne olduğunu ya da onu ilgilendirmediğini anlayana kadar bakışlarını yüzümden ayırmayacak. O yüzden başka bir şey söylemiyorum. Onu rahat bırakıyorum.

★

Uyanıp dağa tırmanmaya başlıyoruz. Dik yokuş, tepelerin oluşturduğu ilk duvara doğru kıvrılıyor.

Öğle vakti eski otobanı geçiyoruz. Göçmüş şoseye adım bile atmadan, yolun altından geçen ve sel her şeyi silip süpürdükten, derenin yatağını değiştirdikten sonra kuruyan kanalda yürüyoruz. İçerisi bomboş. Yunus Peygamber'le balinanın midesi geliyor aklıma. Eskiden burada çığlık atıp şarkı söyleyerek sesimin yankısını dinlerdim ama artık yapmıyorum.

Jasper bundan hoşlanmazdı.

Otobanı geçtikten sonra dere boyunca tırmanmaya devam ediyoruz. Bana yetişsin diye Jasper'ı bekliyorum. Kalçaları tutulmuş gibi, kesik kesik nefes alıyor. Bu yılki ilk uzun yürüyüşümüz bu, o da muhtemelen benim gibi biraz formdan düştü.

★

İki kurt. Hızla akan suyun kenarındaki çamura girip çıkan iki farklı iz. Jasper'ın dikkatini çekiyor. Bir anlığına. Tüyleri havaya kalkıyor ama ilgisini çabucak kaybediyor. Kafası bana yetişmekle meşgul gibi.

★

Saat iki sularında mola veriyoruz. Acelemiz yok. İzleri gördüğüm yerin hâlâ kilometrelerce aşağısında olsak da önemli değil.

Yukarıda herhangi bir yerde olabilir, ne dersin Jasper?

Paydos ettiğimizi anlasın diye kızaktan olta çantasını alıyorum.

★

Sığ bir dere kısa, kayalık bir yamaçtan aşağı akıyor. Devrilmiş bir ağaç akıntıyı yavaşlatıyor. Büyük kara ağaçlar hâlâ yaşıyor, mavi ladinler, Norveç ladinleri, Kaliforniya ladinleri birbirine yaslanmış, rüzgarla oynaşan İspanyol yosunu sarkıyor dallarından. Kaç yıllıktır bu yosunlar acaba? Dokunsan dağılacakmış gibiler, ağaçlarda hüzünlü flamalar gibi salınıyorlar.

Oltayı hazırlıyorum, Jasper düz bir kayaya yatmış beni izliyor. Güneş bir tek ona vuruyor, ılık bir ışığın ardından bana bakıyor Jasper; gölgesi çakıl taşlarına düşmüş, kuvvetsiz akan su gibi yuvarlak taşlara boyun eğiyor. Geçen senenin sığırkuyrukları ışıksız mumlara benziyor. Aynı güneş ışığında, küçük tatarcıklar sis gibi.

Botlarımla pantolonumu çıkarıp, yıllardır kullandığım yapışkan tabanlı lastik ayakkabılarımı geçiriyorum ayağıma. Bu ayakkabılardan daha var. Otoparka yaptığım son yolculukta boks mağazasından kendi numaramdan beş çift aldım. Çok hafif olmasalar da işe yarıyorlar. Bir çift aşağı yukarı üç yıl dayanıyor, bu yüzden bana dayanırlar ta ki... ta ki... Kafamda canlandıramıyorum. Zihnimdeki görüntüler birbirini tutmuyor. Yılları çarpıp yaşama arzusuna bölmek yanlış bir he-

sap. Bu küçük dereye dikkat edeceğiz. Oltanın ucuna yeni bir yem takıp şans için üstüne üfleyeceğiz. Sonra oltayı atacağız, ardından bir kere daha atacağız ve şanslıysak balıklar akşama kadar birikecek.

Ve akşam yemeği. Jasper'a seslenmek istiyorum ama uyuyor, kelimenin anlamını bildiğinden ve aşırı heyecanlanacağından ilk balığı yakalamadan ona seslenmeyeceğim. İlk balık her zaman onun olur.

★

Birkaç saat balık tuttum. Yemi defalarca attım. Derenin kıvrıldığı yerin üst kısmına yürüyüp, güneş ışığıyla gümüş rengine dönen sığ suda balık tuttum. Akıntının rengi gümüş ve siyahtı, tıpkı cıva ve yağ gibi. Sonra güneş dağın ardına çekildi ve soğuk gölgelerin içinde kaldık. Suda sadece berrak gökyüzünün aksi vardı artık, akıntının azaldığı yerlerde suyun dibindeki taşları görebildim yeniden. Su mavi, taşlar yeşildi. Her nasılsa Jasper uykudayken bile birkaç adımdan fazla yürüdüğümü hissediyor hep, biraz ileriye gittiğimde uyanıp beni takip etti ve yaklaşık kırk beş metre yukarıda taşların arasındaki kumdan oyuğun içine kıvrıldı. En alttaki olta sineğini bıraktım, iğneye bir parça misina bağlayıp sülün tüyünü araya sıkıştırdım ve birkaç dakika içinde dört tane büyük sazan yakaladım. Oltayı attığımda alttaki sinek sudan döne döne geçerken üstteki yem de rahatça sürüklendi ve bir saniye sonra durdu, hafif bir çekiş, bir anlığına, sakince; bir sazanın aşağıdaki suni yemi kaptığını anlayıp asıldım. Sazanlar, alabalıklar gibi şiddetle mücadele etmiyor, daha çok katırların topuklarını yere sabitlemeleri gibi aksi aksi direniyorlar. Akıntıya karşı yüzmüyor ya da kurumuş dalların arasında girmiyorlar, kısacası kımıldamayı reddediyorlar ki bu hiç eğlenceli değil. Zaten eğlence diye bir şey kalmadı ya neyse. Sazanların sabrına hayran olmaya başladım. Evren tarafından tüketilmeye karşı verdikleri o kayıtsız redde.

Bizim gibi.

Bu yüzden iki elimle balığın tombul gövdesini kaldırıp başını taşa

vurduğumda, bunun için hazır olmamanın tam olarak nasıl hissettirdiğini bilerek, Sağ ol ahbap, dedim.

Islık çaldım. Jasper'ın duyması güçleşmiş olabilir ama ıslık, işitme duyusundan daha derin bir şeyi gıdıklıyor kafasının içinde. Islık çalınca Jasper doğrulup ayakları üstünde biraz titreyerek dikildi, silkelendi ve akıntının yukarısına mutlu mutlu koştu. Tahminen üç kilo gelen ilk balık onundu. Balığın kılçıklarını çıkarıp iki kalın gri et dilimini, kafayı ve kuyruğu ona verdim, kılçıkları da dereye attım. Sonra ikinci yakaladığımı temizledim, balığın midesinden tatarcıklar ve birkaç tane de büyük tatlı su ıstakozu çıktı.

İyice geç oldu. Tüm öğleden sonrayı suyun içinde bata çıka yürüyerek geçirdim, akıntının dizlerime ve uyluklarıma kadar yükseldiği yerlerde su soğuktu. Ayaklarım o ölü sıcaklık yüzünden uzun zamandır uyuşuk olsa da artık donmaya başlamıştı. Beşinci balığı yakaladım, daha ufaktı, temizledim ve solungaçlarına takılmış iğneyi küt tarafını iterek çıkardıktan sonra balığı kıtkaya geçirdim. Hepsini kızağa yerleştirdim. Kan akışı hızlansın diye çıplak bacaklarımı ovdum. Batan güneşin ardından çöken akşam karanlığında dere berrak mı berraktı. Ne hissediyordum? Mutluydum. Dereden başka, akşam yemeğinden başka, akıntının yukarısındaki kumlu setin üstünde kamp kurmaktan başka hiçbir şey düşünmüyorduk. Pantolonumu tekrar üstüme geçirdim ve bir kayaya oturup botlarımı giydim. Balığı midesine indirdikten sonra Jasper yeniden canlanmış, ağzı açık beni izleyip gülümsüyordu, uzağa gitmeyeceğimizi ve bir iki balık daha yiyeceğini biliyordu, hem bu seferkiler pişmiş ve tuzlu olacaktı.

Tamam, hadi gidelim.

Henüz yapraklanmamış söğütlerle akçağaçların sık dallarının etrafından dolandık ve yaşlandıklarında kabukları balkabağı rengine dönen yemyeşil, ulu köknarların arasında kalan patikayı bulduk. Ardından suyun birkaç metre ötesindeki kumluk alanda ateş çukurumuza ve yaşlı, büyük ağaçlardan birinin altında kalan yumuşak uyku yerimize ulaştık.

Kamp kurduğumuz alanın arkasındaki sık ağaçlıktan topladığım dalları parçalayıp kuru İspanyol yosunu yığınının üstüne koydum ve ateş yaktım. Şimdi ısınabilirdik. Üstleri reçine dolu kuru dallardan derenin şiirsel mırıltısını ve ağaçların arasından esen rüzgarın sesini bastıran çıtırtılar yükseliyordu. Ormanı çoktan esir alan karanlık küçük kanyonu medcezir gibi yavaş yavaş doldurur, alevler karanlığı daha da koyulaştırırken, maviliğinden bir şey kaybetmemiş berrak gökyüzünde iki yıldız göz kırpıyordu.

Jasper da mutluydu. Ateşin yanına kıvrılıp başını patilerine koydu ve hafif, uzun saplı, muhtemelen yüz yıllık kamp tavasında balıkları pişirmemi izledi. Tavanın sapı ısınmasın diye parlak kalayla kaplıydı ve üstünde "Simpson ve Oğulları Çiftlik Eşyaları" damgası vardı. Yüz yıl önce çiftçiler yaz aylarında dağlarda sürüleri güderken Orman Hizmetleri'nden yer kiralayıp günlerce kamp yapar ve bir kovboy şarkısındaki gibi sonbaharda sürülerini toplarlardı. O görmüş geçirmiş atlılar tıpkı böyle bir ateşin başına kurulurlardı. Bizim burada olacağımızı muhtemelen hayal bile edemezlerdi. Biz de burada durup etrafa zeytinyağı sıçrata sıçrata tavada sazan pişirmeyi hayal etmezdik herhalde. Çıtırdama, cızırdama, kuru dalların çatırtısı, alevlerin yön değiştiren rüzgarla salınışı... Daha yüksek yamaçlardan soğuk getiren rüzgar uzun zaman önce kıyıya çarpıp kırılan dalgaların hayaletleri gibi ağaçların dalları arasında şiddetle esiyordu.

Jasper sfenks gibi oturmuş, dikkatle beni izliyor. Ne de olsa en sevdiği an geldi. En büyük balığı tuzlayarak düz bir taşa koyuyor, hayvanın iskeletini çıkarıp kılçıklarını ayıklıyorum.

Provecho.[3]

Jasper bugün ilk defa kuyruğunu sallayarak yerinden kalkıyor ve alçak hırıltılar eşliğinde yemeğini silip süpürüyor.

Çiğden korunmak için kamp alanımızın arkasında gözcü gibi dikilen büyük bir ağaçla genç bir akçaağacın arasına ip bağlayıp tente geriyorum.

3- (İsp.) Afiyet olsun.

Kendime de bir balık pişiriyorum, sonra da kayaların üstünde suyun yanında diz çöküp su içiyor ve yüzümü yıkıyorum. Akıntının iyice yavaşladığı suda taşların arasındaki pürüzsüz karanlıkta bir su böceği kayıp gidiyor ve yüzeye bir avuç yıldızın pırıl pırıl aksi vuruyor.

Ağacın altına serdiğim yatağımıza uzanıyorum. Sonra tekrar kalkıyor ve tentenin iki köşesini çözüp ağaca doğru kaydırıyorum. Üstümüze biraz çiğ düşecek ama umurumda değil, sabah her şeyi ateşte kuruturuz. Bu gece gökyüzünü görmek istiyorum. Tekrar uzanıyorum, o sırada Jasper topallaya topallaya yanıma geliyor -topallamasının sebebi bugün yaptığımız uzun yürüyüş- ve yüzümü yalamaya başlıyor ta ki ben gülüp öteki tarafa dönene kadar. Sonra her zamanki gibi kendini yere bırakıyor ve küsmüş gibi arkasını dönerek yanıma kıvrılıyor. Yukarıda rüzgarı, aşağıda akan suyu dinliyoruz. Kollarımı başımın altına koyup parlak Arabacı Takımyıldızı'nı izliyorum. Kendimi temiz hissediyorum. Temiz ve iyi.

★

Sabah buz kesmiş bir halde uyanıyorum. Uyku tulumu ve Jasper çiğle kaplı. Yün şapkam da. Belki de üzerimizi örtmeden uyumak pek akıllıca değildi. Sorun yok, hemen ateş yakacağım.

Üşümüş olmalısın oğlum, gel buraya. Üstünü örtmek için Whoville'li battaniyesini çekiyorum. Jasper ağır, hareketsiz.

Hadi ahbap, bu iyi gelecek. Ben ateşi yakana kadar. Hadi.

Bana aldırmıyor. Battaniyeyi çekiştirerek üstüne örttükten sonra kulağını okşuyorum. Duruyorum. Kulağı donmuş. Elimi ağzına götürüp gözlerini ovuşturuyorum.

Jasper, iyi misin? Yeniden ovuşturuyorum gözlerini. Boynundaki tüyleri çekiyorum.

Hey, hey.

Ensesini sıkıyorum. Hey, hadi uyan.

Yere oturup üstüne kapanıyorum, göğsüm sırtında onu örtüyorum.

Tamam, her şey yolunda. Biraz uyu.

Uyu.

Kaskatı ve kıvrılmış bedenini kendime çekerek battaniyeye sarıyorum, sonra da sırtüstü uzanıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Fark etmeliydim. Yürürken nasıl da zorlanıyordu. Dün ortalarda görünmeyen gözyaşlarım sel oluyor. Baraj yıkılıp sel oluyor.

Şimdi ne yapacağım? Ateş mi yaksam acaba?

Jasper. Küçük kardeşim. Canım.

Ateş yakacağım. Yosunların üstüne çırpıları koyup ateş yakacağım. Son iki balığı pişireceğim. Tekini yiyeceğim. Ben...

★

Seyahat ettik.
Şimdi yol sen olacaksın.
Yürüyeceğim yürüyeceğim
Üstünde.

★

Gün boyu yerimden kımıldamadım. Ateşe odun eklemeye devam ediyorum. Onu sadece burnu dışarıda kalacak şekilde battaniyeye sarılı bırakıyorum. Jasper bu haldeyken bir yere gidemem.

Bir tek o var şimdi. Gözlerim sadece onu görüyor. Ki o... Yarın ayrılırım belki. Bilmiyorum.

İkinci Kitap

I

Ayrılmıyorum. Tüm gün hiçbir şey yapmıyorum. Ateş yakmıyorum. Balık pişirmiyorum. Balıkları bir ağaç dalından sarkan kıtkada bırakıyorum. Ayılarla dağ aslanları onlara karşı koyamayacak. Umurumda değil. İşemek için kalkıp, dondurucu gece yüzünden daha da soğuk akan dereden biraz su içiyorum. Dere yatağının yukarısında bir ağaç devrilerek suyun hızını kestiğinden aşağı tarafta su daha alçak. Yüreğim gibi akıntı da daralmış.

Uyku tulumuna gidip Jasper'ın yanına uzanıyorum. Uyukluyorum. Bacaklarımı ona sarıp bedenini hissediyorum. Şimdi farklı; ama cansız bile olsa yine Jasper o. Hava serin. Güneş dereye, ikimize vuruyor, belki üç dört saat böyle geçiyor. Şimdi balığın kokusunu alabiliyorum. Öyle işte.

Tenteye hiç dokunmadan geceyi bekliyorum. Neydi o şarkı? *Eğer uyanmadan ölürsem, Jake'i besleyin, o her zaman iyi bir köpekti...* Belki böylesi daha iyi oldu. Öteki türlü Jasper üzüntüden ölürdü. Evet, böylesi daha iyi oldu. Kanyona çöken karanlık derenin üstünü, bizim üstümüzü kara bir kefen gibi örtüyor. Yine de. Hiçbir zaman kararlılık gösteremedim. Hiç. Hiçbir şeye karar verilmedi, hiçbir şey bitirilmedi. Arabacı yine arabasını sürüyor eski yerine. Tek bir dönüş. Tekerleğin tek bir dönüşüyle farklı oluyoruz, asla aynı değiliz. Hiçbir zaman. Hatta o yıldızlar bile farklı. Onlar bile çürüyor, çöküyor, tek vücut oluyor, parçalanıyor. Gözlerimi yumuyorum. İçimde bir şey var,

hiç durmamacasına yüzen kör bir balık gibi acı içinde yüzüyor. Bu yaşayan şey, geriye kalan şey. Yenileniyor, aşkı ve acıyı yeniliyor. Aşk dere yatağı ve acı onu dolduruyor. Dere yatağını her gün gözyaşıyla dolduruyor.

Geceleyin, İkizler Takımyıldızı'nın kanyonun üstünde olduğu bir vakit kızağı ve içindeki tüfeği düşünüyorum. Onunla ne yapacağımı. Bacaklarımın arasındaki Jasper'ı hissederken bir yandan da düşünüyorum: O buna kesinlikle razı olmazdı, hayır. Derdi ki... Ne derdi? Tek kelime etmezdi. O yerini hiç terk etmedi, bu şekilde bana güç verirdi. Yerimizi asla terk etmeyiz, değil mi? İşte bizi biz yapan da bu.

Bir ara İkizler'in altında uykuya dalıyorum.

★

Üçüncü gün. Şafak sökerken yer değiştiriyorum, onu battaniyenin altında hissediyorum ve bir an... Bir an her şeyi unutup sonra yeniden hatırlıyorum, onun kımıldamasını bekliyorum. Yaşama dönmesini ümit ediyorum. Yapabilir bunu. Ne de olsa bunca zaman bir şeylere meydan okumadık mı hep? Neden ölüme de meydan okumayalım ki?

Derken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Yattığım yerden kalkıp onu battaniyesiyle birlikte ağaçların altına taşıyorum ve toprağı kazmaya girişiyorum. Bir çıtayla, düz bir taşla, parmaklarımla.

★

Sabahın büyük bir kısmını bir ayıyı caydıracak kadar derin bir çukur kazarak geçirdim. Mezarının burada olması yakışık alır. Burası bizim dünyada en sevdiğimiz kamp alanlarından biriydi. Senelerdir. Eğer ruhu mezarından dışarı bakarsa. Mevsimden mevsime değişen dereyi görecek. Onu battaniyesiyle birlikte çukura yatırıyorum.

Hoşça kal ahbap. Sen Jasper'sın. Benim canımsın. Biz ayrılamayız, ne burada ne orada.

Sonra toprağı kapatıyorum.

Günün geri kalanını taş toplayarak geçiriyorum. Çakıltaşları, yumurta şeklinde taşlar, ağır taşlar. Suyla pürüzsüzleşip yuvarlaklaşmış taşlar. Göğüs hizama kadar bir taş yığını oluşturuyorum. Tepesine ne koyacağımı bilmiyorum. Eski yün kazağımı çıkarıyorum. Benimki kadar onun kokusu da var bu kazakta. Onu taş yığının tepesine serip yeniden taş yığıyorum üstüne. Kazak orada tıpkı bir dilek mendili gibi duracak, onun ve benim kokumuz mevsim mevsim yitecek.

Ardından kızağı yükleyip akıntının yukarısına yürüyorum.

★

Bugün yirmi defa durup ona seslenecekmişim gibi arkama döndüm. Hadi, çabuk ol. Yirmi defa omuzlarım düştü. Ayaklarım yolda, başım önde.

Bir seferinde durduğumda gözlerimi yumup yüzümü güneşe çevirdim, bıraktım ışık gözyaşlarımı kurutsun. Başımı biraz daha yana yatırınca ağzını kocaman açmış bir çakal gördüm.

Sağımdaki dere bir kaya tabakasına çarpıyor. Güneş kuvvetle akan su gibi gözkapaklarımı zorluyor.

Hiçbir şey yoksa bu var: boğulmak, yok edilmek.

★

Hiçbir şey kalmadı demiyorum. Daha önce olan her şey var, köpek hariç. Karım hariç. Feryadın sesi hariç.

Konuşarak düşünür, konuşarak bir şeyleri erteleyebiliriz. Ben beceremedim, öyle değil mi? Sen de beceremedin. İşin bu olduğu için anlaştın hep. Ben aptal mıydım? İkimiz de aptal mıydık? Sevmek tartışmada bir tarafı tutup ölüm gelene dek ona sımsıkı sarılmak demektir. İki ayak üstünde bir tarafa inmek demektir. Ya da dört ayak üstünde, değil mi dostum?

Bir zamanlar iki aptal yoldan yukarı tırmanıyorduk, artık tek aptal kaldı.

★

İçinden çıkamadığın bir acı var. Konuşarak da kurtulamıyorsun bu acıdan. Konuşacak biri yok. O zaman yürüyebilirsin. Bir o ayak, bir bu ayak. Nefes alıp ver. Dereden su iç. İşe. Av etinden birkaç lokma at ağzına. Onun yiyeceği etleri yolda çakallarla alakargalara bırak. Yine de. Kaybı özümseyemezsin. Yüzünün hücrelerindedir kayıp, göğsündedir, gözlerinin ardındadır, midenin burkulmasındadır. Kaslarını sinirlerini kemiklerini... tüm bedenini ele geçirir.

Yürüdüğünde Acı'yı ötelersin. Kızağı bırakıp devrilmiş bir kütüğe oturduğunda da aynısı olur. Onun yanında, güneşin vurduğu bir yerde kıvrıldığını, belki bacağına yattığını hayal edersin. Pek iyi hissetmezsin. Derken seninle oturur, Acı kollarını boynuna dolar. En yakın arkadaşındır o. Sadıktır. Geceleri başka bir nefesin eşlik etmediği kendi nefesini duymaya katlanamazsın... o koca sessizliğin altındaysa durmaksızın parçalanan şeylerden oluşan çağlayanın kulakları sağır eden gürültüsü vardır. Derken. Acı yanı başına, dibine yatıverir. Nefesi bile rahatsız etmez seni.

★

Ne zor, ne boktan iş, değil mi Jasper? Bu boktanlıktan onca şairane şey çıkarırken tek anlatmak istediğim seni özlediğim. Seni gerçekten özledim.

★

Üç gün yürüdüm. Çok az yedim, çok az uyudum. Canım ne ateş yakmak ne ateşin yanında oturmak, ne uyumak ne de uyumamak istiyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Ara sıra taşlara diz çöküp, dereden birkaç yudum su içiyordum. Önce batıya, sonra da kuzeye yürüdüm. Dosdoğru Indian Peaks'e. Avlanırken kızağımla yükümü ana

kampta ya da belirli bir noktada bırakır, yoluma sessizce devam ederim. Yanıma içinde kuş tüyü hırkamla bir litrelik şişenin olduğu küçük sırt çantamı alır, böylece dağ sırtlarına gidebilir ya da tüm günü sudan uzak bir yamaçta oturarak geçirebilirim. Kibritler, bir av testeresi, bir parka. Ama bugün öyle yapmadım. Kızağı sürte sürte, oraya buraya çarpa çarpa, epey gürültü çıkararak çektim. Etrafta bir tek çizgili sincaplar, sıvacı kuşları, kargalar, ağaçlarda yaygara koparark varlığımı dünyaya ilan eden sincaplar vardı: Hig geliyor millet. Elinde tüfeğiyle hem de. Fakat ciddi değil, o zımbırtıyla başıboş gezip duruyor, pek iyi görünmüyor. İti nerde? Bir sincap tetikte, sırtına doğru kıvrılmış kuyruğu seğiriyor, kopardıkları yaygara çoban borusunun sesi gibi kulakları tırmalıyor. Sadece ıslık da çalabilirlerdi aslında. Çanak çömlek patladı. Önüm, arkam, sağım, solum sobe. Kargalar bile yere inmişti, başlarını döndürüp parlak gözlerini bize, bana sabitlemişlerdi, gagaları açık, boyunları gergin boğuk boğuk homurdanarak öfkeli çığlıklardan bir anlam çıkarmaya çalışıyorlardı. Onlarda öfke uyandırıyordum. Avcı dikkatsiz. Avcı yolu kapatıyor. Düşüncesiz, bihaber, gürültücü, beceriksiz. Düzen'i bozuyor. Düzen'in zincirini. Avcılar ve avlar. Saygısızlık diz boyu. Adamın bir derdi var. *GAAAAAKKKK.*

Keder bir elementtir. Karbon, azot döngüsü gibi onun da kendine ait bir döngüsü vardır. Asla tamamen azalmaz. Her şeyin içine girip çıkar.

Üçüncü akşam kar yağmaya başladı. Baharın son karı. Fazla yağmadı, ıslak değildi. Sıcaklık sanki bulut geçmişçesine aniden düştü, hava kış ortası gibi soğudu ve rüzgar kesildi. Ağaçların bittiği yerin yukarısında, küçük bir birikintinin kenarındaydık; aşağıda karın henüz kalkmadığı noktalar ve buzu daha yeni erimiş küçük bir göl vardı. Biz... Ben... Birlikte devam etmek mümkün. Ne derseniz deyin, bana öyle geliyordu. Arkamdan yürüyor, bacağıma sürtünüyordu... Hiçbir şey değişmemişti, sadece gözle görülecek bir şey değildi bu. Öyle değildi. Her neyse... Göl küme küme tundralarla dağdan kopan taşların arasında bir kolye gibi duruyordu; yarı kıymetli bir taşın o fosforlu, arsız yeşil rengine sahip suyun yüzeyi rüzgarın desenleriyle doluy-

du. Bir saniye sonra bu manzaradan eser kalmadı. Yüzey durgunlaşıp pürüzsüzleşerek ayna gibi parladı ve bir araya toplanıp erimiş bir şey gibi dağın sırtından dökülen kara bulutları yansıttı. İşte o an hava soğudu ve suyun yüzeyine kar taneleri düşmeye başladı. Çınlamadan, sessizce, aniden kaybolarak. Kızağın ipini bıraktım. Suyun kırk beş metre yukarısındaydım. Kar şiddetlendi. Geceyi koyultan ateş gibi havayı karartan, günbatımını telaşlandıran beyaz, ince bir perdeydi kar. Olduğum yerde kalakaldım. Bu soğukta çıplak eller donardı ve ellerim çıplaktı. Kar taneleri kirpiklerime tutundu. Giysimin kollarına düştü. Kocamandılar. Çiçekler ve yıldızlar. Birbirlerinin üstüne düşüp birbirlerinin şekillerini alıyor, mükemmel yıldız işaretleriyle çiçeklerden oluşan küçük yığınlara dönüşüp oyuncak küpler gibi düşüyorlardı.

Kahkahaya benzer bir şey çıktı ağzımdan. Bir çiçek bu kadar küçük, bu denli kısa ömürlü, bir kar tanesi böylesine büyük, bu denli kalıcı olabilir miydi? Olasılıkdışı basitlik. İnledim. Neden gülmekle ağlamak arasındaki ruh durumunu ifade eden bir kelime yok?

Derken bir anda kurt gibi acıktım. Gözlerimi giysimin sol kolundan ayırıp dağ geçidine baktım. Dağın sırtı ve zirvesi tepemdeydi. Ne bok yiyorsun burada? Aklından ne geçiyordu Hig? Günün bu saatinde neden bu kadar yükseğe çıktın ki?

Orada olmamalıydım. Hava karardığında ağaçların bittiği yeri geçmemeliydim. Yılın bu zamanında diğer her şey gibi fırtınalar da çok hızlı hareket ederdi. Hava soğuktu. Korunmasızdım. İçimde tanıdık bir panik belirdi. Gece karanlığının, fırtınanın, açık arazide bir başına olmanın paniği. Beni gafil avladı.

Aşağı inmem gerekiyordu.

Berbat bir mide bulantısı ya da akşamdan kalmışlık ne kadar tanıdıksa panik de o kadar tanıdıktı aslında, ama öyle uzun zamandır paniklememiştim ki bu duygunun beni terk ettiğini sanıyordum. Yaşamakla ölmek arasında sıkışıp kaldığında panik hiçbir işe yaramaz. Öyle bir şey olmamıştı. Yani panik terk etmemişti beni. Hiç de yabancı bir duygu değildi. Kendine has kokusuyla, kenarlardan sıkıştırma-

sıyla yakın ve tanıdık bir duygudur panik. Kızağın ipini kaldırdım. Daha önce yağmış karla kaplı yerdeki izlerime baktım. Kar taneleriyle yoğunlaşan karanlığa. Harekete geçmek için çok geçti. Sıçmıştım.

Şu bir gerçek ki Jasper beni her zaman sakinleştirirdi. Kurt izleri haricinde pek heyecanlanmazdı, ben de öyle.

Ne var ki etraf sakindi. Rüzgar yoksa tehlike de yoktu. Tentenin arkasını iri bir kayaya verip bir sundurma yapabilir, uyku tulumuna girip uyuyabilirdim. Ertesi sabah da eğer kar çok yığılmış olmazsa aşağı inip hiçbir sorun yaşamadan ağaçların altına sığınır ve derede balık tutabilirdim. Ne de olsa aşağısı birkaç saat uzaklıktaydı.

Kuru geyik etini bitirmiştim. Gözü dönmüş, canlı bir açlık duyuyordum. Öteki etleri, Jasper'ınkileri atmamış olsaydım onları yiyebilirdim. Kimi suçlayayım şimdi? O ya da ben ne fark eder, biz aynıyız. Fakat günler önce çantaları yolda boşaltmıştım.

Tamam. Su vardı. Öteki tarafta, gölün yamacında bir kaya yığını vardı. Kızağa asıldım, bir adım atıp durdum.

Dağın sırtında bir gölge vardı. Her şey çok yakındı: göl, yamaç, dağdan kopan taşların oluşturduğu yığın, yığının arkasında kalan ve kar fırtınasının arasından çıkıp doğrudan bulutun içine giren sivri dağ sırtı. Sırtın tam bulutun içinde kaybolduğu yerde büyük, karanlık bir şekil vardı. Ne var ki elimin tersiyle kirpiklerimdeki buzu silip gözlerimi bir kez daha oraya odakladığımda gitmişti.

Mavi tenteyi kayaya yaslayarak eğik bir çatı yaptım, üstünde kıvrılabileceğim düz bir zemin yaratmak için küçükçe taşları temizledim, iyice örtünüp uyudum. Hiç rüya görmeden, keder beni boğmadan uyudum, zifiri karanlıkta karın plastik kaplamaya tık tık düşmesine uyanıp tekrar uyudum. O şeklin bir elk kadar büyük olduğunu düşünerek uyandım. Hiç iz görmediğimi düşünüyor ve olmayan şeyleri dilemenin iyi mi kötü mü olduğunu merak ediyordum.

*

Telsizle Bangley'e sinyal gönderdiğimde dışarıda onuncu günümdü. Sabahın erken saatleriydi. Açık arazide birkaç kilometre boyunca onun tarafından korunmak, vurulmak ya da ağaçların içinden çıkarken izlenmek umurumda bile değildi aslında, ama bu bizim ritüelimizdi. Hem bu şekilde Bangley kendi dünyasına yeniden iniş yapan varlığıma alışmak için biraz zaman kazanıyordu, nasıl insan olunacağını hatırlamak için birkaç saat belki de. Kim bilir? Öte yandan, eğer malikanedeki kuleden savunma hattını inceliyorduysa, ki bunu saat başı yapardı, kıçım arkadaş mermisine yem olmaktan kurtulabilirdi. Nalları nasıl dikeceğim gerçekten umurumda değildi, ama beni Bangley vursun istemiyordum. Bangley'in hatası olmamalıydı ölümüm. Belki olmayacaktı. Belki yarı hatalı olacaktı, tıpkı zavallı yaşlı Francis Macomber'ın[4] hikayesindeki gibi tanımayacaktı beni. O kadar. Kısa ve Mutlu Yaşamı'ndaki Francis olmak istemiyordum. Bu yüzden telsiz tertibatını açıp mikrofon düğmesine iki defa bastım.

Kızakta iki geyik vardı. Bunlar daha küçükçe olan dişi geyiklerdi ama iki taneydiler ve aradan geçen zaman için yeterli bahane olabilirlerdi belki, ya da olmayacaklardı. Çok da umurumdaydı sanki. Ne isterse onu diyebilirdi. Ne onun rodeo oyunuydu bu artık, ne de benim, ne kadar kafa yorarsam yorayım her geçen gün daha az şey biliyordum. Lanet olası hiçbir şeyi bilmiyordum.

Bir dakika ya da daha az bir süre sonra telsizden parazit sesi geldi ve

Aman efendim. Haylaz Hig Hazretleri. Nalları diktin sanıyordum. Harbiden.

Selam Bruce.

Uzunca bir sessizlik oldu. Her seferinde böyle kalakalıyordu. Refleks gibi. Belki de ilk adını bir tek annesi kullanıyordu. Deliyken.

Başın belada mı?

4- "Francis Macomber'in Kısa ve Mutlu Yaşamı". Hemingway'in vahşi hayvanlarla yüzleşmekten ve karısından korkan bir adamın hikayesini anlattığı kısa öyküsü. Hikayenin sonunda karısı Margot bufalo yerine yanlışlıkla Francis'i vurur.

İroniden eser yoktu bu söylediğinde. Şaşırdım. Bangley'in sesi adeta endişeli geliyordu. Yine de telsizden anlaşılması zordu tabii.

Birazcık.

Tamam. Tek parça halinde dönmene sevindim.

Yeniden duraksadı.

Öyle misin? Tek parça halinde misin?

El telsizini uzaklaştırıp baktım. Bangley'in sesi insan gibi çıkıyordu. Buna alıcı, parazit, telsiz dalgalarındaki bir kırılma, bir çeşit güneş patlaması gibi sesi değiştiren bir şey sebep oluyor olmalıydı. Bangley, Karşıya geçerken yardıma ihtiyacın var mı? demek istiyordu bana.

Evet, tek parçayım. Kollar bacaklar, her şey yerli yerinde.

Tamam, bana doksan dakika ver.

Hig?

Evet?

Tatil yaptın, değil mi?

Ah, hiç değişmiyorsun Bangley.

Mikrofona bastım. *Doksan dakika. Tamam.*

Hava çoktan aydınlanmıştı. Olduğum yerde, sarıçamlarla kaplı bir yamacın altında oturuyordum - derenin güneye kıvrıldığı ve bizim yolumuzun dosdoğru doğuya devam ettiği ilk tepelerin aşağısında söğütler ve kavaklardan oluşan ağaçlık bir alan vardı. Açık arazinin karşısında. Eğer işler yolunda gitmiş olsaydı varış saatimi şafaktan önceye ayarlardım ve Bangley'i gün ışığında kuleye geçmeye mecbur bırakmazdım. Bu güçte bir şeyin olabileceği kadar hafif keskin nişancı tüfeği CheyTac .408 yanındaydı. Onun gurur kaynağıydı bu tüfek, yürürken kullanılabilecek şekilde tasarlanmıştı ve bir buçuk kilometre öteden insanı ciğerinden vurabiliyordu.

Güneş yüzümde, doksan dakika bekledim, doğruyu söylemek gerekirse yarı kör halde yürümek hiç de iyi bir taktik değildi, yine de

Bangley'in kulede, güneşi arkasına almış olarak ilk ağaç sırasının net görüntüsüne hakim olduğunu bilmekten memnundum. Önceden üç defa sıkıntı yaşamıştık. İlki hiç de sorun yaratmayan bıçaklı kızdı. Yürümeye başladığımda aklımdaki son şey başıma bir şey gelebileceğiydi; şafak ağarırken havanın ne kadar ılık, yeni çimenlerin ve erken açan çiçeklerin kokusuyla nasıl da taze olduğunu düşünüyordum sadece. Arkamda dört parçaya bölünmüş iki geyiği taşıyan kızakla bir saatten fazla yürüdüm. Göğsümdeki telsizden sesler gelmeye başladığında kuleye giden yolu çoktan yarılamıştım.

Hig, gelen var. Acil durum. Olağanüstü alarm.

Tamam. Gelen var.

Kızağı yere bırakıp etrafında döndüm. Arkamdaki yolda in cin top oynuyordu. Uzun adaçayı ve tavşan çalılarıyla dizime gelen otlardan başka hiçbir şey yoktu. Sarı ve beyaz yıldız çiçeklerinin pıtır pıtır açtığı, şişko arıların onlardan beslendiği ardımdaki yol sakin ve boştu. Kalbimse küt küt atıyordu.

Hig, seni gizli gizli takip ediyorlar. Dört yüz metre arkandalar. Anladın mı? Dört yüz metre, belki birazcık daha uzağında.

Tamam. Tamam. Anladım.

10-4 de. Bilgiyi tekrar et. İsa aşkına, sen pilotsun. Hadi 10-4 de.

Kes şunu Bangley.

Seni sakinleştirmeye çalışıyorum. Ayrıntılara odaklan. Teker teker.

Yüce Meryem. Bu adamı kim dünyaya getirdi?

10 lanet 4. Dört yüz metre. Odaklandım.

Güzel. Tamam, arkana dön. Şimdi. Arkana dön! Bana bak. Bir su şişesi al. Gerin. Sanki mola veriyormuşsun gibi yap. ŞİMDİ!

Tamam, tamam, anladım.

Onların bizi duymasının imkanı yok Hig. Rüzgar onlardan sana doğru esiyor. Rüzgarın geldiği yöndeler. Doğal davran. Gerin. Su iç. Göğsünü

kaşıyor gibi yaparak mikrofonu aç. Orada yapayalnızsın. Onlara göre öylesin. Hig tek başınasın. Yalnız bir avsın sen.

Aman ne şahane.

Kankan nerde?

Kankam mı? Ah, Jasper. Uzun hikaye.

Kısa bir duraksama oldu. Tık sesini neredeyse duydum, stratejinin üstünkörü yeniden ayarlanması.

Dokuz. Anladın mı? Sayı dokuz. Peşinde dokuz kişi var.

Dokuz mu? Siktir.

Hig, silahlı olduğunu biliyorlar. Sendeki eti istiyorlar, silahını istiyorlar. Onlar silahlı değil. Tabancaları yok en azından. Tabanca görmüyorum. Eğer tabancaları olsaydı şimdiye ölmüş olurdun. Anlaşıldı mı?

Evet, lanet olsun anlaşıldı. Dokuz mu?

Hig, dinle beni. Palaları var. Pala ya da kılıca benziyor.

Kılıçlar mı? Siktiğimin kılıçları mı?

Hig, sakin ol. Birkaç kayıp vermeye razılar. Gördüğüm bu. Senin silahını ciddi ciddi istiyorlar.

Ağzına sıçayım Bangley. Tüm bunları üç kilometre öteden tahmin ediyordu. Kulesinde durmuş, uzun mesafe dürbününden bakarak tahmin ediyordu her şeyi.

Harika.

Birkaç kayıp vermeye razılar. Geyik etini ve tüfeği istiyorlar. Anladın mı?

Evet.

Söyle Hig. Odaklan.

Kalbim küt küt atıyordu. Az kalsın katıla katıla gülecektim. Peşimdeki sikikler üç yüz elli metre arkamdayken sırtımı güneşe vermiş, uzun çalıların arasından yolun aşağısına bakıyordum.

Söyle.

10-4.

Güzel. Nefes alıp verişini düzenle.

Ne yapmamı istiyorsun söylesene be adam. Ne yapmalıyım?

Nefes al, nefes almanı istiyorum. Sana gizli gizli yaklaşıyorlar Hig. Koca gün var önlerinde. Gördükleri bu. Aceleleri yok. Sen yavaş ilerliyorsun, mesafeyi kapatacaklar. Azar azar. Sonra sana saldıracaklar. Bunu daha önce yapmışlar. Bunu daha önce yapmış gibi hareket ediyorlar. Anlaşıldı mı?

Evet, lanet olsun anlaşıldı. 10-4.

Tamam. Avantaj sende. Avantaj sende Hig. An itibarıyla onlardan üstünsün.

Öyle miyim?

Evet, öylesin Hig. Beni dinle.

Tam o anda sesi biraz endişeli geldi, haliyle benim keyfim de biraz daha kaçtı. Canımı almak isteyen dokuz sikik ziyaretçi... büyük bir sayı.

Dinle beni. Yukarıda, belki yetmiş metre ileride yol bir çeşit sel yatağına bağlanıyor. Sığ ama işimizi görür. Gerinip sanki yorulmuşsun gibi kızağın ipini yerden alacak ve ileriye, o sel yatağına yürüyeceksin.

Bangley, lanet olsun çok yorgunum.

İşte böyle Hig. Bu seni sakinleştirecektir. Hig'e espresso yok, şimdilik. Olan bitene hakim ol. Sakin ve kararlı ol. Şimdi yürü. Yolun kuzey tarafında gür bir adaçayı çalılığı ya da ona benzer bir şey var. Birkaç çalı. Harika. Kızağı o çalının arkasına çekip sakla. Gerek duyarsan dalları kes. Anlayabildiğim kadarıyla orada iki hayvan var. Doğru mu?

Bravo Bruce. İnanılmazsın.

Bir sessizlik daha oldu, dediğimi anlamaya çalışıyordu. Kendisiyle dalga geçip geçmediğimden emin değildi, hoş bunu çok taktığı yoktu ya neyse.

Kafana dank etmesine sevindim Hig, hakikaten sevindim. Kızak ve et senin sigortan olacak. Silahlar konusunda yanılıyor olmam ihtimaline karşı. Ellerinde silah olması ihtimaline karşı. Tatar yayı ya da benim göremediğim başka bir şey. Silahları yok ama sana bir şey olmamasını garantilemek lazım. Tedbiren.

Bunu söylemeyi severdi. Tedbiren. Eh, hâlâ hayatta olmasının sebebi buydu işte. Hakkını yememeliyim.

Kızağı saklayıp arkasına geçeceksin. Anladın mı?

Anlaşıldı. Bir an duraksadıktan sonra, *Bangley?*

Hadi Hig.

Şarjörümde beş mermi var. Bir tane de mermi haznesinde. Eder altı.

Bir sessizlik daha oldu. Tavşan çalılarının esintiyle hışırdadığını duydum. Birden etraf çok ama çok sessiz gibi geldi.

Eğer bana saldırırlarsa dokuz kişiyi nasıl geberteceğim? Altı mermiyle?

Telsiz cızırdadı. En son ne zaman bunu duyduğuma böylesine sevindiğimi bilmiyorum. Müdahalenin, silahlı çatışmadaki sakinliğin, taktik ustalığının sesi. Bangley.

Tamam, dinle beni Hig. Nefes al ve dinle. Yine gerin. Hiçbir bir fikrin yok, o şerefsizlerin arkanda olduğundan filan kuşkulandığın yok. Şarkı söylemekten zarar gelmez.

Şarkı mı?

Aynen, şarkı söyle. Veya ıslık çal. Islık çalmaktan daha sakinleştirici bir şey yoktur. Şimdi dinle, beni dinle Hig. Durduğun sel yatağının kenarına geldiklerinde. Atışlarını planla. Sağdan sola hareket edeceksin. Böylesi senin için daha kolay. Anladın mı?

Evet.

Söyle.

Sağdan sola. 10-4.

Tamamdır. En muhteşem sabahlarından birini yaşamıyor olsan bile, ikisini, bilemedin üçünü indirirsin. En az. Dahası gizlendiğin yerden ateş edeceksin. O ilk atışlar tam bir sürpriz olacak, inan bana. Tam anlamıyla bir şok. Seni yakaladıklarını sanıyorlar. Senin eve dönüş yolunda ümitsiz, zavallı, yorgun bir geyik avcısı olduğunu zannediyorlar. Bizim savunma hattımıza girdiklerinin farkında değiller.

Bana moral konuşması yapıyordu. İşe de yarıyordu. Pislik herif.

Hig?

Evet?

Beni dinliyor musun?

Evet. Şimdi ne halt ediyorlar?

Onları dert etme. Koca gün var önlerinde, anladın mı? Durduğun, mola verdiğin sürece hareket etmeyecekler. Tamam Hig, ilk seferde ikisini ya da üçünü indireceksin. Eğer bugün şanslı gününse dördünü. Diğerleri saklanmak ve yerini tespit etmek için ayrılacaklar. Öncesinde yerini tespit etmek için zamanları olmayacak. Mühimmatını rahat ulaşabileceğin şekilde düzenleyeceksin. Mermileri elinde tutma, düşürebilirsin. Onları birikiüçdört beşli olarak sırala. Onlu olsun. Kendini bonkör hissediyorsan on ikili daha iyidir. Kızağın üstüne. Onlu.

Onlu.

Güzel. Harici şarjörün de var. Şu lanet levyeli antika .308'ini hiç anlamadım. Ne o? Savage 99 mu?

Yine bilmişti.

Kahrolası Savage 99. Lanet olsun Hig. Süper. Bu çok daha iyi.

Öyle mi?

Evet. Harici şarjör. Böylesi onu döndürmekten çok daha kolay olacaktır. Mermileri sadece başparmağınla iteceksin. Bir seferde bir tane, acele etmeden. Eğer zamanın olursa onu yavaşça ve sessizce itip altıncıyı takviye et. Sessiz olmalısın, o saatten sonra yerini belirlemelerini istemezsin. Anladın mı?

Derin bir nefes aldım. Yorgunluktan ölüyordum. Bana arka çıkan Bangley'in varlığı beni gerçekten ama gerçekten mutlu etmişti. Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Anlaşıldı. 10 lanet 4.

Aferin benim Hig'ime. İlk seferden sonra geriye yedi ila beş kişi kalacak. Sen korumadasın. Arkadaşlarını indirmene rağmen diğerleri gelmeye devam ederse sandığımdan daha ciddiler demektir. Muhtemelen gelmezler. Ama tepeleri de atabilir. Tepe atması etkeni. Bunu sakın hafife alma. Geri zekalı-ikizimi-öldürdün diye çileden çıkma etkeni. Öyle bir durumda gerçekten üstünlük kazanırsın.

Gülmeye başladım. Dağlardan esen rüzgarın taşıdığı, yağmanın ve ölü köpeğimin kokusu eşliğinde güneş yüzüme vururken gülmeye başladım.

Ağlıyor musun, gülüyor musun?

Sesi ciddi ciddi endişeli geliyordu.

Gülüyorum, gülüyorum. Jasper öldü. Uykusunda.

Üzgünüm Hig. Gerçekten. Şimdi kendini topla. Hig!

Tamam tamam. Onları-tam-anlamıyla-çileden-çıkaran-geri zekalı-kardeş etkeni. Seni dinliyorum Bangley.

Görevinin başına Hig. Görevini sakın unutma. Öldürmen gereken yedi ila dört kişi kalacak geriye. Eğer sana hiddetle saldırırlarsa rastgele ateş edip bir iki tanesini daha öldür. Diğerleri çekilecektir, garanti ederim. Göründüklerinden daha zekilerse, önce dağılacaklardır. Seni yandan kuşatmaya çalışacaklardır. Öylesi tehlikeli olur ama benim iyi bir açım var. Kulenin altı metre yükseklikte olmasını istemiştin, hatırlıyor musun? Ben on metre diye diretip iki hafta canına okmuştum. Hatırlıyor musun? Bir de veranda meselesi vardı. Benim çift kirişle güçlendirilmiş verandam. İşte bu sayede onları görebiliyorum. Tek tek hepsini. Şu anda gizleniyorlar ama en ufak hareketlerinde onları haklayabilirim. O yüzden olduğun yerde kal. Eğer dağılırlarsa silahı yeniden doldur, ben onlara seslenirim. Sen tam batıdaki, yani saat on iki yönündeki sivri kayaya

dön, ben onlara buradan sesleneceğim. Yön ve mesafe. Kil hedefleri vuruyormuşsun gibi.

Hig? Anladın mı?

Kil hedefler. Sivri kaya saat on iki yönünde.

Aferin oğluma. Aslında sesin sakin geliyor Hig. Aklıma bir şey geldi. Yedek mermilerini de hazırlıyor musun? Silahını?

Evet.

Her şeyi dediğim gibi yapacağız. En olmadı, eğer biri çok yaklaşırsa, sadece tetiği çekip vur onu. Acı içinde kıvrandığından emin ol. Görüş alanından çıkana kadar bekle ve acı içinde kıvrandığından emin ol. Anladın mı?

Anladım. 10-4.

Şimdi su şişeni çantana koy, ıslık çalmaya başla, ipi al ve harekete geç.

Aynen öyle yaptım. Islık çaldım. Omuzlarımdaki yükü hafifletmek için kızağın ipini alnıma geçirip yürümeye başladım. Yavaş yavaş. Birden kendimi korkunç bitkin hissettim, daha önce hiç olmadığım kadar bitkin. Bir yanım günün erken saatlerinin ılıklığında yatıp uyumak istiyordu, bırakayım eti, silahı, canımı alsınlar. Kurtulayım. Ama başka bir yanımsa Bangley'le çalışmak istiyordu. Bu mücadele onu heyecanlandırmıştı ve pislik herif bana güveniyordu. Bu işin üstesinden gelebileceğime inanıyordu. Tuhaftır, bu meseleyi biraz da onun için halletmek istiyordum. Galiba tam da bu yüzden takımlar tek tek kişilerin toplamından daha güçlü. Öne eğilip mevzilendim ve kanodan bozma kızağımı koşumlu bir katır gibi çekerek yumuşak toprakta hareket ettirdim. Sel yatağının kenarına vardığımda ipi tek elimde toplayıp kızağı ipin geçtiği delikten tuttum ve kenardan aşağı çekmeye koyuldum. Kızak dibe ulaştığında iyice asılıp koşmaya başladım. Sel yatağının dibi kumlu ve açıktı. Elimden geldiğince hızlı ilerledim. Muhtemelen görüş alanlarından çıktığım anda deli gibi beni arayacaklardı. Kızağı sel yatağının uzak ucundaki gür adacayının içine itip yanlamasına yatırdım. Aynı anda büyük av bıçağı-

ma uzanıp kalın dalları kesmeye giriştim. Bir dakikadan kısa bir sürede kızağın üstünü iyice örtmüştüm. Kanomun rengi orman yeşiliydi; zamanında ileriyi görerek parlak fuşya değil de kamufle olabilecek renkte bir kano seçtiğime inanılmaz sevindim.

Kırk beş metre Hig. Sel yatağına kırk beş metre uzaktalar.

Kızakta duran tüfekle bir kutu mermiyi çıkardım ve tüfeği ölü geyiklerden birinin düz, sert butunun üstüne yerleştirdim. Hayvanların postunu dörde böler, deriyi sonra yüzerdim, çok daha zor bir işlemdi bu ama bir yerden bir yere taşırken et daha iyi korunuyordu. İyi ki öyle yapıyormuşum.

Yirmi beş metre. Yirmi beş Hig.

Onlar yaklaştıkça Bangley fısıldamaya başlamıştı.

Yavaşlıyorlar. Yolda tek sıra halindeler. Hiçbir fikirleri yok Hig. Anladın mı? Avantaj sende Hig. Sadece sakin ol, hepsinin sel yatağına inmesini bekle ve onlara sağdan sola, önden arkaya ateş et. Sonra tüfeği yeniden doldur. Her şey yolunda gidecek. Şimdi susacağım. Eğlenmene bak.

Sustu. Bangley. *Eğlenmene bak:* Bu durumda söylenecek daha garip bir şey bulabilir miydi? Ama adi herif çok ciddiydi, mesele buydu işte. Bu sözün üstüne bir şeyler dank etti kafama. Heyecanlandım. Tüfeği geyiğin postuna oturttum, Glock tabancamı kemerimdeki kılıftan çıkarıp kürkün üstünde sağa tarafa, yarım metre öteye koydum. Mermi kılıflarını kutudan alıp mermileri çıkardım ve uçları ileriye bakacak şekilde tüfeğin sağına bıraktım, böylece yönlerini değiştirmeden tüfeğe doldurabilecektim. Ellerim biraz titriyordu. Birazcık. *Eğlenmene bak.* Sanki bu söz bir şekilde her şeyi değiştirmişti. *Kaybedecek hiçbir şeyin yok Hig.* Kendime aynen bunu söyledim. Eğlenmeye bakacaktım. Kalbim güm güm atıyordu, lisede Amerikan futbolu oynadığım zamanlardan beri hatırladığım neredeyse en mutlu kaygı gümlemeleriydi bunlar. Ben kaleciydim, son durak, nihai makam, takımın güvendiği son kaynaktım; çatışmaya hazırlanırken de aynen öyle hissediyordum. Sikeyim, bir kayanın altına da kıvrılabilirdim. Ama bir kere başladı mı sonrası sırf eylemdi, düşünmek yoktu, korkunun ar-

tırdığı zevk vardı. Hemen hemen böyle bir şey hissediyordum. Kaybedecek bir şeyin olmaması samuray olmaya çok yakın bir his. *Sen zaten ölüsün.* Kendime aynen bunu söyledim.

On üç mermi kovanını sırayla dizdim. Şanslı 13. Tüfeğin manivelasını kaldırıp hazneye bir mermi yerleştirdim ve ilkini şarjöre soktum. Geriye on iki mermi kalmıştı, parlak pirinç askerler. İki tam doldurmalık. Derin bir nefes alıp hazırlandım. Ağırlığımı geyiğin kaslarıyla postunun altındaki kalça kemiğine verdim. Tüfek göğsüme yaslıydı. Sağ elim tüfeğin kubuzunda, parmağım tetikte, gözlerim de yolun sel yatağına bağlandığı noktadaki toprak parçasındaydı; toprak kızağın geçişiyle, yılların geçişiyle cilalanmış gibiydi adeta. Belki kırk beş metre. Ve...

İlki yarı çömelmiş halde geldi, ne hızlıydı ne yavaş, etrafa göz gezdire gezdire gelip yavaşladı, şaşkın görünüyordu. Kır bıyıklı, cılız bir adamdı, çıplak kolları hapishane dövmeleriyle, yıldızlar ve haçlarla kaplıydı, bir kılıç taşıyordu. Lanet bir süvari kılıcı. Avı görüş açısının dışında, refleks olarak çömeldiği yerden kalkıp dere yatağına doğru yürüdü ve kanonun kumda kayarken bıraktığı izi inceledi. Arkasından gelen kızıl bıyıklı, iriyarı adam hızlı ilerlediği için az kalsın onu deviriyordu, bu herifin elinde de kılıç vardı ve saldırmaya hazırdı. Önceki düşüncelerim yok oldu. Katiller. Hepsi katildi. Onları istiyordum. *Vay be, aferin Hig.* Bangley'in sözlerini telepatik mesajlar gibi duyabiliyordum. Bilmiyorum, belki ağzım sahiden sulanmıştı. Bu adamların önüne düşen avın vay haline. Sinekkaydı tıraşlı üçüncüsünün uzun, kirli, fırça gibi saçları göğsüne düşüyordu ve üstünde siyah, deri motorcu yeleği vardı. Elindeki beyzbol sopası altı yedi milimetre uzunluğunda, başı kesilmiş ve gövdesi sivriltilmiş çivilerle doluydu. Kızıl'la Çivili kana susamış bir halde en öndeki adamı hızla geçip toprak sete koştular ve durduğum yere otuz küsur metre kala durup etrafı taramaya başladılar. Bu üçü avucumdaydı. Peşlerinden üç kişi daha geliyordu, bu ikinci üçlü hareket eden bulanık bir yığın gibi görünüyordu gözüme. Onlar da avucumdaydı. Önden arkaya, soldan sağa: Cılız lider-Kızıl-Çivili. Tamamdı, göstergeyi lidere sabitleyip tetiği çektim. O tanıdık hoplamayla birlikte tüfek kürkten aşağı kay-

dı, hemen manivela kolunu ileri itip tüfeği kütlenin merkezine doğru sağa çevirdim; daha önce iki üç geyiği indirmek için aynı hareketi defalarca yapmıştım. Namlu diğerlerinden yumruk genişliğinde uzaklaşmıştı, ama sorun yoktu, Kızıl'ı nişan alıp ateş ettim. BAAM! Manivela kolunu ileri ittim. Karar vermek diye bir şey yoktu, yalnızca ateş ediyordum. İlk ikisinin indiğinin belli belirsiz farkındaydım, sonuncuları, yani Çivili tam atlamak üzere çömeliyordu ki yeniden ateş ettim. Ya omzundan ya da böğründen vurdum onu, herif kendi etrafında dönerek yere düşüp kıvranmaya başladı. Kenardaki yığın birbirinden ayrılmak üzereydi, o anda aralarındaki en büyük şeye, bir arada duran iki adama nişan alıp tetiği çektim, içlerinden birinin kolu kalktı ve adam yere yığıldı. Manivela kolunu ileri ittim. Dört. Dört! İçimde bir şey, mutluluk ya da zafer duygusuna yakın bir şey kabardı. Ben, biz bir takımdık ve dört tanesini haklamıştık...

Hig, geri çekil! Koş!

Bangley'in telsizden gelen sesinde müthiş bir aciliyet tonu vardı.

Bana koş ahbap! Şimdi! Glock! Glock'u cebine koy. Mermilerle tüfeği eline alıp koş! KOŞ! Bana koş!

Tanrım. Dediğini yaptım. Verdiği komutlar, komutların düzeni ve sırası gayet netti, sağ olsun. Glock'u kaptığım gibi sağ cebime soktum ve bir avuç dolusu mermiyle tüfeği alarak koştum. Ardıma baktım. O sırada geriye kalan beş tanesi deli gibi koşarak sel yatağının kenarında bitip dağıldılar. Hızlıydılar. Sıska ve hızlıydılar, ellerindeki silahlar dışında hiçbir yükleri yoktu. İriyarı beş adam dağılarak hücuma geçmişti. Kum onları ne kadar yavaşlatırsa yavaşlatsın otuz saniye sonra üzerimde olacaklardı. Yalnızca teki, yalnızca teki beni öldürecekti. Koştum. Ellerimde tüfek ve mermilerle koştum. Var gücümle koştum. Bir kez daha arkama baktım, artık sel yatağının dibindeydiler ve yaklaşıyorlardı ki...

GÜÜÜM

Sarsıntıyla birlikte bir toprak yağmuru, ağzım gözlerim toprak içindeydi...

GÜÜÜÜM

Kollarım başımın üstündeydi yüce isa aman tanrım...

GÜÜÜÜÜÜM

Titreme yer sallantısı toprak saçılıyordu toprak parçaları havadaydı kum sağanağı çakıl yaprak sapı tahta sağanağı patır patır düşüyorlardı ve...

Sessizlik çöktü. Kulaklarım çın çın çınlıyordu. Bir ıslaklık vardı. Burnum kanıyordu.

Çınlayan sessizliğin arasından telsiz sesini duyuyordum, *Hig? Hig? Hig! Yaşıyor musun? Hig!*

Tüm parçalar. Ellerim yeri tırmalıyordu. Kafam. Sağlamdı, kafam sağlamdı. Kulaklarım çınlıyordu. Yerde yana dönüp kolumu burnuma götürdüm, kanıyordu, kötü değildi ama. Tükürdüm. Gözlerim. Gözlerim yerindeydi, parmaklarım uyuşmuştu, nefes aldım. Sağlamdım.

Hig! Lanet olsun, hayattasın! Dinlen, dinlen. Bir yerin kırıldı mı? Tek parça halinde misin? Ayağa kalkmayı dene. Yavaş. Hig!

Dizlerim de tamamdı. Orada bir süre, belki bir hafta öylece kalabilirdim. Ellerimle dizlerim. Burnumdan toprağa damlayan kanı görebiliyordum, bu iyiydi, iyiye işaretti. Ellerimle dizlerim, nefes aldım. Nefes aldım. İyiydim, iyiydim.

Hig, gittiler, dağıldılar. Birini, daha doğrusu parçalarını görüyor musun? Otuz metre arkanda. Belki daha fazla ölü vardır. Diğerleri radarın dışında. Gittiler Hig. Beni duyuyor musun? Kafanı toplayabildiğinde silahını tüfeğini bul.

Hig? İyisin. Muhtemelen biraz beyin sarsıntısı geçirdin o kadar. Glock hâlâ sende mi? Hig? Cebini kontrol et. Glock'un hâlâ sende olduğunu söyle bana. Bölgenin temizlendiğinden tamamen emin oluncaya kadar. Hadi.

Ellerimle dizlerim. Yerde oturur pozisyona geçtim. Gözlerimi kırpıştırdım. Benimle konuşuyordu. Bangley benimle konuşuyordu. Tel-

siz. Elimi göğsüme götürdüm, sanki ağır çekimdeymiş gibi yavaş hareket ediyordu elim, mikrofonu açtım.

Ben. Ben.

Hig, bir şeyin yok. İyi iş çıkardın.

Ben... Glock bende.

Ah, adamım. Bu iyi. Adamımsın Hig. Bir süre olduğun yerde kal. Nefes al.

Bir duraksama oldu.

Bangley.

Evet, Hig?

Bana durmadan nefes almamı söylüyorsun.

Telsizden bir kahkaha sesi yükseldi. Samimi, rahat bir kahkaha. Bir yudum soğuk su gibi.

Nefes alman, almamandan daha iyidir, değil mi Hig?

Bir kahkaha daha.

İyi iş çıkardın Hig. Harika iş çıkardın. İlk seferde dördünü hakladın. Dört! Vegas sınırını gani gani geçtin adamım. En fazla ikisini indirirsin sanıyordum, sesindeki titremeden öyle gelmişti.

Yine bir kahkaha.

Sağ ol.

Bir duraksama oldu.

Az önce ne oldu öyle? Bangley. Ne halt yedin sen?

Havan. 81 mm İngiliz. O lanet şeyleri arada kullanmak gerek. Kuleye yaptığın veranda var ya, o bunun içindi Hig. Senin kızını kurtarmak için. Günü geldiğinde sürpriz olmasını istedim, bir çeşit doğum günü hediyesi gibi.

Bir cızırtı geldi.

Seni şaşırttım, değil mi Hig? Harbiden sürpriz oldu. Elimde birkaç tane daha var. Sıçacağımız zamanlar için saklıyorum.

Güneşin altında öylece oturur, burnumdaki kan kururken havan denen şeyi anlamaya çalıştım. Adi herif. Bunca zamandır kulede havan topu saklıyormuş. Yüce tanrım.

Bir cızırtı daha.

O dokuz herifin yavaş yavaş sana yaklaştığını görür görmez aşağı inip o lanet şeyi sakladığım yerden, çalıların arasından çıkardım. Bu sefer gerçekten yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu Hig.

Duraksama.

Ama harbiden iyi iş çıkardın. Havanlar olmadan da halledebilirdin her şeyi. Çok iyi ateş ediyordun. Vay be.

Tüfeğimin beş metre ötedeki çalılığa savrulmuş olduğunu gördüm. Başımı geriye yatırdım. Kavurucu güneşin altında gözlerimi kapadım, kulaklarımdaki çınlama avare bir rüzgar gibi diniyordu. Güldüm. Ağladım. Kafayı sıyırmış gibi hem gülüp hem ağladım, ne kadar sürdü bilmiyorum.

★

O gün öğleden sonra uçtum. Hiç halim olmasa da uçtum. Diğer dördünü aramak, aileleri ya da bizi gözlüyorlar mı görmek için... ama hiçbir ize rastlamadım. Tepelere çekilmişlerdi. En güzeli. Uçmak. Yıllardır ilk defa Jasper'sız uçuyordum. Sülün avı battaniyesi hâlâ koltuğa seriliydi, dönüşleri sanki Jasper yanımdaymış gibi daha temkinli yapıyor, daha sakin dalışa geçiyordum. Geniş bir daire çizerek uçuktan sonra batıdaki ilk tepelerin engebelerinden döndüm ve katliama bakmak için alçaldım; havanlar çalılıklarda üç yara açmıştı, cesetler Bangley kızağı taşımama yardım etmeye geldiğinde bıraktığımız yerdeydi. Zar zor çekebiliyordum. Bacaklarımda derman kalmadığından değil. Şakaklarım zonkluyordu, alnımda bir ağrı vardı, bir şeyi aralıksız çekerken tek seferde beş adım atabilecek kadar uzun süre odakla-

namıyordum sadece. Biraz midem bulanıyordu. Bangley sabırlıydı ve kızağın ipini tuttuktan sonra, Hig, ara ver. Biraz ben çekeyim kızağı. Senin için uzun bir gün oldu, dedi.

Nefes al mı diyeceksin bana?

Plastik şişesinden bir yudum su alıp beni tartıyormuş gibi baktı. Yanağında et beni gibi görünen bir tütün parçası vardı. Tam da Marilyn Monroe'nun beninin olduğu yerde.

Hig?

Evet.

Canın istiyorsa nefes al, istemiyorsa alma. Sen böyle konuştukça rahatlıyorum. Beyin sarsıntısı geçirdin Hig, orası kesin. Ki bunun için hakikaten üzgünüm. Fakat uzak mesafeden gelen bir kurşunla ölmekten daha iyidir. O kadar da kötü değil. Gözlerin aynı yöne bakıyor ve mizah anlayışını kaybetmedin.

İpi alnına koyup öne eğildi ve yürüdü.

Uçaktan hepsini görebiliyordum: Kumlu yoldaki kızak izi, kızağı sakladığım çalılık, toprağın üstündeki kırmızı plastikten mermi kılıfı; muhtemelen ilk bomba yirmi beş metreden daha yakınıma düştüğünde oradaydım. Dördünü indirdiğim yer, üçü aşağıdaki kumlu sel yatağında, cesetlerin tepesinde kuşlar, akbaba karga kuzgun saksağan, uçuyordu. Havanın parçaladığı adamlardan biri. O kişi pekala ben de olabilirdim. Bir kolu ve kafasının yarısı uçmuştu. Başım hâlâ ağrıyordu, alçaktan uçup da onu gördüğümde öne eğilip camdan dışarı kustum. Midemde pek bir şey olmamasına, sadece fasulye konservesiyle Bangley'in hangarda yaptığı geyik eti salatası yememe rağmen kusmuk uçağın gövdesine bulaştı ve ertesi gün fırçayla temizlemek zorunda kaldım. Neyse... Gerçek şuydu ki, o adamın yerinde ben olabilirdim. Havan nereye isabet edeceği belli olmayan silahlardandır. Bangley menzili ve beş ayrı noktanın açısını hesapladığını ve hesaplarından gayet emin olduğunu söyledi. Oysa, benim yenileceğimi görünce büyük bir kumar oynamaya karar vermişti sadece.

Elimin tersiyle ağzımı silip, güneye ve doğuya uçup ailelere giden bağlantı yollarını keşfe çıktım, ama hiçbir ize rastlamadım. Doğudan döndüğümde avluda bir düzine insan ve direğe asılmış kırmız bir içlik görünce araba yoluna doğru alçalıp yere indim. Uçağın motorlarını kapattıktan sonra her yanım tutulmuş bir halde dışarı çıktım.

Aaron kıvrık bıyıklı, uzun boylu bir adamdı. O da kan hastalığından eriyip bitmişti ve olduğundan çok daha yaşlıymış gibi dikkatle, yavaşça yürüyordu. Yamalı gömleğinin kolundan görünen koca elini salladı.

Ben de el sallayıp yürümeye başladım. Üstleri başları perişan haldeki anneler babalar çocuklar grup halinde bana doğru ilerleyip durdular ve çamur içindeki avluda yüz yüze geldik. Aramızda beş metre ya vardı ya yoktu. Bir dağ adamının bir ovada cesur adamlarla karşılaştığı eski bir Western filmindeki gibi dile getirilmeyen, değiştirilemez bir mesafe. Ya da bir çiftçinin topraklarını zorla ele geçirmek isteyen başka bir çiftçiyle adamlarının karşısına çıktığı, atların da sanki dik bir uçurumun kenarındaymışçasına ön ayaklarını ikide bir gergin bir şekilde havaya kaldırdığı o sahnelerdeki gibi. İki tarafın da sınırlarına saygı gösterdiği arındırılmış bir bölgede söylenecek kelimeleri kurşunlarla okların ve ölümün takip etme olasılığı az da olsa her zaman vardır. Aradaki mesafeye AB, yani Arındırılmış Bölge diyorduk gerçekten de. Başlarda kulağa tuhaf geliyordu ama artık alıştık. Elimizde hiçbir tıbbi kanıt olmadan, bu konuyu hiç konuşmadan hastalığın bu uzaklıktan bulaşmayacağında karar kılmıştık. Muhtemelen bir buçuk metre öteden, hatta büyük ihtimalle sıradan bir dokunuştan dahi bulaşmıyordu, ama herkes, bilhassa da ben, aramızda bıraktığımız bu boşluktan memnundum. Gerektiği takdirde, eşyaları boşluğun tam ortasına bırakıyorduk.

Jasper'ı uçaktan indirmeyecek misin? diye sordu Aaron.

Gözlerimi kırpıştırdım, uçağa doğru döner gibi oldum, sonra öylece dikildim. Bir an nefes alamadım.

Hepsi beni izliyordu, üzerimde baskı varmış gibi hissediyordum. Ba-

şımı yere eğip bir damla tuzlu suyun toprağa düşüşünü izledim. Gözyaşımı sildim.

Hig, iyi misin?

Aaron cılız sırtı, hindilerinkine benzeyen boynu ve sakalıyla öne eğildi. Kayıplar diyarı. Zaten ölü olanlara ölmekten bahset bahsedebilirsen. Sırtımı dikleştirdim.

Öldü, Aaron. Dağda. Uykusunda. Yaşlıydı.

Küçük grubun şok dalgasıyla sarsıldığını görebiliyordum. Burada en son bir çocuk ölmüştü, Ben'di adı. Uçağı indirip Jasper'ı yere bıraktığımda herkesten daha çok heyecanlanan sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk. Kuralları unutup neşeyle sıçrayarak AB'yi aşar ve kuyruğunu sallayan Jasper'a elini uzatır, ancak ölülerin küllerinin saklandığı Antik Yunan vazolarındaki figürler gibi hedefine asla ulaşamazdı, çünkü kolları uzun bir akraba onu azarlayarak kucağına alırdı hemen.

Üzgünüm Hig. Hepimiz üzgünüz.

Sözlerindeki içtenlik, ağırbaşlılık. Kaybettikleri onca şeyden sonra. Onca şeye rağmen. Hiç önemi yoktu ama. O benimdi, benim ailemdi. Akan ikinci gözyaşımı da silip, başka gözyaşı yok dedim kendi kendime. Onların önünde olmaz.

Sağ ol.

Küçük bir kız öne adım attı. Adı Matilda'ydı. Elinde bir avuç yabani yıldız çiçeği vardı. Boşluğun ortasına gelip çiçekleri yere bırakarak bana gülümsedi.

Bunları önceden toplamıştım, dedi. Senin için.

Hediye mi?

Gözlerini bana dikerek başını salladı. Gülümsedi, sevimliydi, teni balmumu gibi, gözlerinin altında koyu halkalar.

Teşekkür ederim, dedim. Teşekkür ederim. Ardından kendimi kaybettim. Hepsinin karşısında ağladım, ağladım, kendime engel olamıyor, titriyordum. Gözlerimden yaşlar boşanırken küçük kıza gülüm-

sedim. Onun gülümsemesi kaybolmuştu, korkmuşa benziyordu, annesinin eteğine doğru geriledi. Kendimi çok kötü hissettim ama elimden bir şey gelmedi. Mesele Jasper değildi sırf. Hepsiydi. Cehennem bu muydu? Böyle sevmek, aşılamayacak bir mesafeden, beş metre öteden acı çekmek miydi cehennem?

Çiçekleri yerden aldım ama geri adım atmadım. Hepsi bir iki kol mesafesinden biraz uzağımda duruyordu.

Teşekkür ederim, dedim hepsine. Jasper burayı severdi.

Doğruydu bu. Sanırım çocukların kokusundan mutlu oluyordu.

Çiçekler çok güzelmiş. Onları kokladım. Mmmm. Müthiş.

Sırıttım. Küçük kız annesinin eteğinin dibinden gülümsedi.

Bayrağı asmışsınız.

Aaron başını salladı. En son, Sprite getirdiğim günden bir hafta sonra bayrak asmışlardı. Toprağı sulamak için dereden su çekerken kullandıkları güneş enerjisiyle çalışan su pompaları birdenbire durmuştu. Pompanın açma kapama şalteri bozulmuştu ve ellerinde onu değiştirebilecekleri fazladan bir şalter yoktu. O yüzden benden yardım istemişler, ben de ertesi sabah onlara bir tane getirmiştim. Şimdi uzun boylu bir kadın grubun arkasından öne ilerliyordu. Çekiciydi, yüzünün yarısı. Hastalık henüz enerjisini tüketmemişti. Bir gaz patlaması sırasında yüzünün yarısı feci şekilde yanmıştı. Konuşurken yüzünün yanık kısmını öte tarafa verip karşısındakine yandan bakıyordu, bu haliyle havaya konuşur gibi görünüyordu. Bir zamanların country müzik şarkıcısı Reba'nın adını almıştı ve kendisi de şarkı söyleyebiliyordu. Onu dinlemiştim. Uzattığı kırık plastik turşu kavanozunu tuttum, ilk defa birinin elinden bir şey alıyordum. Kavanozun içinde erken mahsul marullar vardı.

Hasat epey bereketli bu sefer, dedi Aaron. Senin bir sebepten marul yetiştirmediğini söylediğini hatırlıyorum. Düşündük ki. Sesi yitti.

Gülümsedim. Yere çömelip elimi bana çiçek veren kıza uzattım.

Hadi git, dedi annesi.

Toz toprağa bulanmış elini uzattı, ben de bu küçük eli tutup hafifçe sıktım ve gülümsedim. Bağışıklık sisteminin verdiği mücadele yüzünden biraz kanlanmış olan ela gözlerinin içine bakıp uzun süre minik parmaklarını bırakmadım; onlara bir halatmış gibi tutundum, ben boğulan bir adamdım.

★

Fasulyeler filizlenmeye başlamış, havalandırılmış toprağın hemen üstünde küçük bukleler belirmişti. Karıklarda su akıyordu. Bangley'e yine yola çıkacağımı söyledim.

Hangarımın kuzeyinde kalan, mimarisi komşu yapılardan farklı bir malikanenin basık oturma odasından bozma dükkanındaydık. Çift kanatlı büyük pencereleri olan dükkan batıya, pistin ilerisindeki dağlara bakıyordu. Sade ve basit bir silah dükkanıydı burası. Bangley motorlardan, odunculuktan, marangozluktan, tarımdan, özellikle tarımdan, bahçe, mutfak, özellikle mutfak işlerinden, tarihten, dört işlem hariç matematikten, modadan, dericilikten, iskambilden, dikişten ve özellikle retorikten -edepten, saygılı bir retorik tartışmanın âdetlerinden- anlamaz ve bunun için hiç bahane üretmezdi.

Son kertede, Hadi anlat Hig, demeyi severdi. Hadi anlat, sakın lafını esirgeme. Biz bizeyiz burada! Hava atman gereken kimse yok.

Ama silahları bilirdi, onları nasıl değiştireceğini, nasıl geliştireceğini bilir, borular ve eski çatal bıçaklarla sıfırdan silah yapabilirdi. Havaalanına geldiği o öğleden sonra kamyonetinin arkasındaki römorkta ağır bir matkap tezgahı, kaynak makinesi, jeneratör, zımpara tezgahı ve şeritli testere vardı. Bu kabiliyetlerin -kaynak, lehim, temperleme- her türlü metal işinde kullanılabileceğini söylediğimde o sinir bozucu kahkahalarından birini atıp, hiçbiri işe yaramaz, demişti sadece.

Yanında elli tane de poster getirmişti. Colt, Sig ve Winchester gibi büyük silah markalarının isimlerinin yazılı olduğu posterlerde bikinili

ya da çırılçıplak kızlar ellerinde farklı farklı silahlarla poz veriyordu. Hepsini eskiden çerçeveli tabloların asılı olduğu ceviz panel duvarlara ve pencerelerin köşelerine bantlamıştı. Kızlar hafif makineli tüfekleri ateşler gibi yapıyor, tabancaları incir yaprağı gibi altta tutuyor, bazen de çıplaklıklarını örtme zahmetine hiç girmiyorlardı. Onların bana yaşattıkları acı yüzünden, demek istediğim çıplak kadın görmek boğazımı düğümlediğinden, dükkana mümkün mertebe uğramamaya çalışıyordum. Ha. Gittiğimdeyse ona bahçeden sesleniyor, karşılığında da bağırarak cevap vermesini ya da belki davet etmesini bekliyordum ki o da benim hangara geldiğinde aynısını yapsın, her seferinde beni kalp krizinin eşiğinden döndürmesin, ama tabii boşuna uğraşıyordum.

Bol miktarda geyik etimiz var Hig, dedi boru mengenesinin üstünden doğrularak.

Birkaç gün önceki tartışmamızdan sonra bir bomba atar yapacağını söylemişti. Aslında bir bomba atarı vardı, M203, ama menzilin benim kıçımı kurtarmak için yetersiz olduğundan elindeki aleti yenileyeceğini açıklamış. Daha kusursuz olacaktı.

Hig'in daha fazla beyin sarsıntısı geçirmesine göz yumamam, çünkü iyice dangalaklaşıyor.

Ben adam öldürmeye meyilli çıplak kızlara bakmamaya çalışırken gözlerini kısarak bana baktı. Tuhaftır ki, elinde tutmaya karar verdiği deri koltuğun yanındaki alçak masanın üstünde eskiden o malikanede yaşayan insanların çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Bir kayak tatilinde çekilmiş olan fotoğrafta kasklı, parkalı üç sarışın çocuk ve arkalarında da kayak takımlarını tutan ebeveynleri arka fondaki karlı dağlar kadar beyaz dişleriyle kocaman gülümsüyorlardı. Vail Dağı ya da başka bir yerin zirvesinde olmalıydılar. Bangley'e fotoğrafı hiç sormadım. Bir zamanlar eve hakim olan aile sıcaklığını hatırlattığı için onu kaldırmamazlık ettiğini sanmıyordum, o kadar basit olamazdı; mesele daha ziyade Bangley'in skor tutmasıyla alakalı olmalıydı: Sizi sikik Yupiler, tüm bunlara sahiptiniz ama sizin basık oturma odanızda şimdi kim var, beygir gibi sağlıklı bir vücudu olan, iyi silahlar yapan ve böylece sizin aksinize bu evi elinde tutabilen biri.

Sadece bir tahmindi.

Yine balık avı tatiline mi çıkman lazım? Öyle mi düşünüyorsun? Sonuncusu yeterince heyecan verici değil miydi?

Başımı iki yana salladım. Uçacağım.

Uçmak mı?

Grand Junction'a. Kısa süre önce oradan sinyal aldım.

Elleri, pençeyi andıran büyük ve küt elleri boruyu bırakıp eğeyi indirdi. İlk tanıştığımızda onun için yaptığım tüfek askılığının altından bana baktı, askı doluydu - Bangley elinin altında müfrezelerin ateş gücüne denk bir şey olmadan parmağını bile oynatmazdı.

Kısa süre önce mi?

Üç yıl önce.

Yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. Yanaklarındaki kirli sakalı sıvazladı, odanın öte tarafından sakalının hışırtısını duyabiliyordum.

Üç yıl önce.

Junction'ın olduğu batı tarafına bakmak için hafifçe döndü, sanki uzayzamanda uzaklıklarla mevsimlerin geçişi arasındaki ilişkiyi belirlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bir an yaşlanan bir adam olarak gördüm onu. Arkasına döndü.

Lanet olsun Hig. Seni telefondan arayanlara geri dönmek konusunda da pek iyi değildin, değil mi?

Gülümsedim.

Hig?

Evet?

Orta yaş krizine mi girdin?

Bangley'in tam arkasında, büyük pencerenin yanındaki duvar panelinde ünlü bir Çek model Uzi'ye benzeyen küçük, tehlikeli bir makineli tüfek tutuyordu elinde. Ağırlığını sol bacağına vermiş, sağ kalça-

sını dışarı çıkarmıştı; insanın gözü kadının yeşil gözlerinden cilveli çıkıntısına, oradan da vaat edilmiş topraklara giden yoldaki kısa çizgiyi belli belirsiz kapatan üçgen şeklindeki seyrek siyah tüylere kayıyordu. Delirdim. Nefesim tıkandı. Bangley sapına kadar taktikçiydi, kesin. Karşı karşıya olduğu durumu anında kavrar ve meselenin kaynağına inerdi. İnsanı en korunmasız yerinden vururdu. Orta yaş krizine mi girmişim?

Öyle saçmalıklara pek inanmıyorum, dedim. Siktiriboktan hayatımız külliyen kriz zaten.

Öyle mi?

Hayır.

Önce elkler, şimdi de kontrol kulesi. Beş yüz kilometre ötesi. Dönüşü Olmayan Nokta'n ne senin?

Yakıttan bahsediyordu. Geri dönecek kadar yakıtımın olmadığı noktadan.

Dört yüz kilometre.

Gölgeleri kovalıyorsundur belki Hig. İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?

Oturma odasının ortasında dikildim. Eskiden burada büyük bir düz ekran televizyon, ses sistemi ve bolca country müzik parçasının olduğu on bin şarkılık bir eğlence konsolu vardı. Bangley hepsini söküp atmış, yerlerine tamir aletlerini astığı delikli panoyla kadın posterlerini koymuştu. Orta sehpada da bir oyun kumandası dururdu. Onu açmıştık: *Dünya Savaşı VII*. Bangley sever sanmıştım, ancak oyun başladığında başka tarafa dönmüş, kapattığımdaysa görünür bir şekilde rahatlamıştı.

Biliyorum, dedim.

Bana çevirdi bakışlarını. Donuk donuk bakıyor, gergin gergin sırıtıyordu.

Riskli olduğunu biliyorum. Oradaki her kimse, sinyali her kim gön-

derdiyse gücü vardı. Kontrol kulesinden yaptı çağrıyı, demek ki güçlü telsizlere sahip. Belki bir şeyler biliyordur.

Bir şeyler mi biliyordur?

Haberler.

Haberler.

Araplar hakkında filan.

Bangley yerinden kımıldamadı. Ardından eğeyi alıp pençesiyle boruyu kavradı ve başını eğdi.

Hig bir köpekbalığıdır, dedi. Bir an bile yerinde durursa ölür. Ne yapması gerekiyorsa onu yapar.

Jasper'ı bacağımda hissetmemenin verdiği acıyla banketin dibinde yatmış, kışın rahatlıkla görülen takımyıldızların batıda yeryüzünün altında yitmesini izlerken bunu düşündüm. Böyle izin verirdi Bangley bana. Hoş, onun iznine ihtiyacım filan yoktu ama. Yine de.

★

Bulutsuz, sakin bir sabah, mayısın ilk günleri, benzin pompasının yanındaki rüzgar tulumu sabit duruyor, dağların üstündeki mavi gökyüzü su kadar berrak. Mekanımızın sakinlerinden kırmızı kuyruklu şahin havada, yeni yeni ısınan pistin üstünde daireler çize çize süzülüyor. Eşinin yuvası balık yetiştirme göletinin kenarındaki kavak ağacında, dün yavruların avaz avaz ötüşlerini duydum. Galiba üç taneler. Dişi şahin doğrulup geniş kanatlarını şişirdi ve ölüm saçan keskin gözlerini bana dikti. Sakın anneyle uğraşayım deme. Aklımın ucundan bile geçirmem, dedim yüksek sesle.

Pompayı açtım ve iki tane yirmi litrelik yakıt bidonunu doldurup koltuğumun arkasına yükledim. Otuz beş kilonun altında. Tanklarda iki yüz litre yakıt var. Fazladan yakıt bana bir saatten daha az kazandıracak, ne gözlem uçuşu yapmama ne de geri dönmeme yeter bu miktar, ama daha fazlasını almayacağım çünkü mecbur kalırsam kısa sürede

havalanabilmek ve inebilmek istiyorum. On günlük kurutulmuş domates, mısır, iki kavanoz zeytinyağından oluşan hayatta kalma çantam on üç kilo. Muhtemelen ihtiyaç duymayacağım yirmi litre suyum var, ne de olsa Grand Junction iki büyük nehrin birleştiği yerde. Yine de orası bir çöl şehri ve başıma ne geleceğini, nehre ulaşmanın zor olup olmayacağını bilmiyorum. O yüzden su bulundurmak iyidir.

Jasper'ın sülün avı battaniyesini yolcu koltuğunun üstünde tutuyorum. AR'yi kilitledim, otomatik tabancayı da koltuğun önündeki dikey askıya yerleştirdim.

Planın ne Hig? Oraya uçmak.

Sonra? Orada yaşayanlarla bağlantı kurmak.

Ondan sonra? Haber alışverişinde bulunmak.

Sende hiç haber yok ki.

Elimde ne varsa o.

Peki sonra? Eve mi uçacaksın?

İyi soru.

Yakıt ikmali yapacağım.

İyi şanslar.

Kendi kendime konuşuyorum. Bangley ortalarda yok. Merdivenden Canavar'ın üstüne çıkıyorum. Güneş ışınları pompayı çalıştıracak kadar dik geliyor, pompanın göstergesindeki sayıların tıkırtılarının tadını çıkarıyorum. Sol yanağımda ılık meltem, kulaklarımda tek başına uçan şahinin çığlığı. Sesi de kanatları gibi sert. Seyahate, gerçek bir seyahate çıkmanın, yeni bir ülkeye gitmenin o eski heyecanını duyuyorum. Neden bilmem ama birden iyimserlik çöktü üzerime. Bangley haklı. İşe yarar bir haber alma olasılığım düşük, kuledeki adamın iskelet olma olasılığıysa yüksek. Hem hangi haber işe yarar ki? Hafta başından beri kendime her gün sordum bunu. Haber nedir? Yemek yiyoruz uyuyoruz savunma hattının güvenliğini sağlıyoruz kendimizi koruyoruz derelerin ve ağaçların haberlerini almak için ara sıra dağ-

lara çıkıyorum. Canavar'dan rüzgar haberi alıyorum. Orada başka ne haber olabilir ki?

İlk defa Bangley'e bahçeyi nasıl sulayacağını, ana borudan gelen suyu karıklara nasıl yönlendireceğini, su oluklarını nasıl temizleyeceğini, neyin yabani ot olup neyin olmadığını göstermek zorunda kaldım. Huysuzluk yaptı. Zamanında asla çiftçi olmayacağına, hayatı boyunca bir tek mezar için toprak kazacağına ant içtiğini itiraf etti.

Bunu söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Onu bunca zamandır tanıyorum ama beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor.

Babam çiftçiydi, dedi.

Oklahoma'da mı?

Dik dik bana baktı, elindeki bahçıvan küreği kendisini evinde hissediyormuş gibi görünüyordu.

Tamam, demek bunu daha önce yaptın.

Gözlerini benden ayırmadan dudaklarını büzdü, sonra da çamurlu küreğin yeni yeni dolan karığın içine gömülmüş ucuna baktı.

Bu senin gösterin, dedi en sonunda. Ama bana kalsa o yerin avlusundaki kapaklı boruyu kuzeye döşerdim.

Şimdi dik dik bakma sırası bendeydi.

Sen çiftçisin, dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini devirip bakışlarını batıya, güneşe çevirdi. Avare rüzgar şapkasının arkasından çıkan saçlarını oynattı. Dereden gelen sulama suyu çağlayıp şırıldıyordu. Su kenarlardan düşen toprak parçalarına çarpıyor, onların üstünden arkasında küçük dalgacıklar bırakarak akıyor, kenarlar boyunca fırıl fırıl dönerek ilerliyordu. Yeterince uzun bakarsam zihnimde karıkları büyütebilir, düz bir çizgi şeklinde akan sudan mükemmel alabalık dereleri yapabilirdim. Tarlayı her zaman yalınayak sulardım, ayaklarım uyuşurdu. Jasper'ın eskiden üstüne çıkıp etrafı kolaçan ettiği toprak yığınında oturmanın verdiği hisse bayılırdım ve bırakırdım o duygu güneşin altında tatlı

bir ürperti vererek gelsin. Topuklarımı bir parça paçavraya dayayıp ayaklarımı kuruturdum. Tekrar giymeden önce botlarımla çoraplarımdaki çamuru silkelerdim.

Gözlerimi ona diktim.

Görünen köy kılavuz istemez, dedim. Bangley'in önceki hayatı... O kürek... senin lanet bir parçan gibi duruyor. Sanki onunla doğmuşsun gibi.

Başını çevirip bana baktı ve tüylerim yine diken diken oldu. Bakışları, sağ ayağımın üstünden akan su kadar soğuk ve dondurucuydu.

Bu bir bahçıvan küreği, dedi.

Kafamı salladım.

Biliyorum.

Birbirimize baktık. Amaan, nasıl olsa sabah yola çıkacaktım.

Babanı pek sevmiyordun, değil mi?

Bir an duraksadıktan sonra başını yavaşça iki yana salladı.

O heriften nefret ediyordun.

Bangley'in çenesi sağa sola oynuyordu.

Elinden her iş gelir senin. İsa aşkına. Çiftçiydin sen. Her şeyi çiftlikte öğrendin. Kaynak yapabilir, demir dövebilir, nal çakabilir, ağıl, ambar inşa edebilirsin. Muhtemelen benden daha iyi bir marangozsun aynı zamanda. Şu işe bak.

Kollarımı birleştirip küreğin sapına dayadım ve dağlara baktım. Rüzgar hafif hafif esiyordu. Arka kısmı beyaz bir atmaca derenin karşısındaki adaçayına çarpıp çalının üstünde süzülerek bir tavşanı ürkütüp oradan çıkarmaya çalışıyordu. Kızıl kuyruklulara göre daha ufak tefek iki şahin hızla daireler çiziyordu. Bir sürü ötücü kuşun nesli çok önceleri tükenmişti, ama yırtıcı kuşlar bu dünyada gayet iyi iş çıkarıyor gibiydi. Şahinlerin dünyası.

Ne kadar süre yaptın bu işi? Çiftliği onunla birlikte mi işletiyordun?

Ondan nefret ederek mi?

Orada öylece dikildik. Ayrı ayrı karıklarda akan sular birbirine karışıp küçük derecikler oluşturuyordu. Ağzından tek kelime çıkmıyordu, Bangley'in yaşlı babasını öldürdüğünden adım gibi emindim.

Geri döndüğünde, dedi en sonunda. Birtakım düzeltmeler yaparız. Eğer istersen. Sulama işi daha kolay olabilir. Ama o zaman Hig zevk aldığı şeyden, güneşin altında toprakla oynamaktan mahrum kalır.

Çok ince bir düşünceydi bu.

Kürekle sağ elmacık kemiğini kaşıdı. Tuhaftı. Kısa süre önce tanık koruma programında olduğunu keşfettiğiniz eşinize nasıl bakarsanız öyle baktım Bangley'e. Kiralık katil filan olabilirdi. Ya da senatör.

Kesinlikle yapalım.

Tamamdır.

Kızsam mı, gülsem mi bilmiyorum.

Bana gülümsedi. Pis pis sırıtmadı, hayır; belirdiği anda kendisinden utanan yarım, gerçek bir gülümsemeydi bu.

Kişisel tercih, dedi.

Ne?

Kişisel tercih. Onlar en zorudur. Öyle boktan şeyleri düşününce.

Sen kafayı yemişsin. Sen kafayı yemiş manyak bir çiftçisin.

Yüzündeki gülümseme kaybolup yerine o tanıdık sırıtış geldi. Mesaj açıktı: Konuşma bitmişti ve muhtemelen ona bir daha çiftçi dememem gerekiyordu.

Nerede kalmıştım... Kanat tanklarını ağzına kadar dolduruyordum. Alüminyum merdiveni uçağın burnunun etrafından gıcırdata gıcırdata çekerek sol kanata yanaştırdım ve omzumda ağır yakıt hortumuyla merdivene tırmandım. Sayılar tık tık attı, yakıt lıkır lıkır aktı ve tankın ağzına ulaştığında tıslad ı. Altmış beş litre. Şimdiden gani gani yedek benzinim olmuştu. Ta ki... Kolumu uzatıp, birleştirdiğim

parmaklarımı ufuk çizgisine oturttum, güneş batıda iki parmak yukarıdaydı, iki parmak yarım saat anlamına geliyordu, demek ki saat altıya yaklaşıyordu. Bin üç yüz Zulu Saati. Greenwich Ortalama Saati. Greenwich. İngiltere'de bir yer. Saatin yuvası. Zaman Ayarlı Evrenin Merkezi. Bir zamanlar öyleydi. Bana kalırsa artık kimse zamanı pek önemsemiyordu.

Pete Amca kanserin hızlandırdığı sirozdan ölmeden önce, yaşamak için geriye sadece birkaç ayının kaldığını öğrendiğinde kendisinden hiç beklemediğim bir şey yapmış, günlerini kulübesinde dialarını düzenleyerek geçirmişti. Renkli pozitiflerden oluşan geniş koleksiyonunu. Fotoğraf çekerken film, özellikle de renklerin daha keskin çıktığını söylediği pozitif film kullanırdı. İçinde plastik çerçeveli pozitifler olan sarı karton kutularla beyaz ve mavi plastik kutuları otuz santimlik yığınlar halinde, bütün mutfak masasını kaplayacak şekilde dizmişti. Acıyla kıvranırken, gündüzleri küçük pencereden giren ışıkta, akşamlarıysa masadaki lambanın ışığında kutulardaki pozitifleri çıkarıp şeffaf klasörlere koyuyordu. Onları işaret kalemiyle etiketliyor, pozitifin üstüne dosya/pozitif numarasını, sayfanın üstüne de fotoğrafın çekildiği tarihi ve açıklamasını yazıyordu: Kılçıklı Balık Avı, Florida, Keys. Bir ila beş yıllık -makinesiyle ne kadar üretken olduğuna göre değişiyordu bu rakam- çalışmalarını alabilen üç halkalı klasörlerin yanında çizgili kağıtlarla dolu bir klasör daha tutuyordu. Buraya daha uzun açıklamalar ve belirli fotoğraflara dair belleğini harekete geçiren notlar yazıyordu. O süre boyunca kendisini bir defa ziyaret ettim. Sağ çıkmayacağını bildiğimiz o uzun kış boyunca amcam pozitifleri listelerken, ben odun kırdım. Tepenin kenarındaki ağaç yetiştirme alanından kesip parçaladığım üç sıra akçaağaç kayın dişbudak huş kütüklerini verandasının yarısıyla evin yan tarafına yığdım. Kendisi içeride otururken benim çalışıyor olmamdan utanmıştı. Başta onun delirdiğini düşünmüştüm. Yani pozitiflerle uğraşmak yerine küçük verandasına oturup Vermont baharının bağıra çağıra yeşil ve boğucu yaza dönüşmesini; çalıkuşlarının, tarlakuşlarının ve baykuşların lirik birleşmelerini ve yuva kurmalarını son defa izleyebilirdi demek istiyorum. Yaşayacağı o son nefis akşamlarda karasinekler,

tatarcıklar, sivrisinekler tarafından ısırılabilirdi. Neden dışarıda allanan sandalyesinde değildi? Ya da neden külüstür gitarıyla uğraşmıyordu?

Bir gece ardına kadar açık pencerenin altındaki eski ranzama uzanmış, kadın çığlığını andıran sesiyle - hazmı imkansız bir güzelliğin ve yaklaşmakta olan büyük bir kaybın acı tatlı çığlığı - beni korkutmaya çalışsa da aslında sadece mutluluk veren baykuşu dinlerken kafama dank etti: Amcam hayatını yeniden yaşıyordu. Film film, fotoğraf fotoğraf. Yok olmaya karşı duvar örer gibi anı biriktiriyordu ve küçük film kutuları o duvarın tuğlalarıydı.

O sakin sabahta merdivenin üstünde yakıtın kanat tankına lıkır lıkır akmasını dinliyor, güneşe bakarak saati belirliyordum. Pete Amca'yı, albümlerini, reçine, yanık odun ve kahve kokan loş, boğucu kulübesinde masaya eğilmiş çalışırkenki halini bu sırada hatırladım. Durmadan esen rüzgara karşı eğilen bir adam gibiydi Pete Amca. Unutulmaya karşı siper olmak dışında artık hiçbir işe yaramayan şeylerin kaydını tutuyordu. Hepten yitmenin karanlığına karşı.

Pekala. Saatleri saymayacaktım. Uçağımın deposu doluydu, hava güzeldi; kalkış yapıp batıya uçacak ve ne kadar uzağa gidebileceğimi görecektim. Yakıt tankının kapağını sıkarken ayak sesleri duydum ve Bangley'in pistte yürüdüğünü gördüm. Kolunda bir sepet vardı.

Sırıttım. Eski bir demiryolu şarkısı gibiydi. Pete söylerdi. *Johnny'nin annesi kolunda sepetle geldi/Sevgili oğlum dedi/Aman ha dikkat et nasıl koştuğuna/Pek çok adam kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışırken göçtü gitti buradan...*

Turta değil, dedi.

Yine sırıttım. Kapağı iyice sıkıp aşağı indim.

Sepeti bana uzatıp ayaklı merdivene yürüdü ve merdiveni kapatıp pompanın oraya geri götürdü. Sepetin içinde altı tane el bombası vardı.

Daha önce bunu neden düşünemedim bilmiyorum, dedi. Bomba atar üstünde çalışırken geldi aklıma.

Kuş yuvasındaki yumurtalar gibi duruyorlardı sepette. Ölüm Yumurtası. Bir zamanlar okuduğum ve adını hatırlamadığım bir peri masalında geçiyordu bu laf.

AR için kaç tane şarjörün var?

Dört. Büyük olanlardan.

Başını salladı.

El pompan var mı?

Yeraltı tanklarından ya da başka herhangi bir tanktan yakıt çekmek için kullanabileceğim uzun hortumlu pompadan bahsediyordu. Fazladan aldığım yakıttan sonra on metrelik hortum yanımdaki en ağır parçaydı. Kafamı salladım.

Yakıtın bittiğinde ne yapacaksın?

Yere ineceğim.

Başını salladı. Canavar'a, dağlara baktı. Elleri ceplerindeydi. Batıya, hafif esen melteme bakıyordu.

Hep iyi bir ortak oldun Hig. Bazen biraz dangalaklaşıyordun o kadar.

Siktir. Göğsüm daraldı, sandım ki...

Aileden gibiydin, dedi.

Piste mıhlanmıştım adeta.

Ben anlaşması kolay bir adam değilim. Yolu yarılayanlar sadece karım ve oğlum oldu. Ve sen Hig. Koca Hig.

Sanırım ağzım açık kalmıştı. Gözlerimi kırpıştırıyordum.

Uzun hikaye, dedi ve yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

Gözünü dört aç Hig. Etrafının farkında ol. Geçmişi düşünerek şapşallaşma ve OÇ'nin tekinin seni gafil avlamasına sakın izin verme. Dene ve geri dön.

Gözlerimi ona diktim.

Tarladaki yabani otların icabına bakarım.

Uzaklaştı. Arkasından bakakaldım. Siktir.

Siktir.

Ağır hortumu makarasına sarıp Canavar'a tırmandım ve kapıyı kilitledim. Ana kumanda düğmesine bastım, tekerleklerin kilidini açtım ve marşa bastım.

★

Dünyada ancak birkaç ses Continental marka motorun patlayarak çalışması kadar heyecan vericidir. Pervanenin kafa tutan ilk dönüşleri. Pervane büyük bir hızla dönerek görünmez olurken motorun uğultusu yatışır.

Öyle hızlı git ki ortadan kaybolalım.

Harap ve dağılmış uçakların arasından ilerleyip, hızlanma pistinden dosdoğru piste geçtim ve pistin ortasında havalandım. Bangley'in atölyesi olan evin kapısını iterek içeri girdiğini gördüm, kafasını kaldırıp bakmadı.

★

Canavar'ın karnı aç. Coşkulu bir at gibi yarıyor havayı. Yanımdaki koltuğa bakıyorum, sadece Bangley'in yumurta sepeti ve bir avcının havalanan sülüne nişan alışının arka arkaya resmedildiği battaniye var üstünde. Kapının orada buruş buruş. Kulakları pek duymasa ve uçarken gergin olsa da Jasper pek çok insandan daha iyi bir kopilottu. Hatta dünyadaki herkesten. Uzun lafın kısası, hayatın özü yırtık pırtık bir battaniyede resmedilmişti. Atış isabet etmeyecek, kuş asla düşmeyecek, ama avcı da atışında hiçbir zaman başarısız olmayacaktı. Bir şey kaybetmeyecekti. Köpeği asla ölmeyecekti.

Battaniyedeki en büyük deliği bir köpek açmıştı.

... geçmişi düşünürken bırak OÇ'ler seni gafil avlasın...

Divide'ın üstünden geçiyorum. Boulder yanıp kül olmuş; Flatirons'ın üçgen, yassı kayaları boş mezar taşları gibi dağlara sokulmuş. *Yeryüzündeki en güzel şehir bile çöküşten kurtulamaz. Aklından çıkarma bunu.* El Dora kayak merkezi eski yol ve yamaçların izleriyle dolu, telesiyejlerin halatları tam altımızda, rüzgarda sallanan boş sandalyeleri görebiliyorum. Birkaç sarsıntı, Canavar uysaldan da öte. Karlı dağ sırtının üstünde süzülüyorum. Büyük, yalnız bir hayvanın izlerini görebilecek kadar alçaktan uçuyorum. İz olması imkansız aslında. Burası fazla yüksek.

Süzülmeye devam ederken Winter Park kayak merkezi ve Fraser Vadisi öteki tarafta kendini gösteriyor. Kayak yollarının yeşilliği ölü ormanların kırmızımsı kahverengiliği karşısında yumuşacık kalıyor. Eskiden orada kayak yapardık. Son seferde Melissa'yla farklı rotaları seçmiştik; ben Nebraskalı bir kilise grubuyla -hiçbir tarikata bağlı değillerdi- kış tatili için gelmiş iriyarı bir adamla birlikte kaymıştım.

İncil'i harfi harfine takip ediyoruz sadece, demişti adam. Harfi harfine olunca yoldan sapmazsın. Başını iki yana sallayıp gülümsemiş ve, Ona inanmasam delirirdim, diye eklemişti.

Nehirlerdeki taşları düşünmüştüm, suda taş sektirmeyi. Bir taş, sonra bir taş daha, düşünecek hiçbir şey yoktu. Harfi harfine. Sadece onları takip et dostum. Doğruca Tanrı'ya giden ekmek kırıntıları onlar. Telesiyejde yan yana oturmuş, kayaklarımız havada sallanırken, Belki *yumuşak huylu* yerine başka bir kelime kullanılmıştır, diye düşünmüştüm. Belki yeryüzünü miras alacak olanlar yumuşak huylular değil, budalalardır. Ki onlar *miras alacak* filan değiller, yeryüzüne zaten sahipler.

Tanrı'nın Çocukları meselesinde tıkanıp kaldığımdan bahsetmiştim ona. Ağıtlar'ı daha yeni okuduğumu ve bana *Mad Max*'i hatırlattığını söylemiştim. Kadınlar bebeklerini yiyor, herkes ölüyordu filan.

Gülmemişti.

İncil'in Sağ Tarafı'nda durmaya çalışıyorum, demişti. Sol tarafı Yahudiler tarafından yazıldı. Onlarda da dikkate alınması gereken bazı şey-

ler vardır herhalde, ama senin yerinde olsam Yuhanna'yla başlardım.

Şimdi düşünüyorum da hepimiz Sol Taraf'la daha fazla ilgilenmeliydik. Yanlış Taraf'la, Her Şeyin Harbiden Boka Sardığı Taraf'la.

Alçaktan uçarak Tabernash'ı geçerken Fraser Nehri'ni takip ediyorum. Kanada koyunlarıyla dolu bir tarlanın kenarında bir başına duran içki dükkanı ve itfaiye istasyonu dışında vadinin büyük kısmı yanmış. Ben üstlerinden geçerken koyunlar canlanıp kıpırdanıyor ve panik içinde ormana koşturuyor. O sırada otların arasından dört kurt fırlayarak koyunları tıpkı çoban köpekleri gibi geri döndürüyorlar. Uçmaya devam ediyorum.

Bu bölgenin her yerini bilirim. Doktor Ammons'ın, Granby Nehri'nin bu yakasında dört yüz bin metrekarelik açık alanda hâlâ ayakta duran ambarını görebiliyorum. Ev gitmiş ama. Oğlu Swift üniversitedeyken en yakın arkadaşımdı ve Ammonslar benim ikinci ailemdi. Üçümüz Fraser Nehri'ne balık tutmaya giderdik sık sık. Odun ağıllarını, Becky'nin atları ve binicilik öğrencilerini eğittiği alanı görebiliyorum. Eskiden kaldığım müştemilatta muhtemelen kitaplarım duruyordur hâlâ. Bugün *hatırlamak* istemiyorum. Çiftliğin üstünden geçip gidiyorum.

Doğruca Gore Kanyonu'nun arasından geçiyorum, kanatların uçları yanlardaki kayalara yakın. Ya da öyle görünüyor. Burada da balık tuttum zamanında, nehir korkunç hızlı akar, suyun en hızlı aktığı noktalardan yükselen ses kayalarda yankılanarak müthiş bir gürültü çıkarırdı - o gürültü yüzünden, nehre ulaşmak için yürüdüğünüz tren raylarında tren geliyor mu gelmiyor mu anlamak için sürekli arkanıza bakmak zorunda kalırdınız. Birkaç balıkçı trenin geldiğini ne duymuş ne görmüştü. Suyun üstündeki soğuk ve yoğun hava sis kusuyor, Canavar sever böyle uçmayı.

Ben seviyor muyum? Eskiden severdim. Bir kanyonda, suyun on beş metre yukarısında kıvrıla kıvrıla uçmayı.

Şimdi hiçbir şey hissetmiyorum. Erimiş karın içinde yalınayak on dakika durduktan sonra hissettiğim gibi hissediyorum. Hissiz ve böyle

olduğu için memnunum. Hissiz olduğuma memnunum.

Belki de yaşayanlarla ölüler arasındaki fark budur: Yaşayanlar çoğunlukla hissiz olmayı, ölüler de tam tersini istiyor, tabii gerçekten istedikleri bir şeyler varsa.

Güneş ışığı. Kanyonun diğer ucunda. Nehir sakinliyor, kayalar eski yerlerine, tepelere geri dönüyor, ağaçlar diri. Ördekler su birikintilerinde vak vak ötüyor. Balıkçıllar sazlıkların dışında, hepsi bir deri bir kemik kalmış, uçağın sesiyle o büyük kanatlarını açıyorlar. Duman rengi kanatlarını.

Ne istiyorsun Hig? Ne?

Duman rengi olmak istiyorum.

Sonra ne olmak istiyorsun?

Sonra. Sonra.

Kumanda kolunu geriye çekip State Köprüsü'ndeki boşluktan dik bir şekilde tırmanışa geçiyorum. Orada burada kum tepeleri, antilop sürüleri ve geyikler var. Eagle Nehri'nin kıyısındaki düz arazinin üstünde bir zamanların fiyakalı Eagle Havaalanı'nı görebiliyorum. Mikrofonu açıp kuleyi arıyorum. Onların hava sahasından geçmek için müsaade isteyeceğim. Ümit ve alışkanlık işte. *Üç Üç Üç Alfa beş kilometre doğu, dokuz bin fitte, hava sahanızdan geçiş izni istiyor. İstikamet-*

İstikametim neresi? Belki Junction. Keskin bir dönüşle güneye Uncompaghre Platosu'na, eskiden avlandığım yerlere. Öylesine.

İstikamet-

İstikamet Tamamen Farklı Bir Yer demek istiyorum. Havaalanının üstünden geçiyorum.

II

Ani bir sallanma ve sıçrama. Canavar sola savruluyor, sol kanat aşağıya meylediyor. Kumanda kolunu sıkıca tutuyor ve yükseklik göstergesini düzeltip gözümü ondan ayırmıyorum. Bunu seviyorum. Elimdeki kol boşta, uçak dengeleniyor ve yükseklik göstergesinin ibresi saat yönünde yukarı dönüyor. Tırmanışa geçiyorum. Ağaçlar küçülüyor, koltuk minderinin basıncı büyük bir el gibi kaldırıyor beni. Kuşluk vaktinin sıcaklığı... karanlık ormanlar güneşi emip sıcak hava kusuyor. Bu davetsiz yükseliş hızlı, sert ve biraz endişe verici.

Hiç çabalamadan beş yüz metre irtifa kazanıyorum. Kükreyen Fork Nehri'ni geçip nehirler ve yeşil çiftliklerle çevrili yanmamış Carbondale'in üstünden uçuyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum. Orada sığırlar var sanki. Yaşlı sığırlar. Kara ve kızıl. Sığır olmalılar - o renkte başka bir şey olamaz. Kahretsin. Evlerini terk etmeyen vahşileşmiş sığırlar mucizevi bir şekilde kurtlara yem olmamış. Bakmak için inişe geçerdim ama ne bu irtifayı kaybetmek ne de bir sonraki geçiş için tekrar tırmanışa geçerek yakıtımı tüketmek istiyorum.

Bir çiftlik. Sığırlar. Bahar pınarı akıyor. Yapraklanan kavaklarla söğütlerin gölgesinde bir çiftlik evi. Çatlak ve çökük bir yol kıvrıla kıvrıla çiftliğe gidiyor. Gözlerimi kısıp avluda birilerinin olduğunu canlandırıyorum aklımda. Birisi gübre serpme makinesini traktöre takmak için eğiliyor. *Şerefsiz sırtım, hâlâ ağrıyor*, diye düşünüyor bir başkası. Açık mutfak kapısından gelen kahve kokusunu içine çekiyor.

Başka biri aydınlık bir açıklıkta çamaşır asıyor. Gündelik sıkıntıların arasında ne kadar kutsal olduklarının farkında değiller. Gözlerimi kısıp dünyayı yeniden yaratıyorum. Normal bir dünya. Fakat.

Yokluklar daha normal.

Huntsman Sırtı. Eskiden kayak yaptığımız uzun kayayı görebiliyorum, ona Sonsuz derdik. O zamanlar sonu yok gibi gelirdi. Şimdi mükemmel görünüyor: Yumuşak bahar karı iyice sıkışıp sabitlenmiş. Çığ tehlikesi sıfır.

Titrek kavakların yarısı yapraklarını hâlâ dökmemiş, hâlâ yaşıyor. Solumuzda Raggeds vahşi doğa parkının sağlam duvarları var. Başımla selam verip üstünden uçuyorum.

Bölgegitgide sakinleşiyor. Bundan sonra kilometreler boyunca titrek kavak ormanları göreceğim. Yakıt göstergesine hafifçe vuruyorum.

Yüz on litre. Eve dönmeye yetecek kadar yakıt yok. Bu kadar basit.

Kafayı sıyırmamız bu kadar basit işte.

★

Ölmek böyle bir şey mi? diye merak ediyordum. Böyle yalnız olmak mı? Sevgi dolu anılara tutunup buralardan göçmek mi?

★

Az kalsın buraya taşınıyorduk. Paonia'ya. Melissa öğretmenlikten, okul müdüründen, yaşadığımız yerden bıkmıştı ve yeni bir şeyler denemek için yanıp tutuşuyordu. Organik tarım belki. Eyaletin bu tarafında inşaat işi pek yoktu ama tadilat, dolap, ara sıra da ev filan yaparak para kazanabilirdim ben de. Paonia'yı ilk gördüğümde oyuncak tren setine benzetmiştim. Hâlâ da benziyor. Alçalıyorum.

Motorun gücünü kesip Grand Mesa'nın güney yamacından aşağı süzülüyorum, yumuşak kavakların tepeleri uçağın karnının birkaç metre altında. Hâlâ yeşiller, solgun gövdeleri hâlâ ürkütücü, altlarında-

ki eğrelti otları hâlâ bir halının ilmekleri gibi sık, hâlâ geyiklerin besin kaynağı. Bir uçurumun kenarından vın diye geçiyorum. Ve vadi önüme seriliyor... Yeşil bir nehir yatağının ardında iki zirvesi arasında hafif eğimli bir geçit olan bir dağ yükseliyor. Nehrin iki kıyısında meyve bahçeleri, düzenli bir şekilde kümelenmiş ağaçlar. Üzüm bağları. Uzun kavaklar akıntının batıya kıvrılışına eşlik ediyor. Batıda, nehrin vadiden çıkıp çalılıklar ve bodur ağaçlarla kaplı kurak araziye döküldüğü yerde tren raylarını, tepesi düz yüksek ovaları ve sabahın puslu havasında mor mor görünen platonun yükseltisini görebiliyorum. Derken nehirle tepe arasında kümelenmiş şehir -daha çok köyü andırıyor aslında- çıkıyor karşıma.

Buradan sık sık yiyecek, mühimmat, köpek maması alırdım. Kömür treni tıngır tıngır geçip giderken kavşakta yedi dakika beklerdim. Bir keresinde gün ışığını kaçırdığıma sinirlenip zaman tutmuştum. Jasper'ın koltuğuna bakıyorum.

Burayı severdin, değil mi ahbap? Şehir parkının aşağısındaki nehre inmeyi ve geri getiresin diye akıntıya sopa fırlatmamı. Sopa tutma işinde pek iyi değildin. Ya da yüzme işinde. Yine de severdin. Hep böyle olmalıyız, değil mi?

Uçağı nehrin aşağısına doğru yan yatırarak kurak platoya yöneliyorum. İçimde bir endişe.

★

Bu şekilde yaşayamam. Hakikaten yaşayamam böyle. Ne yapıyorum ben? Dokuz yıldır yaşıyor rolü yapıyorum.

★

Yolumuzun üstünde yeşil bir köprü var. Kanyonun adı Dominguez. Şimdi yerden sekiz yüz fit yüksekteyim. Köprüyü görüyorum. Kanyonun kenarlarını zorlayan meyve ağaçlarını görüyorum, toprak yol da orada. Onu takip ediyorum.

Renkleri koyulaşmaya yüz tutmuş, hâlâ hayatta olan seyrek orman, bodur çamlar, ardıçlar. Eğri büğrü ve kalın çöl ağaçları. Bodur ve inatçıdır bunlar. Bangley gibi. Ne olursa olsun ölüme karşı koyuyorlar. Bazıları İspanyol rahibin tanrısıyla buraya yaptığı yolculuktan beri burada.

Buraya hiç uçmadık. Hep kamyonla geldik. Otlarla kaplanmış yol küçükçe nehirden dağ sırtına doğru kıvrılıyor. Akaçlanmış bir araziye ve benim eskiden avlandığım bölgeye giden bu yolu takip etmek için uçağı sağa yatırıyorum. Fakat. Dere patikasının solunda kırmızı bir kaya, kanyonun üst duvarı çarpıyor gözüme. Küçük akarsuların böyle izler bırakabilmesine, yarıkların arasında bu kadar büyük arazilerin saklı kalmasına her zaman şaşırmışımdır. Oraya bakmak için uçağı geri yatırıyorum.

Yaklaştığımda, kanyonun ağzındaki yüksek kayalık duvarı görüyorum; duvar koyu kırmızı ve siyah-koyu sarı şeritler halinde su lekeleriyle dolu. Kenarları çentik çentik. Duvardan kopmuş devasa bir kaya parçasının soluk ana hatları. Uçurumun yüksekliği altmış metre.

Burası üç tarafı kapalı bir kanyon. Vay canına. Kavakların küf yeşili tepeleri, birkaç iğne yapraklı sarıçam. Ve. Havada küçük daireler çiziyorum. Buraları daha önce nasıl görmemiş olabilirim? Tabii ya, şimdiye dek sadece yolu takip ettiğimden görmemişimdir.

Ayrık kanyon bu vahşi, yeşil oyuğa doğru genişliyor. Dere kıvrıla kıvrıla akıyor. Solda bir çayır var. Ve. Öylesine şaşkın bir halde daireler çizerek alçalıyorum ki yüksek kanyon duvarına çakılmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Uçurumun dibinde taş bir kulübe. Bacasından duman çıkıyor. Derenin üstünde tarlaya giden taştan bir köprü. Sulak çimenlerin orasında burasında sığırlar. Yarım düzineler.

Sığırlar.

Ve.

Bizimkinden daha büyük bir bahçe. Dereden ayrılmış küçük bir gölcüğün suyuyla besleniyor. Ve.

Bahçede biri var.

Ve.

Bir kadın bu.

Uzun siyah saçları arkadan toplu. Ayağa kalkmak için doğruluyor. Sonra da ellerini gözlerine siper edip uçağa bakıyor.

Üstünde şort var, beline bir erkek gömleği bağlamış. Yalınayak mı? Yalınayak. Uzun boylu ve zayıf. Elleri yüzünde dimdik durmuş beni izliyor. Ağzı kocaman açık. Bağırıyor mu? Evet.

Evden biri çıkıyor, tüfeği olan bir adam. Yaşlı bir adam. Tüfeğini havaya kaldırıp nişan alan yaşlı bir adam. Tanrım.

Darbeyi işitmiyorum. Sadece saçmanın tıngırtısı, alüminyumun yırtılması ve bir tıslama geliyor kulağıma. Yüce İsa. Ardından bir pat sesi, yanma ve batma hissi geliyor, yüzümün solu yanıyor. İki elimle kumanda koluna asılıyorum. Keskin bir tırmanışa geçmek için kolu geriye çekip sağ kanadı kanyonun ağzından döndürürken uçağın gövdesi neredeyse uçurumun kenarındaki kısa ardıçların tepelerine sürtünüyor ve onları gözden kaybediyorum. Yakamdan içeri cam parçacıkları yuvarlanıyor. Olamaz. Olamaz. Cam gitmiş. Soldaki camdan geriye çerçevede asılı kırık bir cam mozaiği kalmış sadece.

Gömleğim kan içinde. Hava.

★

O anda buraya ne aramaya geldiğimi anladım.

★

Hayır, düşündüğünüz gibi değil, Kadın için gelmemiştim buraya. Hayatta olmanın verdiği tatmini bir kez daha hissetmekti burada olma sebebim.

Hem hayati organlarınızın hem de Canavar'ın sağlam olduğunu, tır-

manışa geçtiğinizi, uçağın dengesini sağladığını, motorun hırıldadığını, kumandaların çalıştığını anladığınızda... Titreyen parmaklarınızla kanlı yüzünüze dokunarak, yavaşça dokunarak, dört cam parçasını hissettiğinizde... O kadar işte. Birkaç kırık parça. Siktir. Tavan kaplaması saçmalarla delik deşik olmuş, metali geçen bir şey yok. O herif az kalsın beni gebertiyordu. Eğer kanyonun kenarından daireler çizerek uzaklaşıyor olmasaydım, o saçmaların hepsi kafamdaydı şimdi. Kahretsin. İşte o anda gülmeye başladım.

İçimden oraya inip AR-15'le yakın mesafeden ateş ederek o yaşlı piçi kevgire çevirmek geldi ilk. İyi hissettim kendimi. İçim suratını asmaktan başka bir şey yapıyor, bir şeyler hissediyordu. Hig, o OÇ sana iyilik yaptı. İşe yaramaz, üzgün kıçını harekete geçirdi. O herif kendi yuvasını, evini ve kadınını koruyordu sadece, ki sen de aynısını yapardın.

Kadın.

Onun kadını olabilir miydi? O bunak herifin. Kim bilir bu hayatta nelerle karşılaşacaktım daha. İçimden oraya inip o adi herifi öldürmek ve kadınını almak geldi. Evet. Neden olmasındı?

Tamam, her neyse Hig, ister iyi, ister kötü, ister bu siki tutmuş dünyada epey iyi bir adam ol, öncelikle Canavar'ı yere indirmek zorundasın. Onu artık yol demeye bin şahit isteyen tek yolu olan kayalık araziye indir. Uçağı yan yatırıp yükseltinin üstünden uçarak kanyondan uzaklaştım ve uçağın burnunu güneye giden oyuk oyuk yolun kestiği adaçayıyla kaplı çayıra yönelttim.

K-A-D-I-N. Canlı, uzun boylu, muhtemelen kan hastalığı olmayan, Bangley'in dükkanındaki posterlerden birinde donakalmamış ya da elinde mutfak bıçağı, gencecik bedeni yere yığılmamış bir kadın görüyordum ilk kez – ilk kez görüyorsun ve her şeyi unutmaya razısın. Tıpkı yere iniş denetimi yapmayı unuttuğun gibi.

Ağzına sıçayım Hig, topla kendini.

Kumanda kolunu çektim. Alçaktan daireler çizdim. Yoldaki oyuklar derindi. Öyle ki ana iniş takımı destek dikmesine gömülebilirdi. Afe-

rin Hig. İstediğin yere uzun uzun yürürsün o zaman.

Üç yüz metre yukarıda bozguna uğramıştım resmen. Beni bozguna uğratan erkek de olabilirdi kocakarı da, bunu fark edince gülmeye başladım. Cinsiyetin bir önemi yoktu, tüm olay bir insanla kurulan bu yeni ilişki biçimiydi: Onları öldürmeye mecbur değildim. Ya da Bangley'in onları öldürmesine izin vermeye. Demek istediğim burası onların eviydi, benim değil. Ben ziyaretçiydim.

Birini öldürmeye mecbur olmayınca ilişkinin özgürleşmesi nasıl da şaşırtıcı. Büyükbaba'nın *beni* öldürmeye çalıştığı gerçeğine rağmen. Neyse. Geçmişe mazi derler. Oraya yürüyüp onu ister vurur ister vurmazdım, işte beni özgür kılan şey buydu. Ya da onları. Evin içinde ya da başka bir yerde beni bekleyen koca bir bölük olabilirdi. İki defa alçaktan uçarak oyuk dolu yolun haritasını çıkardım, hendeğin nerede başlayıp nerede bittiğini çalılar ve çukurlarla işaretleyerek belirledim. Beni bir buçuk kilometre ötedeki kanyondan duyabiliyorlar mıydı acaba? Muhtemelen evet. Muhtemelen tam şu anda pencere pervazına on iki kalibrelik fişekler diziyorlardı, muhtemelen o kadın saçlarını salıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor ve beni yemlemek için bir Siren gibi bekliyordu.

Hig!

Dikkatini topla Hig, nefes al. 10-4 de.

10-4.

Dikkatini küçük şeylere ver. Hayatta kal.

10 lanet 4.

Oyuklu yolu es geçip doğrudan adaçayı kaplı çayıra inebilirdim, ama az basınçlı lastiklerim yoktu ve çalıların arasında kalan bir kaya parçası tekerleklerden birini patlatabilirdi. Görünen tehlike görünmeyen tehlikeden iyidir zırvası işte. Yerdeki oyukların yanlara doğru birkaç metre ötesini gördüğümden emin oldum, çünkü uçağın bir tekerleğini ortadaki tümseğe, diğerini de çalıların kenarına denk getirmek zorunda kalacaktım. İniş santimi santimine kusursuz olmalıy-

dı. O yüzden rüzgarın tam olarak nereden ve nasıl estiğini bilmek işime yarardı.

Kumanda kolunu çekip yüz metrelik irtifa kazandım ve yüzümü Jasper'ın battaniyesinin kenarına sildim. Sonra koltukların arasındaki küçük ahşap kutuya uzandım ve sis bombasının pimini dişimle çekip bombayı camdan aşağı bıraktım. Bomba ardında yoğun bir turuncu duman bırakarak düşmeye başladı.

Ve yoldan beş metre uzağa inerek doğu-kuzeydoğu yönünde tütmeye devam etti.

Bunu iyi ki akıl etmiştim. Kuşluk vakti esen güçlü yan rüzgar planımın içine edebilirdi. Unuttuğum başka bir şey var mıydı acaba?

Bangley hiçbir şey unutmadığı için hâlâ hayattaydı. Belki gereğinden fazlasını hatırlıyordu ama umurunda değildi. Hem günlerini başka ne yaparak geçirecekti ki? Galiba ben de Bangley hiçbir şey unutmadığı için hâlâ hayattaydım. Bangley. Koca ve baba. Çiftçi. Vay be.

Tamam, biliyorum. Hig, içini göremediğin adaçaylarıyla kaplı kayalık bir arazide derin oyukların olduğu bir yola iniş yapmaya çalıştığını sakın unutma. Yoksa ağzın burnun dağılabilir. Ya da Canavar'ınki dağılabilir ki ikisi de aynı kapıya çıkar.

Derin bir nefes aldım. Final sahnesi için son bir daire daha çizerken flapları açmak üzere kumanda kolunu yukarı çekip uçağın burnunu aşağı eğdim ve araziye doğru yanlamasına süzüldüm.

★

Çalılık araziye inmek sizi kendinize getirir. Kendinizde değilseniz tabii. Gücü kesip uçağı rölantiye aldım. Yere temas etmeden önce Canavar'ı düzleştirerek sol kanadı rüzgara doğru alçakta tuttum, derken sol iniş takımı güm diye çalılara girdi. Aniden esmeye başlayan rüzgarla mücadele ederek burnu hendeğin sol kenarında tutmaya çabaladım. Sonra sağ iniş takımıyla sağ arka tekerlek, oyukların arasındaki toprak yığınına değdi ve sola savrulduk. O tekerleğin oyuğa gir-

memesi için epey uğraştım. Bunu başarmış olmam lazım ki bir şeyin kırıldığını hissetmedim, sadece sık çalıların uçağın gövdesine çarpmasıyla yükselen gümbürtüyle gıcırtıları duydum. Burnu olabildiğince uzun bir süre yukarıda tuttuktan sonra nihayet alçak kayalar ve, Kanada koyunları ya da artık her kimse onlar sağ olsun, çiğnenmiş otlarla dolu o merhametli çorak açıklığa çıktım ve hoplayıp sarsılan Canavar'ı bodur çamların hemen önünde durdurmayı başardım.

Yırtmıştık! Nefes aldım. Aklıma ilk gelen şey boyaydı. Güzelim Canavar dal izleriyle aşınmıştı. İkincisi de ölüme ne kadar çok yaklaştığımdı. Bu çok aptalcaydı. Hepsi aptalcaydı. Eğer sis bombasını atmasaydım boku yemiştim. Dijital yakıt göstergesine baktım. Kırk beş litreden biraz fazla kalmıştı. Bu yakıtla bir saatten daha az kalırdım havada. Yedeklediğim yakıtla bir saat bile gidemezdim. Geri dönmeye hayatta yetmezdi bu. Aptal. Ama. Deminki inişte olduğu gibi havalanırken de şansım yaver giderse Junction'a varabilirdim.

★

Yere üç kazık çakıp Canavar'ı bağlamadan, Bangley'in Ölüm Yumurtaları'ndan iki tanesini ceketimin ceplerine koymadan, AR'yi omzuma takmadan ve Canavar'ı geride bırakmadan önce tüm sabah boyunca ilk defa aptalca olmayan bir şey yaptım. Bidonları çıkarıp destek dikmesinden kanatlara tırmandım ve tanklara son yakıtı boşalttım. Boşu boşuna canını sıkacağına depoyu doldur da rahat et. Sonra anahtarı alıp kot pantolonumun sağ cebine koydum.

Hig, anahtar pantolonunun sağ cebinde, dedim kendi kendime.

Sonradan ne kadar acelen olabileceğini asla bilemezsin.

III

Kadın ne derenin kenarında çırılçıplak bekliyordu beni, ne de evin önündeki çimenlerde üstünü çıkarmış şarkı söylüyordu. İşin gerçeği ortalarda bile değildi. Sirenlerden korunan Odysseus gibi kendimi direğe filan bağlamam gerekmiyordu. Kulübenin bacasından çıkıp kanyona yükselen duman artık yoktu.

Ortam bir anda ölü göründü gözüme. Bahçede devrilmiş bir kova, yanında kirli bir yemek kaşığı. Çayırdaki sığırların ve birkaç koyunun başları önde, yüzleri akıntıya bakıyordu. Bir deri bir kemiklerdi, kalça kemikleri çıkmıştı, açlıktan öldü öleceklerdi. Yüksek kanyon duvarının yukarılarında büyük bir kuş daire çize çize uçuyordu. Bir gökdoğan. Beyaz dışkı şeritleriyle dolu çıkıntı, yuvası olmalıydı. Genişleyip daralan daireler çiziyordu. Bu çukura giren ördeklere yazık ki ne yazıktı. Hiç tavuk yoktu. Bana öyle geldi. Şahin yüzünden olabilir miydi? Hayır, kel bunağın çift namlulu tüfeği vardı. Tavuk olsaydı o zaman sürünün devamını sağlamak için bir iki horoza ihtiyaç duyarlardı - ki yerinizi belli etmek istemiyorsanız sabahları son ses öten horozlar size yardımcı olmaz. Zekice.

Silahın dürbününü kanyonun tepesine, derenin kanyon duvarından altı metrelik bir düşüşle döküldüğü yere çevirdim. Çukurun tepesi bu uçurumla kanyondan ayrılıyordu. Ve iki yanı dimdik yükseliyordu. Gayet muntazam bir nokta. Ölü bir çam bir merdiven gibi şelalenin yanındaki kayaya dayanmış, dalları da merdivenin basamakla-

rı olmuştu. Evet. Kaçarken o yöne gittiklerini varsaydım, merdiveni yukarı çekip saklamamışlardı, belki sadece ağır olduğu ya da buna zamanları olmadığı için.

Yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki uçurumun aşağı bakan iki kayanın arasında sıkışıp kalmış ağzında yatıyordum. Yerim o kadar dardı ki sürtünmesin diye kılıfındaki Glock'umu belimin arkasına kaydırmak zorunda kalmıştım.

Bangley gibi düşün. Yapman gereken şey bu. Bangley'in sesini duyabiliyorum:

Kahretsin Hig. Bunağın teki ve bir deri bir kemik kalmış bir kız seni alt etti. Sağ kalçandaki ateş gücü onunkinden on kat fazla.

Evet, ama ya daha kalabalıklarsa? Ya elinde çift namlulu tüfekten daha fazlası varsa?

Daha fazlasının olduğuna dair bir şey gördün mü? Bahçede tabureler, asılmış kıyafetler, nevresimler, eski ayakkabılardan başka ne çarptı gözüne?

Ha.

Böyle düşünmen iyi Hig. En acil şeyleri önce düşünmek. Hig yaşlı bir köpektir ama yavaş yavaş öğrenir. Kabak gibi ortada olan gerçeklere bakman gerek. Ağaçlara saklanmış silahlı üç adam daha yok demiyorum. Bunun için de plan yapsan fena olmaz. Ama inandıkların üstünden harekete geçmelisin. Üstelik sende tüfek var, el bombaları var. El bombaları sende, değil mi?

Evet, iki tane.

Hig?

Evet?

Ne işin var burada?

Sessizlik.

Yani ne istiyorsun? Ne istiyorsun be adam?

Sessizlik.

Amacın yoksa bir plan yapamazsın. Ne istediğini bilmiyorsan bir amacın olmaz. İlk kural. Belli bir hedefin, bir çıkış stratejin olsun.

İlk kuralın Asla Pazarlık Yapma olduğunu sanıyordum. *Pazarlık yaparsan Hig, kendi hayatının pazarlığını yaparsın ancak...*

Bu ilk kural. Her neyse, ne fark eder ki zaten? Önce çözmen gereken daha büyük bir sorunun var. O da şu: Lanet olsun Hig, bu işin üstesinden gelmeyi istiyor musun istemiyor musun?

Kanyon kararda ve ben ürperdim. Bir bulut, kocaman bir bulut kümesi gölgesini kanyondaki yarık boyunca sürükledi. Uzun süren kı şın son soğuğunu da götürerek. Gölge sarıçam gibi kokuyordu. Üzerimden geçti ve kollarıma vuran güneş diken diken olmuş derimi ısıttı. Kayalıklara bu şekilde sığınmak rahatlatıcıydı. At sineklerinin vızıltısını duyabiliyordum. O an başımı güneşten kızarmış kollarıma dayayıp deliksiz bir uyku çekebileceğimi fark ettim. Burnum yerden birkaç santim yukarıdaydı. Bir karıncanın küçük, mor bir yıldız çiçeğinin sapına tırmanmasını izledim. Burası güzel kokuyordu. Çakmaktaşlı toprak ya da taze çim gibi, mesquite ağacı gibi.

Hig!

Hımm, evet. Ne var?

Lanet olsun, odaklansana. Aklını başına topla. Neyle yüz yüze olduğunu bilmeden orada yattığın her dakika savunmasızsın. Uçak da öyle. Aşağıda her kim varsa, senin işe yaramaz kıçını keşfetmek için uçurumun ağzına doğru yavaş yavaş yol alıyor olabilir. Tam şu anda Hig adlı tehdidi nasıl etkisiz hale getireceklerini planlıyor olmalılar. Biz de aynısını yapardık hatırlarsan. Savunmasız, korunmasız bir halde orada öyle yatmak yerine hızla harekete geç hadi.

Ha.

Siktir. Bunu hiç düşünmemiştim. Üfledim, ıslık gibi bir ses çıktı ağzımdan. Senin neyin var? Aklını mı kaybettin? Hepten kafayı mı yedin?

Aklın hiç başında oldu mu ki?

Hig!

Hımm, ne var?

Neden uykulu olduğunu biliyor musun? Neden gerinip günbatımına kadar şekerleyebileceğini biliyor musun?

Neden?

Çünkü ne halt edeceğini bilmiyorsun! Bir amacın olsa ne yapacağını bilirdin. Seni gördüm Hig. Dokuz yağmacıdan kaçıp onları gebertmek gibi bir gayen olduğunda oldukça iyiydin. Tepesi atmış Hig. Fakat burada ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok. Kaybolmuş aptal bir yavru köpek gibi davranıyorsun. Hastalığı olmayabilecek uzun boylu kızı görür görmez boktan bir budalaya döndün.

Öyle değil.

Öyleyse neden uçağı tehlikeye attın? O küçük manevrayı gördüm. Çok riskliydi. Bir çatlağa daha yakından bakabilmek için her şeyi tehlikeye attın. Ya erkeklerden nefret ediyorsa? Bunu hiç düşündün mü?

Her şeyi Bilinen Bir Şey için tehlikeye atmak yeterince kötü mü diyorsun?

Her şeyi bilinmeyen bir şey için tehlikeye atmamız daha muhtemel, diye düşündüm sonra. Sapıkça bir neden için.

Sana söyledim Hig: Taktik geliştirmen gereken bir durumda felsefe yaparsan cenaze yemeğini yerim artık.

Cenaze yemeği... tereyağlı pilav...

Kulağa hoş geliyordu. Tereyağı... Dokuz yıldır ne tereyağı yedim ne de süt içtim. O ineklerin her gün tatlı, ılık süt verdiğine bahse girerim. Günde bir iki defa. Dürbünü ineklerin şişmiş memelerine bakmak için çayıra çevirdim ve onları gördüm. Şans işte. Adamın en az iki silahı olmalıydı -çift namlulu tüfeğin yanında bir de av tüfeğinin olması mantıklıydı- çünkü dürbününden gelen ışıltı çarptı gözüme. Kısa bir an. Onun evin uzağındaki derenin çayır tarafında kalan kena-

rında, hasır otlarının arasında olduğunu belirleyebileceğim kadar bir süre. Adam araba büyüklüğünde iri bir kumtaşı bloğuna dayanmıştı. Onun yerinde olsam ben de orada dururdum. Havaalanında uyguladığımız temel stratejinin aynısı: Ev ziyaretçiyi kendine çeker. O, ya da onlar, dereyle küçük ev arasındaki açık araziyi görebileceği bir yerde duruyordu. O kısım çift namlulu tüfeğin menzilindeydi. İki atış yaparak, oradan geçen çoğu tehdidin icabına bakabilirdi. Ayrıca elinde, ellerinde, uzak mesafe atışları ya da daha sonrası için bir av tüfeği vardı. Onlar. Adamın yerini belirlediğimden beri tüfeğinin otlardan daha koyu ve daha düz namlusuyla kadının kara bir yığın gibi hareket eden saçlarını görebiliyordum. Diğer tüfek ondaydı. Çift namlulu. Ve adam bahçeye değil, doğrudan bana bakıyordu. Siktir.

İlk kurşunla birlikte kuytudaki kayamdan yüzümün sağ tarafına küçük kumtaşı parçaları geldi. Geri çekildim. İkinci kurşun tam başımın üstünden vınlayarak geçti. Siktir.

Toz dolmuş gözlerimi kırpıştırdım. Yüzümün sağ tarafı sızlıyordu. Elimi şakağıma götürdüm. Bu defa kan yoktu. Siktiğimin Büyükbabası. İki etmişti. Bunak herif kafama takmıştı. Daha dikkatli davranmazsam bir sonraki atış tam isabet olacaktı.

Bangley'in güldüğünü duyabiliyordum. Sanki birkaç metre ötemdeydi.

Zor bir durum, değil mi Hig? Kararsızlık. Tek istediğin arkadaş olmaktı ve şimdi birini vurmak zorunda kalabilirisin. Yüksek sesli, uzun bir kahkaha daha.

★

Haklıydı koca Bangley, benim taktikçi süper egom. Aşağıdaki bunak herif iyi nişancı çıkmıştı. Bir profesyonel kadar, Bangley kadar iyiydi. Canavar'la beni büyük, mavi kanatlı bir tatlısu ördeğiymişiz gibi çift namlulu tüfekle gebertiyordu az kalsın. Herif epey iyiydi.

Neden bu kadar sersemdim? Nedense içinde olduğum zor durum beni çok memnun ediyordu. Yani aslında zor değildi bu durum. Basıp

gidebilirdim. Ama. O uçurumun kenarından çıkan ve ucunda beyaz bir çaput olan dal görüntüsü belirdi zihnimde. Tıpkı Hollywood klişelerindeki gibi sallıyordum onu. Havaalanındayken hiç kimse bize beyaz bayrak sallamadı, çünkü A) her zaman geceydi ve B) biz, daha çok Bangley, onlar daha ne olduğunu anlamadan onları vurup öldürürdük. Birileri bunu deneseydi ne olurdu peki? Asla pazarlık yapma. Bangley taktik avantaj üstünlüğü elde ederek onlara, *Tamam, sorun yok, ortaya çıkın,* diye bağırır ve kafalarını uçururdu. Hey gidi Bangley hey.

Evet, bu biraz gözü kapalı inanıp güvenmeyi gerektirecekti ki öylesi bile yazı tura atmak anlamına geliyordu. Dahası, yanımda beyaz bir şey yoktu.

Sürünerek biraz geriye gittim ve ayağa kalkıp gerindim. Şekerleme yapmış gibi tazelenmiştim adeta. Sonra hızla Canavar'ın yanına yürüdüm. Arka koltuğun cebinde bir deste kağıtla birkaç boya kalemi bulundururum hep. Bir de avuç büyüklüğünde birkaç taş ve paket lastiği. Olur da ailelere uçaktan not atmam gerekirse diye. Ama onun yerine havaalanına çok yakın yollarda kamp kuran ve benim o unutulmaz KuzeyGüneyDoğuBatı şarkımı -*Ya Kuzeye Dön Ya Öl vs.*- anlamamışa benzeyen gezginlere not bıraktım birkaç kez. Dinamiti de pek anladıkları söylenemezdi ya. Taşa sarıp Canavar'dan aşağı attığım mesajlar son derece kısa, öz ve netti ve her zaman işe yaradı. Kalem kılıçtan keskindir. Vurdumduymaz bir grup yağmacının eşyalarını toplayıp aceleyle tekrar yola koyulmalarını sağlayan dört satırı karaladığımda kendimle hep gurur duydum. Elime yarım düzine kağıtla siyah bir boya kalemi aldım ve Jasper'ın battaniyesini yerden toplayıp hızlı adımlarla geri yürüdüm.

Sırıtıyordum. Bu sırıtışın sızlayan yanaklarıma yayıldığını hissedebiliyordum. Arkamı kanyonun kenarına vererek çömeldim ve bir kağıda dikey şekilde olabildiğince büyük *BEN* yazdım.

Yazmanın verdiği tatmin. Dylan Thomas'ın yazdığı bir şiire bir kelime ekledikten sonra bara gidip bunu zil zurna sarhoş olarak kutladığını hatırladım. Sessizliğin boşluğunu bozduğu için.

Hadi bakalım. Daha fazla kağıt harcamadan bu hareketimin nasıl karşılanacağını görme zamanı gelmişti. Amacıma uygun olarak gerçek bir ağız şeklinde biçimlenmiş, keskin ve çıkıntı yapmadan dikey olarak inen kumtaşı uçurumun tepesine süründüm. Sıyrık içindeki kıymetli kafamı geride tutarak uzandım ve battaniyeyi uçurumun kenarında açıp bayrak gibi salladım. Avcının, kanatlanan sülünün ve köpeğin, uçurumun dibindekilerin görüş açısının sağında kaldığından ve parmaklarımın uçurumun kenarından çıkmadığından emin oldum.

Balık tuttuğum zamanları saymazsak muhtemelen yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim, sanırım balık tutmaya çok benzediği için eğlendim zaten, aradaki tek fark oltanın öteki ucunda insanların olmasıydı. Yakalayıp bırak.

Battaniye hedefine ulaşır ulaşmaz bir atış daha geldi ve kurşun ellerimin ve pek tabii ki başımın hemen üstünden geçti.

Hani Western filmlerinde ve savaş hikayelerinde duyduğunuz o kurşun sesleri vardır ya, onlar gerçektir. Sanki birisi bir teneke zehirli soda açıyormuş gibi *fıuıt* diye ses çıkarırlar. Ölüm Sodası. Suya dalan bir ördeğin hızında kendini takip eden bir vakum gibi. Ve neredeyse aynı anda küçük bir mırıltı, müzikal bir ünlem işareti gelir peşinden.

Tamam, battaniyeme ateş et. Dikiş iğnemle ipliğim var nasıl olsa.

Ardından sessizlik. Tuhaf. Böyle bir histi işte.

Balık tutarken genelde oltanın öteki ucunda balığın ruhunu hissedebilirsiniz hemen. O bağlantıyı. Yani hemen anlarsınız onun acımasız mı, korkmuş mu, görmüş geçirmiş mi, genç ve budala mı, kurnaz mı, telaşlı mı, kaderine boyun eğmiş mi, kendinden emin mi, yoksa yaramaz mı olduğunu. Oltaya aniden asılışından ya da uyguladığı kuvvetten anlayabilirsiniz bunu. İnsanların arasındaki sessizlik de böyledir bence.

Neyse, nerede kalmıştım? Battaniyeyi açmamla birlikte tüfek patlamış ve ardından sessizlik gelmişti. İnsanın kafasını karıştıran bir sessizlik. Sırıttım. Büyükbaba'nın dürbünü battaniyeye çevirdiğini, üstündeki tekrarlanan motifi inceleyip, *Bu ne sikim şimdi böyle?* diye dü-

şündüğünü biliyordum. O mesafeden dürbünüyle sahneyi açıkça görebiliyordu kesin. Battaniyeye ağırlık yapsın diye yeri eşeleyip iki tane ağır taş çıkardım ve battaniyeyi aşağı saldım.

Bıraktım bunun anlamını çözsün, hatta anlamı üstüne kadınla tartışsınlar. Ardından kağıdı alıp bir metrelik kırık bir dalın ucuna taktım ve uçurumun kenarına uzattım: *BEN*. BAM! *Vın*. Iskaladı. Hah! Azıcık daha yakında olsaydım kurşun kağıt yerine başıma isabet edecekti.

Sessizlik. Kağıdı dala dikine takmıştım ki okuyabilsin. Okuyabilirdi. Gerçekten çok yakındılar. Yani hakikaten adice davranmak istesem, uçurumun kenarından büyük bir kaya parçası atabilirdim kafalarına. Ya da tükürebilirdim.

Dalı geri çektim. Dokuz yıldır ilk defa kıkır kıkır gülüyordum. *Kıkır kıkır gülmek*... Kıyamet Günü için uygun bir kelime değil. Boyanın üstündeki kağıdı dişimle çıkarıp ikinci kağıda *SÜLÜN* yazdım.

Neden aşağı seslenmiyordum? Eh, konuşmalar çok çabuk aksi yönde ilerleyebilir. Bunu bilir bunu söylerim. Melissa'yla ilk tanıştığımızda bir kafedeydik. Ben konuşamayacak kadar utandığım için ona not yazarak kur yapmıştım. İşe yarıyor. Yanlış bir tonlama ve her şey biter. Hayır, böylesi daha iyi. Hem dere aktığından ve rüzgar estiğinden sesimi duyuramazdım, dahası hayatta ağzımı o uçurumun kenarına dayamazdım.

Tüm sayfayı kaplayacak şekilde *SÜLÜN* yazıp dala taktım. Atış olmadı. Sessizlik. Lanet olsun, sırf onlar bir süre buna kafa patlatsın diye durabilirdim. SÜLÜN. SÜLÜN. Havada hışırdayarak savruldu.

Ardından boya kaleminin ucunu keskinleştirdim ve sayfayı yanlamasına döndürüp sığdırabildiğim kadar büyük bir şekilde DEĞİLİM yazdım.

Alt ucuna bir kaya koyarak dalı sabitledim. Sonra yüzüm güneşe dönük sırtüstü uzandım, kollarımı zavallı incinmiş kafamın altında çaprazladım ve bıraktım sıcaklık beni ele geçirsin, güneş yüzümdeki kesiklere iyi gelsin.

Bir yere gittikleri yoktu, benim de bir yere gittiğim yoktu.

★

Eğer bir Western filminde olsaydım şapkamı dala takardım. Başımda şapka vardı. Üstünde Cherry Hills Golf Kulübü yazan, ter lekeli, siperliği yıpranmış bir beyzbol şapkası. Onu havaalanına gelen bir ziyaretçinin kafasından almıştım, muhtemelen teselli mesajı taşıdığı için seviyordum bu şapkayı: Her Şeyin Sonu belki de zamanın Son'u demekti, belki tüm evrenin, hatta golfün de.

Golfe karşı filan değilim.

İskoçya'da bir şekilde salgın hastalıktan ve sonrasından kurtulan İskoçlar vardı muhtemelen ve şimdi kırlarda dolaşıp bu eski oyunu oynuyorlardı - sulama yerine sis ve yağmur, çim biçme makineleri yerine vahşi koyun sürüleri vardı. Başlama vuruşlarını sisin içine doğru yapıyorlardı. İyi bir fikirdi bu.

Belki de Büyükbaba golften nefret ediyordu. Küçücük yazılmış harfleri okuyabileceğinden bile şüpheliydim ama eğer on kat büyütme gücüne sahip bir dürbünü varsa pekala okuyabilirdi. Yine de sırf eğlencesine şapkayı dala takıp uçurumun kenarına uzattım. Hiçbir şey olmadı. Bunak herif yutmamıştı. Bir göz, bir kulak görene kadar bekleyecekti. Öf. Şimdi ne yapacaktım? Ancak ayağa kalkıp aşağı bağırabilirdim. Hey! Ben dostum! Arkadaş olmaya geldim! Ve. Şayet Bruce Bangley'in İlk Kuralı'nı benimseseler di ben ölü bir adamdım. Tuhaftır, bir süredir ilk defa ölmek için hazır değildim. O an hazır değildim. Hayatta kalmak geçici bir hevesten daha fazlasıydı benim için. Her nedense.

Tamam. Aklıma bir fikir gelmişti.

Canavar'a dönüp bir tomar daha kağıt aldım. İstemediğim kadar zamanım vardı: Hiçbirimizin bir yere gideceği yoktu anlaşılan. Ağaç merdivene hamle etmeyeceklerini umuyordum, çünkü eğer öyle yaparlarsa sevdiğim o korkunç Hemingway öyküsündeki Alman subay-

lar gibi üstlerine ateş açabilirdim. *Kesinlikle mükemmeldi. Onu aşmaya çalışırlarken otuz beş metre öteden üstlerine rastgele ateş açtık. Hücuma geçtiler ve subaylar tek başlarına ortaya çıkıp onunla uğraşmaya başladılar. Kesinlikle mükemmel bir engeldi.* Yani buraya bunu yapmak için geldiysem tabii.

Güneşte kayamın tam arkasına çömelip birkaç kelime daha yazdım. Kağıtları arka arkaya dala astım ve önceki gibi uçurumun kenarından uzattım. Öteki uçtaki balık yazdıklarıma kafa patlatırken derin bir sessizlik oldu.

SİZİ-PARAMPARÇA-EDEBİLİRİM-AMA-YAPMAYACAĞIM-BARIŞ İSTİYORUM

Yarım top kağıdım olduğu için şanslıydım.

Ardından cebimden bir Ölüm Yumurtası çıkarıp pimini çektim ve bombayı uçurumun kenarından aşağı attım.

Bombayı derenin yukarı kısmına, zihnimde çayırın üst tarafı olarak tahayyül ettiğim -ineklerden, örümcek kafalı piç kurusundan ve kadınından- oldukça uzak bir yere attım.

Patlama son derece tatmin ediciydi. Sağ ol Bangley. Diğer kağıtlar hazırdı, aşağıdakiler şaşkın bir halde hayatta olup olmadıklarını anlamak için kollarına çimdik atarken onları da uçurumdan uzattım:

GÖRDÜNÜZ MÜ?-BİR-SONRAKİ-CAN-YAKABİLİR

Uzun bir duraksama.

BANA-BÜTÜN-KAĞITLARIMI-HARCATMAYIN

Duraksama.

AYAĞA-KALKIN

Çok eğlendiğimi itiraf edebilirim. Yıllardır ilk defa kafam bomboştu. Çayırda durmuş orada ne aradıklarını merak eden ve içlerinden biri her an ağaçlara doğru koşup kaybolabilecek şu kabarık tüylü Norveç midillileri gibi değildi bu sefer düşüncelerim.

Sırf emin olmak adına şapkamı yine uçurumun kenarından uzattım. Hiçbir şey olmadı. Belki de uzlaşmaya varacaktık. Uçurumun kenarına emekleyip aşağı baktım. İkisi de silahları yanlarında, uzun hasırotlarının arasında ayakta duruyordu. Adam uzun boyluydu, formu yerindeydi, o kadar da yaşlı sayılmazdı, belki altmışlarının başındaydı, kafasında yırtık pırtık, açık kahverengi bir kovboy şapkası vardı. Kadın adamdan daha uzundu ve doğruyu söylemek gerekirse güzeldi. Sıskaydı ama güçlü bir çene kemiği, çıkık elmacık kemikleri, koyu renk kaşları, örgülü uzun siyah saçları vardı. Neden bilmiyorum ama doksan metre öteden zeki biri gibi görünüyordu. AR'ye uzanıp dürbünden baktım. Eğer bir insanın kıvılcım saçması mümkünse işte bu adam kıvılcım saçıyordu: Dişlerini öfkeyle sıkmıştı ve gri gözlerinden gazap fışkırıyordu. Yüzünde derin çizgiler vardı. Kadının iri gözleri ne renkti? Menekşe mi? Mavi-siyah arası bir renkti. Yanakları al aldı. Korkmuşa benzese de bir şey daha vardı ifadesinde; sanki hafiften eğleniyor gibiydi. Gerçekten öyle miydi acaba? Otuz beş civarı gösteriyordu.

Tüfek dürbününden bakarken âşık olabilir miydi insan? Lanet olsun. Gözümü dürbünden çekip aşağı baktım. Düzgün vücutlu, geniş kalçalı, uzun boylu. Belki aşırı zayıf. Gözümü tekrar dürbüne dayayıp namluyu çevirdim ve belden aşağısını incelemeye başladım. Kabul ediyorum. Sıyrık sıyrık ve iltihaplı bacakları çok zayıf olsa da uzun ve biçimliydi.

Nefes al Hig. 10-4 de. On dört.

Tek dizimin üstünde kalktım, gözüm hâlâ dürbündeydi. Bağırdım.

Merhaba!

Adam gözlerini kırpıştırdı. Dürbünü kadının yüzüne çevirdim; ikisi de kafayı yemiş ya da kötü bir rüyadaymış gibi görünüyordu.

Merhaba!

Dürbünü kadından ayırmadım. Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Gizli, küçük bir gülümsemeydi ama etkisi büyüktü, o lanet şeyi görebiliyordum.

Ne yapsak acaba? diye bağırdım.

Sessizlik.

Büyükbaba! Rahatla! Öldürmek, tecavüz etmek, yağmalamak isteseydim şimdiye ölmüş olurdunuz!

Adam bunu idrak ederken bir duraksama daha oldu.

Sizi affediyorum! diye bağırdım. Yani beni sürekli öldürmeye çalıştığınız için! Az kalsın uçağımı hurdaya çeviriyordunuz. Kişisel bir şey değil. Biliyorum. Ben de aynısını yapardım.

Bağırışlarım rüzgarda yitiyordu. Fakat beni duyabildiklerini görebiliyordum. Yani bir şeyler etki ediyordu. Kanyondan aşağı baktığımda ineklerle birkaç koyunun korkmuş bir halde kulübenin aşağısından itibaren örülmüş uzun çitlere doğru toplandıklarını da görebiliyordum.

İneklerinizi korkuttuğum için üzgünüm!

Kollarını açmış öylece duruyorlardı. Dürbünü ikisinin üstünde gezdirdim. Adam yanağının içini ısırıyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Ve kadın. Onun ne yaptığından emin değildim. Tavırlarının değiştiğini görebiliyordum, sanki hoş bir şeyler seziyor gibiydi. Kafamda kuruyor da olabilirdim bunu. Biliyordum, bir yandan her nasılsa sersemlediğimi bir yandan da aklımın erişkin yaşamım boyunca olduğu kadar berrak olduğunu *biliyordum*.

Tamam, tüfekleriniz sizde kalabilir. Ben aşağı iniyorum.

Anlaştık mı?

Anlaştık mı?

Adam başıyla onayladı. Nihayet. Tüfeği kendine çekti ve dünyasının kontrolünü yeniden ele geçirmiş bir adam gibi durdu. Şunu söylemeden edemeyeceğim: Bu morukta ağırbaşlı ve gururlu bir şeyler vardı. İnanılmaz iyi bir atışçıydı, bunu biliyordum. İçimden bir his bu aksi herifin yaptığı her şeyi büyük bir özgüvenle yaptığını söylüyordu. Saçındaki aklardan çıkardığım buydu.

Eğer beni öldürmeye karar verirseniz sonradan kendinizi gerçekten çok kötü hissedersiniz. Gününüzün en güzel kısmından mahrum bırakırsınız kendinizi, yemin ederim!

Kadın gülümsedi. Of be. Bitmiştim. Belki, belki adam onun babasıdır, diye düşündüm. Ne kadar da aptaldım.

Aptal olmaktan başka bir şey yok arafta. Tüfeği indirip hızla Canavar'ın yanına gittim.

Sadece şans getirsin ve saygı uyandırsın diye ceketime bir el bombası daha koydum, barış hediyesi olarak vermek üzere biraz kuru geyik eti kaptım, ardından AR'yi omzuma taktım ve çayıra yollandım. Yarık sığlaşana dek bodur çamların arasından kanyonun yukarısına yürüdüm ve av hayvanlarının dereye inen patikasını buldum.

IV

Kalbim davul gibi güm güm atıyordu, ama aşağı inerken sarf ettiğim çaba değildi sebebi. Zemin engebeliydi, evet, dereye inen yol dik ve büyük kayalarla kaplıydı. Bir elimi kayaların sıcak omzuna koyarak etraflarından dönüp aralarından zıplıyor, geyiklerin geçtiği patikayı takip ederken yumuşak çamurda kayıyordum. Geyiklerin dışkıları sarıçamların uzun kahverengi iğne yapraklarının arasında duruyordu ve güneşin birbirine karıştırdığı kokular çamların yakınında duran canlı bir geyiğin misk kokusunu andırıyordu. Birden içimdeki avcı uyanmıştı. Ama kalbimin böyle atmasının sebebi bu da değildi. Kalbim güm güm atıyordu çünkü ilk buluşmama gidiyormuşum gibi hissediyordum kendimi.

Hig'in ilk gerçek buluşması - öyle gergindim ki tam bir felakete dönüşmüştü o buluşma. Üç boyutlu *Avatar*'ı görmeye gitmiştik. İşemek için durmadan salondan çıkmıştım. Her döndüğümde de yanımda patlamış mısır ve şeker getiriyordum. Benim şeker ya da bulimia hastası filan olduğumu düşünmüş olmalıydı. Onu filmin sonunda öpmemiş, hatta bunu denememiştim bile. Bariz şekilde bozulmuş ve yüzü kızarmıştı. Bunun sebebinin benim bir moron olduğumu düşünüp bir an önce benden kurtulmak istemesi mi, yoksa -ki bu aylar sonra kafama dank etmişti- kendisinin de benim kadar gergin olması ve benden az çok hoşlanmasına rağmen bunu nasıl söyleyeceğini, üstüne bir de ben öyle aniden gidince reddedilmiş hissetmesi mi ol-

duğunu asla bilemeyeceğim. Hayatımda ilk defa başka birinin *benim* olumlu karşılık verip vermeyeceğimden endişe edebileceğini, *benden* korkabileceğini fark etmiştim. Dünyanın sonu gelmeden önce bunun olağanüstü bir anlamı vardı benim için. Şimdiyse gayet sıradan geliyordu, çünkü herkes korkuyordu benden.

Bir buluşmaya gitmek için ne tuhaf bir yoldu bu. Zavallı Hig, zavallı Frankenstein.

O değil. O gülümsedi. Gülümsedi.

Onları büyülemiştim, değil mi? Öldür Modu'yla onları büyülemiştim. Ne büyüleyiciydim. Değil mi?

Aniden durdum. Gözlerimi kısarak derenin oraya baktım ve bir çamın gölgesine doğru dikkatli bir adım daha attım. Belki de büyüleyici değildim.

Battaniyeli sevimli şey. Bunağın sabrı yoktu. Zamanı ve dikkati çok değerliydi. Ben güneşte uzanmış eğlenir, onların olan biteni düşünmesine izin verirken, adam ıslak hasır otlarının arasına çömelmek zorunda kalmıştı; hem çileden çıkmıştı hem de korkuyordu -hayatı için, kadını için- ve aklından, O kendini beğenmiş piç kurusunu öldüreceğim, diye geçiriyordu. İlk fırsatta. Çok sevimli olduğunu düşünüyor, taşaklarının ateşte pişmesini izlerken de o kadar sevimli olabilecek mi bakalım?

İşte böyle.

Yürümeye devam ettim. Her şeye rağmen. Tüylerim diken diken olmuş bir halde.

Dereye vardığımda içinden geçmeyip kenarı boyunca yürüdüm. Uzun çimler, papatyalara benzeyen küçük yıldız çiçekleri, kırmızı dağ çiçekleri. Yabani çilekler, penstemon çiçekleri. Büyük sarıçamlar, soğuk nemli taşlarla vanilyaların kokusu. Bir çakıltaşı setinin etrafında peşi sıra dönen beyaz pervaneler. Çiftleşiyorlardı. İlk buluşma meselesi: Çoktan tarih olmuştu. Kalbim hâlâ yerinden fırlayacakmış gibiydi, ama sebebi bu değildi. Pervanelerin uçuşmasını gördüm,

ilk başta üç taneydiler, sonra iki, güneş ışığında bir görünüp bir kayboluyorlardı. Hig, çiftleşmek muhtemelen senin kaderinde yok, bu rauntta yok, diye düşündüm. Muhtemelen hiç olmayacak.

Çayırın tepesindeki şelaleli alçak uçuruma ulaştığında, sırtını Büyükbaba'ya dönüp ağaç merdivenden aşağı indiğinde, tatlı tatlı homurdanarak seni gebertecek. Gördün mü? Oyun filan oynamıyoruz burada serseri herif. Sen-bir-sülün-değilsin-Düzeltiyorum:-sen-ölü-bir-adamsın. O küçük kağıtlarına yaz bunu. BAM. Bize sataşmadan edemedin. BAM. Kıpırdamayı bırak. BAM.

Bangley: *Sana-söyledim-Hig:-asla-ve-asla—sikeyim-ne-olduğunu-gayet-iyi-biliyorsun.- Huzur İçinde Yat.*

Hıh. Daha önce karşılaştığım ikilemle yeniden baş başaydım. Dere boyunca hızla ilerlerken gördüğüm şey buydu. Bir şey daha vardı: O adam, onlar, ağaç merdivenden tam iki dakikada akıntının yukarısına tırmanıp bir söğüdün arkasına saklanabilir ve beni pusuya düşürebilirdi. Birden durdum.

Ölmek istemiyordum. Şimdi olmazdı.

Tam şu anda onun görüş açısında olabilirdim. Tüylerim yine diken diken oldu.

Derenin aşağısını taradım. Suyun kenarında küf yeşili yapraklarıyla bir mürver kümesi. Altta birkaç kavak. Rüzgar estikçe yaprakları ters dönüyor, güneşe doğru kalkan bir elin avucu gibi parlıyordu. Durdum. O pütürlü kalın gövdelerin arkasına gizlenmiş olabilirlerdi.

Dur Hig, dur. İnsanlarla gereksiz yere yakınlık kurmanın ne kadar budalaca olduğunu bir düşün istersen. Ağaçları dinle.

Balık tutarken aradığın şey buydu, değil mi? Yakınlık. Bunun bir balığa neye mal olduğunu düşün. Balık senin yakınlığını istemiyordu ve şundan emin ol, eğer bir alabalık seni tek lokmada midesine indirebilseydi bunu yapardı. Şimdi o balık, Büyükbaba. Seni yutabilir.

Hıh.

Bir ağacın arkasına saklandım. Dere on metre aşağımdaydı, akıntı berrak ve karşıya geçecek kadar sığdı. Mevsimin bu ilk günleri için su epey alçaktı, en derin yeri belki kalçalarıma geliyordu. Derenin karşı kıyısını taradım. Dikti, sarıçamların altında taze çimler ve çiçeklenen otlar bitmişti. Parçalanmış kayalar bayırın tepesine doğru, tıpkı harabe ve duvarlar gibi çıkıntı yapıyordu.

Mükemmel bir saklanma yeriydi. Kayalar. Bu işten sağ salim çıkmak için mükemmel bir yerdi. Buradan, yani suyun yukarı tarafından, akıntının böylesi geniş bir çukura, böylesi bir ovaya açıldığını tahmin edemezdiniz. Buraya inmek, suyu takip etmek için hiçbir nedeniniz olmazdı. Buradan gitmek kolay değildi; yukarıdaki eski yolu, uçağı indirdiğim yolu kullanarak kuzeye ve doğuya daha çabuk giderdiniz. Yolun küçük nehri sorunsuzca geçtiği yerlere. Yukarıda yer seviyesinden baktığınızda çukuru, kanyonu göremezdiniz, ancak tam üstüne, tam kenarına gelmeniz gerekirdi onu görmek için. Üstelik her iddiasına varım ki akıntının aşağı tarafından buraya gelen yol şelaleler ve uçurumlarla doluydu. Mükemmeldi. Bir saklanma yeri. Tam eski zaman haydutlarının ağzına layık.

İnekleri oraya nasıl getirdiler? Ellerindeki tek yol merdivendi. Bana öyle geliyordu.

Neden en hassas noktalardayken aklım alakasız şeylerle meşgul oluyordu acaba? Bangley bunu onaylamazdı. *İşe koyul*, derdi Bangley. *Şu pusuya düşürme meselesi iyi fikir. Görevine odaklan ve durumu düşün.*

Düşündüm. Yerden koca bir çalı gibi büyümüş gür bir ardıç ağacının ardına saklanmak için yamaç boyunca on adım geri gittim. Ağacın arkasına sokulup, oturabileceğim ve dalların arasından yamacı görebileceğim bir yere girdim. Sert dallar yaralı yüzümü sıyırdı. Koku sarhoş ediciydi. Tıpkı o lavanta keselerinin içinde olmak gibiydi. Annem bunu niye yapıyordu? Mavi ardıç meyveleri yağmıştı yere. Bundan cin yapıyorlardı. Gerçekten mi?

Şimdi ne olacak? Güvendeydim. Ee, elime ne geçti?

Bir yığın dikenli dalın arasına sindim. Bir ağacın dibinde yaşayan

troldüm ben. Dünyaya iğne yapraklarla dallardan oluşan bir perdeden bakıyordum. Yağmurla, şarkı ve anı parçalarıyla besleniyordum.

Tüfeği yere koydum, kollarımı dizlerime doladım, kalın dallara yaslandım.

Yorgun düşmüştüm. Tükenmiştim. Zincirlerimden kurtulmak için büyük çaba sarf etmiştim. Sanki başka bir hayatta uçmuştum buraya. Havaalanı bir rüyaydı sanki. Eğer havaalanı rüyaysa, o zaman Jasper da o rüyanın ardındaki bir rüyaydı ve onun öncesinin öncesi de onun ardındaki bir rüyaydı. Rüya içinde rüya. Rüya görmek. Kayıplarımızı nasıl da yavaş yavaş silik hayaletlere dönüştürüyoruz.

Akşam karanlığı çökene dek bekleyeceğim, aynen öyle. Karanlıkta akıntının aşağısına yürüyebilirim. Onları izleyeceğim. Güven içinde merdivenden ineceğim. Pek çok gece balığa çıkmanın, saplantılı bir şekilde karanlıkta balık tutmanın faydası: Ayaklarım yolu bulur.

Alabalıklar en karanlık gecelerde suyun yüzeyindeki en küçük sineği bile görebilir. Alabalıklar için gökyüzü her zaman berrak, aydınlıktır ve böceklerin siluetini görürler o berraklıkta. Karanlıkta balık tutmayı severdim. Çoğunlukla sadece sessiz göletteki sesleri... pıt sesi, aralarında minicik tirelerin olduğu şıp sesleri, sonra da sürüklenme sesi. Bunu severdim.

Karanlık. Başka hiçbir şey yok. İnsanı ısıtan iğne yaprakların keskin kokusu. Uyuyacağım. Tamam, birkaç dakika. Uyuyacağım.

★

Kalk.

Hı?

Kalk. Çık oradan. O tüfeğe dokunduğun an kendini öldü bil.

Ensemde sert ve keskin bir şey vardı. Sopa. Evet, sopa. Uzun bir olta. Oltanın öteki ucunda silahlı bir adam. Siktir. Siktir. Aferin sana Hig.

Ellerini yere koy. Çık oradan. Emekleye emekleye.

Emekle. Yavaş. Şimdi dümdüz, dümdüz yat. Ellerini başının arkasına koy. Hadi!

Dizini sırtıma dayadı. Glock'umu almak için ceketimi yokladı. Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gidiyor, sonra bacaklarıma iniyordu, bu işte ustaydı, hızlıydı.

Dön.

Aynı şeyi ön tarafıma da yaptı, hızlı bir arama, el bombalarını ele geçirdi. Kendi paltosunun ceplerine koydu.

Daha gençti. Ya da değildi. Daha zayıftı. Beyaz saçlıydı. Teni ayakkabı derisi gibiydi. Kırışıklıklar. Yanaklarından aşağı inen kırışık çizgiler. Mimik çizgileri. Gözlerinin kenarlarından dışarı dağılan çizgiler. Parlayan gri gözler. Güneşe çıplak gözle baktığında parlamaya alışkın gözler. Hiç saçmalamıyordu. Her hareketi kesin ve hızlıydı.

Adama bu kadar yakınken daha az korkuyordum nedense. Paniklediğim filan da yoktu. Paniklemek muhtemelen aptalca olurdu zaten. Büyükbaba benden korkmuyordu, hem de zerre kadar. Her nasılsa duygularımız karşılıklıydı.

Tekrar dön.

Dizi sırtımdaydı, sivri yapraklar yüzümün sağ tarafını acıtıyordu. Onu göz ucuyla izledim. Sol omzundaki kangal urganı yere atıp tek eliyle açtı ve ellerimi sımsıkı bağladı. Tek eliyle.

Çiftçi olmalısın, dedim. Şapkandan belli.

Kapa çeneni.

10-4. Gevezelik etmemek hoş.

Öyle demedim, hiçbir şey demedim.

Dizini sertçe omurgama dayadı, urganı aniden yukarı çekip düğümü sıktığında canım acıdı.

Yoluna devam etmeliydin. Burada bizi kimse rahatsız etmez.

Ben rahatsız ettim, orası kesin.

Kapa çeneni.

Geri çekilip yana beş adım atarak kangalı çözdü, sonra aşağı uzanıp AR'yi ağaçtan çıkardı ve koluna astı.

Ayağa kalk.

Bana hiç şans vermedi. Urganı sertçe çekmesiyle ayağa kalkmam bir oldu.

Yürü.

Yürüdüm. Ve.

Birinin dediği şeyi yapmanın verdiği rahatlamayı duydum. Ne yaptığını tastamam bilen birinin. Sadece emirlerini yerine getir. Tepeden sendeleye sendeleye inmemi izlerken ölmemi isteseydi şimdiye hayatta olmazdım. Tıpkı daha önce ben kanyonun ağzında durur, onlar da korkudan yere çömelmişken olduğu gibi. Şimdi acısını çıkarıyordu. Mükemmel bir ilişki. Vay be.

Düşündüğümden daha yakındaydım. Derenin uçurumun kenarından döküldüğü yere aşağı yukarı iki yüz metre mesafedeydim. Akıntının sol tarafında duran ağaç merdivenin tepesini görebiliyordum. Küçük şelalenin aşağıdaki gölcüğe çarpmasını duyabiliyordum. Yukarı ulaşan su serpintileri hareket eden gökkuşağı dilimleri halinde parıldıyordu güneş ışığında.

Sisin ardından bakınca küçük kanyon Cennet'e benziyordu. Yeşille kuşatılmış, suyla beslenen, ölümden uzak. Buradan nasıl inecektim? Beni bağlı kollarımdan mı indirecekti - iki omzumu da kırarak? Yoksa beni uçurumun kenarından aşağı mı itecekti? Gölcüğün derinliğinin bir iki metre olduğunu ummalı mı? Bir bileğim ya da bacaklarım kırılsa, sakat kalsam çok daha iyiydi.

Islık sesi kulağımı delip geçti, yerimde zıpladım. Urganı hemen çekiştirdi. Ses bir gökdoğana ait olabilirdi ama tam kulağımın dibinden gelmişti. Kadın taş kulübeden çıktı. Dürbünlü tüfek elindeydi. Mekanizmalı bir tüfek. Bir de küçük bir battaniye tutuyordu. Tahta masaya oturdu, battaniyeyi serdi, tüfeğin namlusunu battaniyeye dayayıp

yukarı baktı, sonra fikrini değiştirerek tüfeği kaldırdı ve namlunun önündeki çatal ayağı açıp yeniden baktı. Daha iyi bir açı. Bana doğru. Bunu daha önce de yapmıştı, orası kesindi.

Tüfeklerle arası iyidir. Ben öğrettim. Küçücük bir hatanda ölürsün.

Adam yanıma gelip bir bileğimdeki düğümü gevşetti, diğer bileğimi urganının ucuna bağlı bıraktı.

Aşağı in.

Tek elle mi ineceğim? Ben yüksekten korkarım.

Bu doğruydu. Uçmak başka bir şeydir.

Kıçıma tekme attı. Siktir. Hızlı vurdu. Öne sendeledim, az kalsın uçurumdan aşağı gidiyordum. Bu acıtmıştı. Alçak herif bana arkadan vuruyordu. Duygularım incinmişti. Ya tökezleyip aşağı düşseydim? Beni uyandırdığından beri ilk defa ona gerçekten vurmak istedim.

İki elini kullan.

Çömeldim, ağaç merdiveni iki elimle kavrayıp aşağı sallandım.

★

Benim adım Hig.
Çin Takvimi'ne göre Sıçan Yılı'nda doğdum.
Sicil numaram yok ama pilot ehliyetimin numarası 135-271.
Kova Burcu'yum.
Annem beni severdi. Beni gerçekten ama gerçekten severdi. Babam. Yoktu ama. Eh. Bana balık tutmayı öğreten bir amcam vardı.
Üniversiteden sonra otuz şiir yazdım, yirmi üçü karım içindi.
Jasper benim köpeğimdi.
Çocuğum yok. Karım hamileydi.
En sevdiğim kitaplar: Jack Schaefer'in *Shane*'i. David Foster Wallace'ın *Infinite Jest*'i.
Yemek yapabiliyorum. Bir erkeğe göre bu konuda gayet iyiyim.
İnşaat işleri yapıyorum. Bu işi sevmiyorum. Nefret ediyorum. İngi-

lizce öğretmeni filan olmalıydım. Ya da at tımarcısı.
Hastalık bana bulaşmadı, bildiğim kadarıyla sağlıklıyım. Kan hastalığı olan aileleri ayda iki defa ziyaret ediyorum.
En sevdiğim şiir Li Shangyin tarafından 9. yüzyılda yazıldı.
Önceden en sevdiğim şiir o değildi ama şu an öyle.
Kayıplara her zaman uyum sağlamışımdır. Sanırım. Şu an bereketli bir mahsulüm var.
Su alabilir miyim?

★

Beni bahçedeki direğe bağladı. Yüzüm güneşe dönüktü. Taburelerden birine oturttu, ellerim arkamda sımsıkı bağlıydı. Karşımda dikilip beni incelediler. Gözlerimi kısarak onları görmeye çalıştım. Aklıma bir şey geldi.

Ceketimin sağ cebine bakın.

Adam öne çıkıp ceketin cebine uzandı, içini karıştırdı ve iki kutu açılmamış Copenhagen tütünü çıkardı. Dokuz ya da on senelikti, tarihi geçmişti, yine de. Hediye olarak getirmiştim onları. Yanıma yürüdü, böylece eğildiğini görebildim, başı eğikti, bana yan yan bakıyordu, yakındı. Ardından başparmağının tırnağıyla teneke kapağın etrafındaki kağıdı sıyırdı ve kapağı açtı. Burnunu kutunun içinde sokup kokuyu içine çekti. Kokuyu ben de alabiliyordum. Tuz ve toprak. Tütün kupkuruydu, Bangley'den biliyordum. Yine de adam bir tutam alıp üst dudağının altına koydu. Üst dudağı büyüktü. Tükürdü.

Üç puan.

Hepsi bu mu? İki kutu tütün var. Adil olan altı puan bence.

Adam teneke kutuları kadına verdi. Onun da ağzına bir parça tütün aldığını görünce şaşırdım. Adam ikinci tabureyi yanıma çekip oturdu.

Yirmi dakika sonra güneş gözüne girmeyecek.

Kadın önümde kütük gibi hareketsiz duruyordu, ışık hâlâ arkasında

kalıyordu. Boyu uzundu. Yüzünü göremesem de sabit bakışlarının delip geçtiğini hissedebiliyordum.

O konuşuyor mu?

Hoop. Eksi üç. Sıfıra geri düştün. Olmak istediğin yer orası. Benim anladığım o.

Az eşyayla yolculuk yapmayı severim.

Belli belirsiz başını salladı.

Güzel. Çiğnemelik tütün. Uzun zaman olmuştu. Nasıl yolculuk etmeyi sevdiğin zerre umurumda değil. Yanında yemek odası takımı taşısan bana ne. Etrafına bir bak. İşimize çok yarardı sanki.

Her laf ettiğimde puanımı düşüreceksin, değil mi? Keyfi olarak. Değil mi?

Başını salladı. Eksi bir.

Sonra da mil puanlarımı düşüreceksin herhalde.

Eksi iki. Eksi ona ulaştığında seni geberteceğim. Temyiz filan da olmayacak. Hemen oracıkta vuracağım seni. Ondan bir daha bahsedersen beş puanını düşürürüm. Çünkü artık oyunun kurallarını biliyorsun. Yalan söylersen on puanın gider, ölürsün. Altına sıçarsan da ölürsün. Altına işersen de, sana kalmış.

İşin eğlencesi kaçmıştı birden. Şelalenin sesini duydum, tamtam gibi ritmikti, bir koyunun meledığini duydum, ben de aynen öyle hissediyordum, bir koyun gibi. Ağlamaklı ve sarsılmış.

Adama baktım.

Sana bir şey diyeyim mi? diye lafa girdim.

Diyeceğim şu: Siktir git. Senin de, puanlarının da canı cehenneme. Ben buraya dost olmaya geldim ve sen beni iki defa öldürmeye çalıştın. Buraya bir şey bulmaya geldim. Ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, anladın mı? Ölümü aramaya gelmedim ama. Havaalanında yeterince ölüm yaşadım. Yeterince.

Taburede elim kolum sımsıkı bağlı otururken ona baktım, yüzümden aşağı akan yaşları hissedebiliyordum, sol taraftaki kesikleri sızlatıyorlardı.

Bir hafta önce köpeğim öldü. Jasper. Size de saçmalıklarınıza da ihtiyacım yok. Hiçbir şeyim yok. Devam et, yirmi puan düşür, vur beni. Çok memnun olurum. Hadi durma.

Tuzlu gözyaşlarımın tadını alabiliyordum.

Daha fazla üstüne gitme baba, dedi kadın. Yeter. Üstüne gitme.

Sesi boğuktu. Dosdoğru güneşe bakarak kadına doğru gözlerimi kırpıştırdım. Adamın becerikli ellerinin urganı çözdüğünü hissettim.

★

Onlardan uzaklaşıp derenin kenarındaki kavaklara yürüdüm ve işedim. Umurumda değildi. Utanmıyordum. Derenin şırıltısı hıçkırıklarımı bastırdı. Bu uzak gölgede yatıştım. Öyle çok hıçkırdım ki öğürdüm. Belki beni izliyorlardı, hayır, kesinlikle izliyorlardı, siktirsinler. Sakinleşene kadar bekledim, sonra nefes aldım. Dizlerimin üstüne çöküp yüzümü yıkadım, yaralar çoktan küçük küçük kabuk bağlamaya başlamıştı. Su içtim. Neden sürekli ağlıyordum ben? Sikimde değildi, gerçekten değildi. Kafayı yememiştim ama yemiş gibi görünüyordum. Dokuz yıl boyunca neredeyse hiç ağlama, sonra Jasper'ın ölümü, şimdi de bu gelsin.

Dünya birden açılıp dört koyunlu dar bir kanyona dönüşüyor, biz yas tutuyoruz. İki çoban, belki akılları başında değil, biz yas tutuyoruz. Yalnız olmamanın verdiği rahatlık, Bangley değil bu insanlar, kan hastası değil, biz yas tutuyoruz. Yas tutuyoruz. Her yer artık hiçbir yer, ya da o bile değil. Ben neyim peki? Önceleri dünyadaki yerimi belirleyebiliyordum: Dul bir erkeğim ben. Hayatta kalmak için savaşıyorum. Bir şeyin koruyucusuyum, ama ne olduğundan emin değilim, aşkın değil, belki sadece Jasper'ın. Artık onu da koruyamıyordum. Ne olduğumu bilmiyordum. Bu yüzden yas tutuyorum.

Ağacın gölgesinde akan suyun serin esintisinde durdum ve bıraktım ses, hafif rüzgar içimden geçsin. Ben bir deniz kabuğuyum. İçi boş bir deniz kabuğu. Beni kulağınıza dayadığınızda hayalet okyanusun uzaklardaki akışını duyarsınız. Sadece boşluk. Akıntının veya gelgitin en ufacık basıncı altımı üstüme getirip sürükleyebilir beni. Yıkanıp temizlenecektim. Burada, bu derede tamamen kuruyacak ve ağaracaktım, kağıt inceliğine ulaşıp kırılganlaşana dek ovacak beni rüzgar, kabartacak, en ince derilerimi soyacaktı. Ufalanıp kumlara karışıncaya dek. İşte böyle hissediyordum. En sonunda hiçbir şeye, hiçbir şeye sahip olmamanın bir rahatlama olduğunu söyleyecektim ama rahatlığımı dışa vuramayacak kadar boştu içim, bu duyguyu taşıyamayacak kadar boş.

O yaşlı herifin bana ne yaptığı gerçekten umurumda değildi. Kaybedecek hiçbir şeyin olmaması hissi öyle boş, öyle hafif ki, karıştığın kum nihayetinde fırtınada uçup gidiyor, öyle elle tutulmaz ki yıldızların kum fırtınasına taşınıyor. Hepimizin vardığı yer işte orası. Gerisi aşınıp incelerek rüzgarı bekliyor.

Kesinlikle pazarlık yapılacak bir yer değildi. Takas edecek bir şey yoktu. Onun ve kızının hayatını bağışladım, en azından bana bir şey borçlu. Ne? Tek bir şey. Lanet olası yirmi puan, diye düşünmedim bile.

Geri döndüm.

Ben gidiyorum. Belli ki yalnız kalmayı tercih ediyorsunuz.

Kadına baktım.

Biraz tütün alabilir miyim? Hiçbir zaman böyle bir alışkanlığım olmadı ama şu an kokusu çok güzel geliyor. Teşekkür ederim.

Büyük bir tutam aldım. Yutar yutmaz nikotin hemen çarptı ve bir an başım döndü.

Lanet olsun.

Tükürdüm.

Ben yukarı çıkarken beni sırtımdan vur, dediğim gibi bana iyilik yapmış olursun.

Dik dik baktılar. Kadının boynunda morluk gibi duran siyah bir leke vardı.

Glock'uma ve tüfeğime ihtiyacım olacak. El bombaları sizde kalsın. Yeni bir eve taşındığınızda kutlamak için atarsınız.

Adam duraksadı, tabancayı masadan alıp dipçik kısmından bana uzattı. Tabancayı kılıfına koydum. Tüfeği verdi.

Teşekkür ederim. Kıçımı tekmelediğin için sağ ol.

Geri çekilip ona yumruk attım.

İçimde tuttuğum yumruğu sol yanağına yapıştırdım. Ayakları yerden kesildi ve sertçe kıçının üstüne düştü. Şapkası başından fırladı. Tam bir sürpriz olmuştu onun için. Ellerinin üstünde doğrulup bir an bana baktı. Onu iyice süzünce resmin bütününü gördüm. Elinde bir silah vardı. Sihir gibi. Ağır bir 45'likti, subay silahı.

Kıçıma tekme atmak zorunda değildin. Ya da bir cellat gibi davranmak. Nereye istersen oraya giderdim.

Ben kimim ki konuşuyorum?

Arkama döndüm ve açık alanda derenin yukarısına yürüdüm, savunmasız sırtım kurşunlara hazırdı.

★

Sen, Sen, Hey.

Evet?

Higs'ti, değil mi?

Hig.

Hig. Öğle yemeğine ne dersin?

Durdum. Kadın muhtemelen benden bir iki santim uzundu. Siyah

saçlarıyla sağ kaşının arasında güneşte yanmış bir yara izi vardı. İnce ve derin. Boynunda da bir bere.

Öğle yemeği mi? İnsanlar hâlâ öğle yemeği yiyor mu?

Biz yiyoruz.

Eve baktım. Bunak herif silahı kemerinin arkasına sokup şapkasını düzeltirken bizi izliyordu.

O gerçekten senin baban mı?

Evet. Kendisi baba tarafımdan babam olur.

Onun adına özür dilememişti. Hainlik yapmamıştı. Eyvallah. *Baba tarafımdan.* Ne komik laftı. Gülümsüyordu.

Benimle yemeğe oturmak istemeyebilir.

Onu davet etmedim.

Başparmaklarını şortunun ceplerine sokup kollarını gerdi. Fark ettim. Bu hareketin göğüslerini nasıl kaldırdığını, şortunun kemer kısmının üstünden belini nasıl ortaya çıkardığını.

Ama davet edeceğim, tabii birbirinize yumruk atmayacağınıza ya da birbirinizi vurmayacağınıza söz verirseniz.

Ona dikkatle baktım. Doğrusunu söylemek gerekirse onlarla öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Havada yaşamaya, oradan oraya sürüklenme fikrine az çok alışmıştım. Huzur veriyordu bana.

Hig? Evet? Yine Bangley'in sesi, bedeninden ayrılmış. Kendisinin benim süper egom olduğunu öğrendiğinde atacağı o rahatsız edici kahkahayı kafamda canlandırabiliyordum. Tıpkı kötü bir pop şarkısının insanın diline dolanması gibi kurtulamıyordum ondan. *Kız seni öğle yemeğine davet ediyor. Az kalsın altına yapacaktın diye kendisini kötü hissediyor. Ha, kibar olmayı unutma.* Tamam.

Tamam, dedim.

Cimarron. Elini uzattı.

Ama herkes bana-

Bir an duraksayıp kanyona bakındı ve gülümsedi.

Cima der.

★

Tereyağlı çoban böreği. Bol tuzlu. Kıymalı. Ölüyorum sandım. Babalık sağımdaydı, güneş kanyonun ağzından yitti ve yemeği gölgede, tahta masamızda yedik. Dereye yakındık: Sesi güzel geliyordu kulaklarıma. Kavakların tepesini yalarken suyunkine yakın bir ses çıkaran meltem karışıyordu araya. Tereyağı. Patates püresinin üstünde kalın tabakalar halinde eriyip birikiyordu. Bu kadar dirençsiz ve soluk renkli bir şeyin insanı böyle baştan çıkarabileceği kimin aklına gelirdi? Cima durmadan önüme yemek koyuyor, ben de durmadan yiyordum. İki kere boşalttığım metal sürahideki süt derede soğuyordu. Vay canına. Hig o aptal ağaca tırmanıp uçup gitseydin veya sırtından vurulsaydın hayatının yemeğini kaçırmıştın oğlum. Yiyeceklerden öyle mest olmuştum ki Babalık'ın bana tilki gibi mi, yoksa pis pis mi, yoksa dik dik mi, yoksa az önce yüzünde el izini bırakmış ve hiç durmadan yiyeceklerini midesine indiren birine nasıl bakılırsa öyle mi baktığının farkında bile değildim.

Soğuk süt ikram edilmesi. Mavi emaye tabağınızın yeniden doldurulması. Hem de bir kadın tarafından. Onun yanan bir ateşin başından ayrılıp elinde yemeğinizle yanınıza yürümesi. Metal bir hangarda değil, büyük, yaşlı bir ağacın gölgesine oturup yemek yemek. Yaprakların yüksek sesli hışırtısı arasında koyunların melemelerini dinlemek. Karşınızda sessizce oturmuş yemek yiyen yaşlı bir adamın olması, düşman ya da değil, zaten bir önemi de yok. Misafir olmak. Ekmeği bölmek.

Pişen bir domates dolması gibi olmuştum zevkten. Sanki kalbim şişiyor, tenim gitgide inceliyordu onun sıcaklığıyla. Arkadaşlığın sıcaklığıyla.

Bangley'le ben de sık sık birlikte yerdik ama o yemekler kendi kur-

duğumuz bir hayvanat bahçesindeki beslenme saatleri gibiydi. Şu an yaşadığım farklıydı. Ben gitmekte özgürdüm. Onlar da daveti geri almakta. Ayrıcalık hissi.

Kimse pek konuşmadı. Ben yemekten aldığım zevkle inler gibi sesler çıkarıyordum ara sıra. Tabağa abandım. Ancak kafamı kaldırdığımda Cima'nın gülümsediğini fark ettim. Yüzü çok zayıftı. İri gözleri her şeyi içine çeken, durdurulamayan radar antenlerini hatırlattı bana. İstenmeyen sinyalleri kesen devresi olmayan bir radar gibi... ve içine çektiği şeyin çoğu acıydı. Kolunun, bana tabağı uzattığı kolunun ön kısmında da bir bere vardı. Bir kez daha başımı kaldırıp baktım, ensesini ovuyordu. Belli ki benim açlıktan ölüyormuşçasına önüme konanı yalayıp yutmamdan zevk alıyordu.

Dışarıda pek yemiyorsun galiba, dedi Babalık.

Çiğnemeyi bıraktım.

Pek çıkmıyorum aslında. Yaşadığım yerde restoranlar çok pahalı.

Nerede yaşıyorsun?

Denver'da. Buranın kuzeyinde kalıyor.

İkisi de dik dik bana bakıyordu. Benim gibi aç bir şekilde. Başka türlü bir açlıktı onlarınki.

Çatalımı masaya bırakıp soğuk sütten büyük bir yudum aldım ve ağzımı koluma sildim.

Berbattı, dedim. Yüzde doksan dokuz nokta bilmem ne. Ölüm oranı. Neredeyse herkes öldü.

Aileni de mi? dedi Cima.

Kafamı salladım.

Herkesi. Bağışıklık sistemi şansını denedi ama sonra mücadele edecek gücü kalmadı. Her şey sona ermeden önce. Berbattı.

Süt bardağını alıp beni sakinleştirebilirmiş gibi diktim kafama.

Çılgınlıktı. Herkes direnebileceğini umuyordu. Böyle bir söylenti

vardı. Bazı ailelerde baş gösteren gizemli bir direnç. Genetikmiş.

Gözleri hâlâ üstümdeydi. Babalık çakısını açıp dişlerini temizledi.

Karım öldüğünde uçağımın durduğu havaalanına gittim. Saklandım.

Havaalanını korudun, dedi Babalık yüzümü inceleyerek.

Başımla onayladım.

Yardım eden biri vardı.

Cehenneme, ölüme, ölümden öç almaya ne kadar tahammül edebildiğimi anlamaya çalışıyordu.

Havaalanını koruduk. Ben ve Bangley. Bir gün içi silah dolu bir römorkla çıkageldi Bangley.

Bangley mi? diye homurdandı Babalık. Koca Bangley ne yaptığının farkındaymış. Değil mi?

Dirseğini masaya koyup uzun bacaklarını uzattı ve dişlerini temizlemeye devam etti.

Seni az çok yetiştirdi. Savunma hattı kurdu, değil mi? Savunma hattını geçenleri öldürmek onun için sorun değildi. Genç, yaşlı, erkek, kadın fark etmeden. Sense bunu sorun ettin.

Sonra bununla başa çıktın.

Baba.

Yüzde doksan dokuz nokta bilmem ne. Geriye kaç kişi kaldı? Nokta bilmem ne. İki yüzde bir mi? Üç yüzde bir mi? Ki onların da nasıl olduğunu gördük. Genelde pek hoş değiller, değil mi? Öyle değil mi Higs?

Hig.

Koca Hig.

Ona dik dik baktım.

Geriye kalanlar pek hoş değil, değil mi?

Gözleri hem gerçeğin soğukluğuyla, hem şeytanlığın ateşiyle ışıl ışıldı.

Bir yemek parçasını tükürdü. Sen bir avcısın. Geyik, elk avcısı. Önceden.

Başımı salladım. Nasıl?..

Tüfeği tutuşundan anladım. Dereden aşağı inişinden. Geyik izlerine bakışından. Kendini tutamamandan.

Ağzım açık kaldı. Kendimi kuru iğne yaprakların arasında dışkı kümelerini inceleye inceleye yürürken gördüm. Babalık beni izlemişti. Beni o yolda istediği an öldürebilirdi ama yapmamıştı.

Askerlikle de alakan yok.

Bakakaldım.

Gerçek şu ki sen kimseyi öldürmekten hoşlanmıyorsun. Bahse varım bir elki bile. Öldürecek bir elk varsa tabii. Bir alabalığı bile. Öldürecek bir alabalık varsa tabii. Çok kötü. Balık tutmayı da seviyorsun.

Bu adam da neyin nesiydi böyle? Nasıl?..

Seni dereyi incelerken gördüm. Balıkları korkutmamak için ben nerede duracaksam tam orada durdun.

Bakakaldım.

Ama öldürmeye alışabilirsin. Öyle değil mi Hig?

Hayır.

Öyle diyorsan öyledir.

Öne eğilip gözlerimin içine baktı, fitilleri yanmış gibi parlıyordu gri gözleri.

O beş para etmez tepeden bakan halini üstünden atmanı öneririm sana. Eski derisinden çıkan çıngıraklı yılan gibi. Böylece daha hızlı, daha kolay hareket edersin. Dönüp tükürdü. Bu masadaki hiç kimse masum değil. O sülün de neyin nesiydi öyle? Yeterince yakın olsay-

dın boğazını keserdim. Hiç düşünmeden. Neyse ki değildin. Bu gerçekten dangalakça bir hareket olurdu.

Konuşma, görüntüler, her şey içimi aniden esmeye başlayan soğuk gece rüzgarı gibi titretti. Bu adam da neydi böyle? Ardıç ağacının orada boğazımı kesebilirdi. Uyuduğum sırada.

Ayağa kalkıp gerindi. Altmışlarındaydı sanırım, fakat fidan gibiydi. Bedenini rahat taşıyordu. Tahmin et deseler hayatını sevdiği işe adamış derdim. Belli ki çiftçiydi, bir yandan da asker. İçimden onunla meslek tahmin etmece oyunu oynamak geçti, ama sonra saçma bir fikir gibi geldi bu. Yani benden bir adım önde olacağını bildiğim bir adamla sidik yarışına girmenin ne manası vardı ki? Hem az önce bana hayatımın en güzel yemeğini vermişti. Ya da Cima vermişti.

Eline sağlık, dedi Cima'nın omzuna dokunup. Boğazın nasıl?

Daha iyi, diye cevap verdi Cima gülümseyip.

Babalık başını salladı ve kulübenin dış duvarındaki kancadan testeresini alıp akıntının aşağısına yürüdü. Kendime bir bardak daha süt koydum. Dördüncü ya da beşinci bardağım olmalıydı.

Süte alışık değilsin. Kendini hasta edeceksin. Sonunda çok kötü ishal olacaksın.

Sen hem doktor hem de aşçı mısın?

Hı hı.

Bardak dudaklarımın ucundayken durdum ve onu masayageri koydum.

Ne doktorusun?

Dahiliyeci. Kamu sağlığı.

Ağzı gülümser gibi gerildi ama gözlerinin içi gülmüyordu. Alaycı bir bakış bile yoktu.

Aslına bakarsan uzmanlık alanım epidemiyoloji.

Buralarda herkes gerçekleri söylemeye çok meraklı gibiydi, tüm gerçekleri.

Nerede doktordun?

New York'ta.

Ya!

Lanet olsun.

Boğazına ne oldu? diye sordum. Babalık yapmış olamazdı. Zalimdi ama bu kadar da değil. Yine de. Bu civardaki tek kişi oydu. Birileri koyunlara saldırmadığı müddetçe.

Boynumdaki şeyden olmadı. Yani kan damarlarımdaki bir hasardan kaynaklanıyor. Çok kolay kanıyorum. Kaslarım da çok ağrıyor. Bir tür lif dokusu iltihabı. Senin anlayacağın gribe yakalandım. Zor kurtuldum. Uzun süren ateşin bir sonucu da bu durumlara sebep olan sistemik enflamasyon. Ama babamdan aldığımı anladığımız bir direnç gösterdim hastalığa karşı.

Biyolojik direnç veya düpedüz inatçılık.

O da var tabii. Seni korkuttuğumuz için üzgünüm. Ama sen de bizi korkuttun.

Yine onu korumadı, buna ihtiyaç duymuyordu. Olması gerektiği gibi dürüstçe onun tarafındaydı. Öyle değil mi?

Bu konuyu konuştuk. Gördüğün gibi babam lafını esirgemez.

Kendisine bir bardak süt koyup masaya yaslandı. Esen rüzgarla birlikte kıvırcık saç tutamları şakağıyla kaşına değdi.

Sen planımızı harekete geçirdin. Babam günün birinde istilaya uğradığımızda ne yapacağımızı konuşmamız gerektiğini düşünüyordu. Gerçekleşirse değil, gerçekleştiğinde. Ya da mağlup edildiğimizde ya da yenildiğimizde. Sen de el bombalarıyla çıkagelince o günün geldiğini sandık.

Kahretsin.

Belki de dudaklarında gördüğüm şey gülümseme değildi, diye düşündüm. Dürbünden baktığımda. Belki de her şey son erdiğinde yü-

zünüzde beliren ifadeydi o. Her şey sona erdiğinde, her şey.

İneklerden biri gitgide yükselen bir sesle uzun uzun böğürdü. Soru soruyordu sanki. Başımızın üstünde kavak yaprakları uçuşup hışırdıyordu.

Bir anlaşmanız var, değil mi?

Başını salladı.

Seni vuracaktı.

İnek yine böğürdü, bu defa sanki kendi sorusuna cevap veriyormuş gibi tek bir kısa ses. Basit taşra hayatı. Soru ve cevap.

Beni öldürmeye ne kadar yaklaştınız?

Çok. 45'liği çıkardı. Sen el bombasını attıktan sonra. Ama sonra, Şimdi öldürmeyelim, dedi. Risk aldığımızı, biz dışarıya çıkar çıkmaz senin kendisini vurabileceğini biliyordu. Buna rağmen, içinde bir his olduğunu söyledi.

His mi?

Senin zayıf olduğunu söyledi. Sonra da, Hadi bu işi bitirelim, dedi.

İşte bu içime oturmuştu. Yüzümün kızardığını hissettim. Ya da belki laktoz sindirim sistemime ağır geliyordu.

Zerre kadar diplomatik değilsiniz ikiniz de.

Diplomasinin mazide kaldığı bir dünyadayız artık.

Belki de. Bangley de aynı şeyi düşünür. Ortağım.

Her neyse, ne olur ne olmaz diye 45'liği bana verdi. Kanyonun ağzında onun işini bitirip beni götürmeye çalışırsan diye.

Yüce İsa.

Dünya böyle. Geride bıraktığımız dünya da böyleydi.

Başımla onayladım.

Onunla başa çıkabilirsin, dedi bana. Beni öldürüp sana yaklaşınca

onu öldür. Ancak eğer daha fazlası olursa. O zaman.

Farkında olmadan boynuna dokundu. İş o noktaya gelseydi Cima beni muhtemelen alt ederdi. O kadar üzülme Hig. Bir tür kompliman bu aslına bakarsan. Yüz metreden senin içini okumuşlar.

Madem öyle beni neden öldürmedi? Derede? Öldürmek yerine bana öğle yemeği verdiniz, dedim ve gözlerimi kocaman açtım. Beni şişmanlatmaya filan çalışmıyorsunuz değil mi? Sapkın köpekbalıkları gibi canınız insan eti mi çekiyor yoksa?

Şimdi gerçekten gülümsedi. Hatta güldü. Boynundaki büyük bere ortaya çıkacak şekilde kafasını arkaya atıp yüksek sesle, boğuk boğuk güldü.

Of. Elini soluk borusunun üstüne kapadı. Birazcık acıyor. Sapkın köpekbalığı. Hayır. Daha neler!

Kendisine bir bardak daha süt koydu, yavaş yavaş içti. Hayır, dedi son yudumunu bitirip.

Hayır, sana ihtiyacımız var.

Ya.

Birden midem bulandı. Komik biliyorum ama hayalimde canlanan ilk görüntü zorla yapılan bir üreme deneyiydi. Neden midem bulandı bilmiyorum, neticede Cima son derece hoş, hatta güzel biriydi. Öte yandan yaralı ve oldukça kırılgandı da. Kafamdaki görüntüde sunak gibi taş bir yatakta ben Cima'yı becerirken, babası tepemizde dikilip başıma silah dayıyordu.

★

Sormadım. İş bölümünü nasıl yaptıklarını, bana ne iş düştüğünü. Hoşuma gitse de gitmese de yakında söyleyeceklerdi nasılsa. Yine yorgunluk. Üzerime çöktü. Hardal gazı gibi. Neyim vardı böyle? Sanki dokuz yıldır gözüme uyku girmemiş gibi birden uyku bastırmıştı. Kollarımı masanın üstünde kavuşturmak ve başımı dayayıp uykuya dalmak istedi canım. Tam o anda.

Senin için bir mahsuru yoksa biraz kestirsem olur mu? Dayanamayacağım sanırım.

Birden uyku bastırmasının sebebi süt muhtemelen. Ayağa kalkıp suyun kenarında kalan ağaçların altındaki uzak bir noktayı işaret etti. Orada hamak var. Kendini evindeymiş gibi hisset.

Kendini evindeymiş gibi hisset. Ev. Öyle ya da böyle. Yemek için teşekkür ettim. Sonra da derenin kenarındaki ipe asılı battaniyeye yatıp ceketimi üstüme örttüm ve uyudum.

★

Rüyamda kırlık bir arazide benim olması gereken bir ev gördüm. Yani kendi inşa ettiğim bir yere dönüyordum, sevdiğim her şeyi koruma altına alan bir sığınak, bir yuva beklentisiyle. Yolu olmayan araziye yaklaşırken, karşıdan bakınca evin sağ yanında kalan ek bir yapı gördüm, evden daha büyük olan yapının tuhaf bir tarzı vardı - çatıda aşırı yüksek, rahatsız edici pencereler, olmaması gereken çıkıntılar. Derken içimde kötü bir hisle, evimde kesin nefret edeceğim birilerinin yaşadığını fark ettim. Başkasının mülkünü işgal etmek gibi, şimdi bana anlaşılmaz gelen bazı haklara sahip birileri. Hemen hemen hiç hatırlamadığım berbat bir pazarlıkla evi onlara vermiştim ve orada ancak tam anlamıyla bir kabus gibi gelen bu duruma katlanarak kalabilirdim. Ya da yoluma devam edip, acı verecek derecede sevdiğim her şeyden vazgeçebilirdim. O arazide içeri girmekle yürüyüp gitmek arasında karar veremeden dikilirken hıçkıra hıçkıra uyandım.

İçeri zorla girmek ve evimi geri almak hiç aklıma gelmedi.

Tüm seçenekleri göremezdik. Her an.

Hamakta yatıyordum ve tuhaf bir şekilde bu gerçekdışı dünyada ne hıçkırık ne gözyaşlarıyla ıslanmış gömlek yakası yoktu, yalnızca üzerimde salınan yapraklar, yanımdan akıp giden dere vardı. Bir kabustan uyanıp bir sonrakini ve bir sonrakini görebilir ve hiç yemek yemeden, işemeden, susuzluktan ölebilirsiniz.

★

Gözümü açtığımda, Cima bahçede çalışıyordu. Derenin kenarındaki ağaçların arasından onun yere çömeldiğini görebiliyordum, herhalde yabani otları temizliyordu. Babalık elinde iki çam sırığıyla çitten geçti, iyice kurumuş olmalıydılar ki onları kolayca taşıyabiliyordu. Havada pamuk gibi, püskül püskül kavak tohumları uçuşuyordu. Gözlerimi yumdum, testerenin bir hayvanın kulak tırmalayıcı nefes alışına benzeyen ritmik hışırtısını duydum. Ardından kırılan odunun çatırtısı geldi. Gözkapağıma bir kavak tohumu düştü.

★

Bir süre sonra kalktım ve derede yüzümü yıkayıp Cima'nın yabani otları yolduğu, uçurumun gölgesinde kalmış yere yürüdüm. Onun yanındaki ekin sırasına çöküp parmaklarımla kazmaya başladım ve otları kökünden çektim. Bana şöyle bir bakarak gülümsedi.

Bizim de var, dedim. Bahçemiz.

Başını salladı.

Sessizlik. Çalıştık. Sessizce. Sessizliğin verdiği huzur.

★

Ertesi gün kahvaltıdan sonra yine ot yolduk. Tepedeki güneş uçurumun gölgesini kanyon duvarına düşürüyordu.

Çocuğun var mı? dedim.

Bacaklarının üstüne oturup, bileğiyle saçlarını yüzünden çekti.

Çocuk sahibi olmaya can atıyorduk. İşleri yoluna koymayı bekliyorduk. Müzisyendi.

Başımı salladım. Devam et.

İlk hastalık vakaları Newark'ta baş gösterdiğinde o doktora tezini ta-

mamlamış, savunmasını yapmıştı. Finans Merkezi'nin tam karşısında kalan Brooklyn Heights'taki Cranberry Caddesi'nde asansörsüz bir binada yaşıyorduk. Pencerelerimizden dünyayı görebiliyorduk. Filmlerde gördüğün manzara vardır ya onu işte - şehrin silueti, köprü. Hep stresliydik. Kendimi bunu anımsamaya zorluyorum, fakat şu an bir insanın arzulayabileceği en mutlu hayat gibi geliyor. Her sabah yumurtalı-domuz pastırmalı sandviçler alırdım - üç basamak inip Montague Caddesi'ndeki daracık bir vagona benzeyen o dükkana girerdim, her zaman sıra olurdu, her zaman işe gitmekte olan başkaları, sabırsızlar, mavi beyaz fincanlarda kahve alanlar, önce şeker ve süt koyanlar. İşte böyle. Sonra peronda beklerken beni cep telefonumdan arardı. Telefon az çekiyor: Eve gelirken ne getireyim? Hint yemeği mi? Makarna mı? Tamam. Ufak yemeklerden oluşan bir hayat. Bunu hatırlamak. Tıpkı bir treni bekleyen iki insan gibi, gerçek geleceklerini, ki sanırım bu çocuktu, bekleyen iki insan. En mutluluk verici beklenti. Belki o zamanlar o kadar mutlu değildim ama şimdi öyle geliyor. Ek gelir olsun diye Hunter'da ders verirdi, çok fazla para kazandığı da yoktu ama öğrencilerini severdi, bölümünden nefret ederdi. Sadece diplomasını almayı bekliyordu. Bekleyiş. Kabuğu içindeki zaman. Açılıp dağıldı.

★

Böyle konuştu benimle. Ben çoğunlukla dinledim. Babalık çalışıyordu. Tek kelime etmeden yanımdan geçti. Ona yardım teklif etmedim hiç. Bakışlarındaki bir şey beni bundan alıkoyuyordu. Canavar'a gidip uyku tulumumu aldım. Geceler serin, gökyüzü bulutsuz ve yıldızlarla doluydu. Kanyon ağzı bir çerçeve gibi sarıyordu yıldız selini, tıpkı karanlık, karanlık ama ışıkla yüzen bir nehrin kıyıları gibi. Büyük kavakların yapraklarının arasından izliyordum göğü. Yaprakların oluşturduğu hışırdayan bir çatının altında hamakta uyuyordum. İlk gece hamak sırtımı acıttı ama sonra alıştım. Üçüncü gün tüfeğimle ağaç merdivene tırmandım ve eve büyük bir erkek geyik getirdim. Ölü hayvanı dere boyunca çekip şelalenin ağzından halatla aşağı indirdim. O gece kalbiyle ciğerini yedik.

Ertesi gün yine aynısını yaptım. Babalık'la cesedi dört parçaya bölüp kancalara asmakla uğraşmadık, doğrudan tahta masada doğrayıp büyük kısmını kurutmak üzere dilimler halinde kestik. Ağzımızı bıçak açmadan hızla çalıştık. Tuzları vardı. Yetmiş beş litrelik bir varilde tuz getirmişlerdi yanlarında. Etleri kovalardaki tuzlu suyun içinde ıslattık. Adamın bilmediği şey yotu, ama bu düşüncemi ona söyleyecek değildim.

★

Bütün ömrünü bekleyerek geçirmek ama bunun farkında olmamak ne komik.

Bir tas dolusu bezelyeyi ayıklarken söyledi bunu. Masada, büyük ağaçların gölgesinde oturuyorduk.

Gerçek hayatının başlamasını beklemek. Belki de en gerçek olan sondur. Bunu iş işten geçtikten sonra fark etmek. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi biliyorum şu an. Tanrı'dan, benim Protestan dualarımdaki Tanrı'dan bile çok.

Henüz olgunlaşmamış bezelyeleri ayıklıyordu şimdi, saçı yüzüne dökülüyordu, ellerinin üstünde mor lekeler vardı. Parmak uçları acıyormuş gibi yavaşça çalışıyordu.

Bana seslenerek öldü, hastanenin koğuşunda çaresizce etrafına bakarak, adımı haykırarak öldü. Kafası karmakarışık. İlk zamanlarda, iletişim ağları çökmeden önce, hastanenin o koğuşundan sorumlu doktor arkadaşım Joel beni aradı. Bu hastalığın ne olduğunu anlamamızdan önce. Annem ölüyordu ve eve, New York'a geri uçmak için çok geçti, çok geçti, bu yüzden anne babamla kalmaya karar verdim. Joel, Tomas'ın cesedini yakıp külleri saklayacağını söyledi. Minnettardan da öteydim. Annemin bu hastalıktan sağ kurtulamayacağı belliydi. Bir iki hafta içinde eve uçup arabayla şehir dışına çıkacak ve Tomas'ın küllerini hemen her hafta sonu gittiğimiz Keene Vadisi'nin ötesinde kalan dağlardaki John Deresi'ne saçacaktım. Devlet hastanesinde çalıştığımdan hafta sonlarım tatildi, biliyorsun, iç hastalıkları uzman-

ları için nadir karşılaşılan bir durum. Acil bölümü dışında hiç nöbetçi olmadım ki bu da nadir bir durum. Taşrada, uyuduğumuz verandadan Noonmark Dağı'nı gören beyaz tahta kaplamalı bir kır evinde kalıyorduk. Noonmark, Adirondack Sıradağları'na bağlı, Matterhorn gibi epey sivri tepeli ama minicik bir dağdır. Dağ olabilmeyi becermiş küçük bir dağ. Cumartesi günleri uyandıktan sonra genelde o dağa tırmanırdık. Kayalık keçiyolu boyunca keyifli keyifli yürür, bodur köknarların arasından zirveye çıkardık. Uzun akşamlarda da tek vitesli bisikletlerimize binip, asfalt yolu takip ederek gürül gürül akan küçük şelalesiyle derin çukura gider ve her zaman buz gibi olan suya atlardık. Hayatlarımızın hakikaten başlamasını beklerken gerçekleştirdiğimiz bir ritüeldi bu. Şimdi düşünüyorum da belki hakiki güzellik ancak araftayken yaşanıyordur. Neden bilmiyorum. Belirsizlik, tereddüt ve beklenti içinde olduğumuz için mi acaba? Sanki yayılmak için boşluğa, alana ihtiyacı varmış gibi. Hiçbir şey bilmemek, umut, can acıtan fanilik: Bu gerçek değil, tam olarak değil, o yüzden kendi haline bırakıyoruz güzelliği, hayatı yavaş yavaş çözülmeye bırakıyoruz. Uçup giden o zamanlar. Geriye baktığımda şimdi böyle görünüyor işte. Ilık bir akşamda bir taşra otobanının kenarında dağa çıktığımız, yoruculuğu bile güzel olan o bisiklet gezileri gibi. Köprü. Akçaağaçların arasından gittiğimiz beyaz çiçeklerle kaplı küçük patika. Akıntının yukarısına, yüzme oyuğumuza sessizce, yalınayak yürüdüğümüz yer. Hatta bir hafta sonu zehirli bir tür sarmaşık yemiş, iki gün işe gidememiştim. Şimdi bakınca iki insan ancak bu kadar güzel yaşayabilirmiş diyorum. Şimdiye kadar. Yeryüzünde. Onun okulu bitirmesini, benim çocuk doğurmamı beklerken yaşamıştık gerçekten.

Bakışlarını bezelyelerden kaldırdı. Aptalız biz, bilirsin işte.

Kahretsin, tabii ki. Bildiğim tek boktan şey bu.

★

Canın mı yanıyor bezelyeleri ayıklarken?

Başını iki yana salladı, tasın üstünde sallanan saçlarının altından bakışlarını kaldırmadı.

Acıtıyor, değil mi?

Sadece biraz ağrım var. Derisi çatlayan parmak uçlarının verdiği ağrı kadar.

Ellerini dikkatle izledim. Bezelyeleri el çabukluğuyla parmaklarında yukarı aşağı oynatıyor, bazen üçüncü ve dördüncü parmaklarına aktararak acıyı dağıtıyordu. Şikayet etmeden, hızlı hızlı çalışıyordu.

Bakma, dedi. İzleme beni.

★

Bir keresinde elli, elli beşinden sonrasını görmeyi ummadığını söyledi bana. Ateşin organlarına verdiği zarardan biliyordu bunu. Ayrıca tuhaf bir şekilde burada daha önce hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu itiraf etti. Yitirdiği onca şeye rağmen. *Daha* mutluydu. *Beklediği zamanlardan daha mutlu.*

★

Sayısını unuttum. Kaç gündür burada olduğumun. Belki beşti, belki dokuz. Hırıltılı, ağırbaşlı müzikler yapan bir akordeon gibi genişliyordu zaman.

Hava kuruydu ve ısınıyordu. Günbegün. Derenin su seviyesi biraz düştü, gücünü yitirdi, eskisi gibi gürül gürül akmıyordu, şelalenin suyu da beyaz köpükleri gibi azaldı. Derenin mizacı değişmişti, daha az coşkuluydu. Bazen gecenin bir yarısı hamakta uyanıp ayağımı uyku tulumundan gecenin serinliğine çıkarır ve çıplak ayağımı yere koyup kendimi ileri geri sallardım. Ve yapraklardan oluşan ağa karşı yüzen yıldızları izlerdim. Burnunu ağa süren balıklara benziyorlardı.

Biz de buyuz işte, yaptığımız şey bu: Burnumuzu ağa sürmek, ittire ittire, hiç var olmayan bir ağa. Ağdaki düğümler inancımız, kendi korkularımız kadar güçlü.

Evet. Kabul et: Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin yok, hiçbir zaman olmadı. Dünyadaki tüm balık ağları, gerçek ya da hayali. Parıldayan,

kafası karışmış bir balık sürüsünde önündeki balığın kuyruğunu takip ederek oradan oraya yüzüyordun. Durum aşağı yukarı buydu. Hangi akıntının içinde yüzersen yüz, yanından ne geçerse dişleyerek.

Hayatının aşkı bile şans gibiydi, her an yüzgeçli kalabalığın içinde kaybolabilirdi. Öyle de oldu.

Ne yapıyorsun?

Bilmiyorum.

Sallan sallan. İleri geri. Sakinleşerek uyukla. İttir. Serbest bırak. Geri sallan. Yıldızlar, yapraklar, hatta derenin sesi bile ileri geri çarpıyor. Bir kayığın sesi. Hamağın sesi. Bir salıncağın sesi. Rahmin sesi. İleri geri. Sallan sallan. Soğuk akıntının kokusu, taşın, gübrenin, çiçeğin kokusu. Uyu.

★

Babalık her şeyi basit kelimelerle açıkladı bana. Sabahın ilk ışıklarında buharı tüten emaye bir kupayla hamağa geldi. Kahve ve çay çoktan bitmişti, artık kavrulmuş çam fıstığıyla acı, tütsülenmiş gibi bir tadı olan Mormon çayını karıştırıyorlardı, kötü de sayılmazdı. Yan sehpa olarak kullandığım ağaç kütüğüne oturdu. Oturmak için kafasını hafifçe sallayarak müsaade istedi, Glock'u alıp sırt çantamın üstüne koydu ve oturdu. Bana kupayı uzattı. Doğrulup, ipe asılı battaniyeye ata biner gibi oturdum. Zihnimdeki görüntülerin akışını engellemek için beynimdeki devreyi açtım. Rüyamda yine evimi görmüştüm, bu defa kırdakini değil, şehrin batı yakasında kalan, gölden iki blok uzaktaki gerçek evimi. Ancak bizim evimize benzemiyordu, krematoryum olduğunu bildiğim, bacaları olan alçak, tuğla bir binaydı. Binanın dışında yine kafam karışmış bir halde dikiliyor, nerede uyumam gerektiğini, Jasper'ı nerede beslemem gerektiğini düşünüyordum.

Sanırım Babalık'ın ayak seslerini ta derenin oradan duymuştum. Rüya sersemliğinden, yoğun bir kayıp hissine ve tatlı bir ışığa uyandım, tamamen kayıptan oluşan bir dünyaya uyanmak, hiçlikten hiçliğe uyanmak gibi.

Balıklar sudan ne anlar? Pek çok şey sanırım.

Rüyayı devredışı bıraktım, kupayı aldım. Hiç uyumamışa benziyordu. Yüz hatları asla bulanmıyordu. Öfkelendiğinde iyice keskinleşse de her zaman keskindi.

Birkaç hafta içinde eğer yağmur yağmazsa, ki yağmayacak, gitme zamanı gelecek.

Daha dik oturdum.

Sana her zaman gidebileceğimi söyledim. Söylemen yeterli.

Başını iki yana salladı.

Konukseverden de öteydiniz, dedim ciddi bir tavırla. Şişmanlıyorum galiba.

Gülümsemedi.

Sadece seni değil, bizi kastediyorum. Üçümüzü. Uçakla bizi buradan çıkaracaksın.

Gözlerimi kırpıştırıp kupayı kucağıma indirdim.

Buradan ötesinin neye benzediğine dair herhangi bir fikrin var mı? Hı? Neden burayı terk edesiniz ki? Bu küçük Cennet'i. Sen ve ailenden geriye kalanların huzur içinde yaşayabildiği bu yeri.

Aklımdan geçiriyordum bunları. Neden? dedim

Kuraklık yüzünden.

Şırıl şırıl akan dereye, yeşil çayıra baktım.

Geçen yaz dere neredeyse kurudu. İçecek su toplamak için dere yatağını kazmak zorunda kaldık. Sığırlarımızın yarısı öldü. Her yıl daha da kötüleşiyor. Hava daha da ısınıyor. Tahmin edildiği gibi.

Kupasından bir yudum aldı.

Buradan çıkmak zorunda kalacağımızı biliyorduk. Muhtemelen bu bahar. Nereye gideceğimizden emin değildik. Eğer burası kuruyorsa, yüksek ovanın ötesi ne âlemdedir kim bilir?

Gömlek cebinin çıtçıtını açıp Copenhagen'ı çıkardı. Küçük bir tütün parçası aldıktan sonra teneke kutuyu bana uzattı.

Derken uçakla sen çıkageldin. Seni az kalsın öldüreceğimi düşününce...

Bu lafın üstüne kesin tütün çiğnemem gerekiyordu. Bir çimdik alıp kutuyu ona geri uzattım. Tütünü üst dudağın altında tutmanın keyfi, tütünün o tatlı saldırısı.

Benimle mi gelmek istiyorsunuz?

İsteyip istememe meselesi değil bu Higs.

Hig. Ligle kafiyeli, dedim. Bunak herif.

Bana bakıp yüzünü buruşturdu.

Benimle Erie'ye, havaalanına geri uçmak mı istiyorsunuz? Ve bizimle yaşamak? Ben ve Bangley'le? Düzlükler'de?

Kütükte öne eğilip tükürdü. Ben burada kalmak *istiyorum*. Ömrümün sonuna kadar kızımla huzur içinde yaşamak. Berabere bitsin. Lanet olası perde kapansın.

Kafasını toplamak ister gibi başını salladı. Buraya geri döndüğümde bildiğim bu hayat. Çiftliğe geri döndüğümde ordudan ayrılmıştım. Eskiden olduğundan çok daha farklı olacağını biliyordum. Berabere bitsin.

Yanaklarını şişirdi. Kupayı dudaklarına kaldırırken elleri titriyordu. Bileğinin tersiyle gözünün kenarını sildi.

Büyükbabamın çiftliğiydi. Büyükbabam yazları sığırları burada otlatırdı, düşün, o zamanlar arazi kiralamak için kurulan lanet Arazi Yönetimi Dairesi bile yoktu.

Arazisinin kurumasına, insan ırkının kökten kurumasından daha fazla üzüldüğünü fark ettim.

Neden kuyu kazmadınız?

Yüzünü buruşturdu. Denemediğimi mi sanıyorsun? Bu kanyonun

altı olduğu gibi kaya. Yüzeyin bir metre altı. Doğru dürüst mezar bile kazamıyorsun.

★

Birlikte oturduğumuz dakikalarda, boz rengi şafak tıpkı ıslak çakılların üstünden akan berrak su gibi daha yumuşak, daha parlak bir renge boyandı. Kırsal araziler ölüyor olabilirdi. Divide'ın zirvesindeki karın her geçen yıl azaldığını, derelerin su seviyesinin alçaldığını, sonbaharda iyice zayıfladıklarını biliyordum. Ama şu an bir çalıkuşunun ötüşünü duyuyordum, insan evladının çıkaramayacağı bir ölçüde, altılık yedilik sekizlik notalarla ıslık çalıyordu. Bir başka çalıkuşu ona yanıt verdi. Kırın ötesinden bir tarlakuşunun ötüşü geldi kulağıma ve hemen her sabah gördüğüm yalıçapkınının pike yaparak uçtuğunu gördüm. Derenin yukarısına uçuyordu hızla. Gunnison gibi daha büyük nehirler kurumuyordu. Henüz.

Yüzünde gergin bir ifade vardı, bakışları başka yerdeydi. Her kimse, her ne yaptıysa, toprağını, kızını doğal ve dirençli bir şiddetle seviyordu.

Halihazırdaki birincil sorunumuz, fazladan yükle uçağı adaçaylarıyla dolu çayırdan kaldırıp kaldıramayacağımdı. Buna hiç ihtimal vermiyordum. Ne ikisiyle, ne de biriyle yapabilirdim bunu.

Geri dönmek için yeterli yakıtım yok, dedim.

Birden kıpırdandı. Gözlerini tekrar yüzüme dikti, bakışları sertleşmişti.

Bana maval okuma Higs.

Adım Hig. Unutursan ligden aklına gelsin.

Ancak o zaman biraz daha planlı hareket edersem daha iyi olacağını fark ettim. Eğer onları buradan uçuramazsam beni vurabilirdi. Kahretsin. Kendimi kullanılıyormuş gibi hissetmeye başladım. Sadece hava gücüm yüzünden seviliyordum. Tıpkı daha önce Birleşik Devletler'in de bu yüzden sevilmesi gibi. Önce Bangley, şimdi bu. Ya

uçağım olmasaydı? Sadece Koca Hig olsaydım, bu çivisi çıkmış dünyada sahip olduğum yegane şeyleri -biraz iyilik, biraz merhamet, biraz teknik bilgi- ortaya koyarak yolumu bulmaya çalışıyor olsaydım? Kimi kandırıyorsun sen? BAM.

Kola tırındaki adamlara sor.

Ne?

Özür dilerim. O kadar çok yalnız kaldım ki bazen kendi kendime konuştuğumun farkında olmuyorum.

Dere tarafına dönüp tükürdüm.

Seninle kafa bulduğum filan yok. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Colbran civarını yani.

Yüzümü inceledi yeniden. Ne hissettiğini anlamak zordu ama gözleri bir duvar örücünün eski bir duvarın ölçüsünü alması gibi geziyordu yüz hatlarımda. Gözleriyle sinir bozucu, dürüst bir değerlendirme yapıyordu.

Higs, bizi buradan uçuracaksın. Bizi şehre uçuracaksın, korunaklı bir yere, umurumda değil. Yakıt işini de bana bırak.

Ürperdim. Bahse varım bulurdu.

Araba benzini artık işe yaramaz.

Ne?

Son'dan üç yıl sonra her tür yakıtın işi bitti. Kurşun eklemek bile işe yaramıyor. Bozuldu. Yeterince güvenilir değil. Yüz oktan az kurşunlu benzin çok daha güvenilir ama ömrünü aşalı dokuz yıl oldu.

Yanağının içini çiğnedi. Bir kez bile tükürmemiş, galiba tütünü yutmuştu.

Erie'de böyle bir sıkıntım yoktu. Commerce'teki bir antrepoda "yakıtı rafineri koşullarındaki ilk haline getiren" PRI dolu bir hattım vardı. Sihir gibi. En az on yıl daha dayanır. Ama burada. Kim bilir. Uçak yakıtı da çalışmayabilir. Yakıt depolarının durumuna bağlı tabii.

Ona bakmak zordu. Kendimi taştan bir duvar gibi hissetmiyordum artık. Açık arazide yakalanmış bir tavşan gibiydim daha çok.

Buraya neden geldin? dedi.

Cevap vermedim. Kendimi koruduğumdan değil, ketumluğumdan değil. Bilmiyordum işte. Gerçekten bilmiyordum.

Uçağına atladın ve geri dönüşü olmayan noktayı geçtin. Artık iyi yakıt bulunmayan bir dünyada hem de. Güvenli bir sığınağı, ortağını terk ettin. Pek de güvenli olmayan, karşılaşabileceğin her insanın büyük ihtimalle seni öldürmeye çalışacağı bir bölgeye geldin. Yağma ve saldırıdan olmasa bile hastalıktan ölebileceğin bir yere. Aklından ne geçiyordu senin?

Köpeğim öldü, dedim.

★

Üç yıl önce şans eseri aldığım telsiz sinyalinden bahsettim ona. Avcılıktan ve balık tutmaktan ve Jasper'ın ölümünden ve o çocukla diğerlerini öldürmemden ve başka kaybedecek bir şeyimin kalmadığından bahsettim.

Aklıma yapacak başka bir şey gelmedi, dedim.

★

Her şeyi öğrendi. Canavar'ın yaşındaki bir Cessna 182'nin genelde iki yüz litre aldığını öğrendi. Saatte elli litre yakıt tüketeceğini öğrendi. Ortalama mesafeleri öğrendi. Hepsini anladı. Benim GDON konusunda haklı olduğumu anladı. Fazladan birkaç bidon yakıt taşıdığımı anladı. Anladığı ama yanlış anladığı bir şey varsa o da benim ne halt ettiğimi biliyor olduğumdu.

★

Junction'a gideceğiz. Neyi kontrol etmek istiyorsan kontrol ederiz. Kuleyi, havaalanını. Sonra biraz uçak yakıtı alırız. Sonra Bangley'in

yanına geri uçarız. Bundan hoşlanmazsa onu ikna ederiz.

İkinizle birden havalanabilir miyim bilmiyorum. Çayırdan.

Havalanırsın, havalanırsın. Bacaklarını kesip düşmemen için sana destek olmak zorunda kalsak bile havalanacaksın. Ben istikamet dümeni pedallarını kontrol edebilirim.

Gaddarca sırıtsa da kışı anımsatan gözlerinden endişe gölgelerinin geçtiğini gördüm.

★

Çiftlik hayvanlarını kesip daha fazla kuru et yapmanın manası yoktu. Yaklaşık on kiloluk geyik etimiz vardı, daha fazla ağırlık alamazdık. Muhtemelen onu da alamayacaktık ya. Cima çiftlik hayvanlarının kendilerine bakabileceğini ve bu mevsim kuraklığı atlatmaya yetecek kadar yağmur yağacağını umut ettiğini söyledi.

Cima iki kuzu almak istiyordu, bir erkek bir dişi.

Onar kilodan fazla çekiyor olamazlardı.

Küçük bir uçağın kamyondan çok uçurtmaya benzediğini açıklamaya çalıştım. Montana'da, 172'yi Flathead Gölü civarındaki havaalanlarına indirmeye çalıştığım ilk günlerde Dave Harner'ın bana bağırdığı şeyi söyledim Cima'ya. Yere inmeye yakın, uçak hasta bir ördek gibi birdenbire başka bir yöne döndüğünde, *Aman Tanrım Hig!* diye bağırmıştı Harner. *Motosiklet kullandığını mı sanıyorsun sen?* Evet! *Kamyonet kullandığını mı sanıyorsun?* Evet! *Bana da öyle geldi zaten! Pekala, şu anda ikisini de kullanmıyorsun! Elinin altındaki uçak! Hafif hareketlerle! Tanrı aşkına! Yaptığın şey berbattı!*

Güldü.

Uçuş eğitmenim Harner eskiden keresteciymiş. Kuzeybatı'da hâlâ büyük ağaçlar varken büyük bir keresteciymiş. On sekiz kiloluk bir elektrikli testere ve yüz yirmi beş santimlik bir demir çubukla yalçın dağlara inip çıkar, koca ülkedeki herkesten daha çok odun kesermiş. Oduncu dev Paul Bunyan'ın gerçek hayattaki karşılığı gibiymiş.

Onu hatırlıyor musun? Paul Bunyan'ı?

Tabii ki.

Sadece merak ettim. Otuzuncu yaş gününde arkadaşları Dave'e hediye olarak bölge havaalanında bir giriş dersi ayarlamışlar. Kalispell Havaalanı'nda. Tüm ağaçları kestiği alanı kendi gözleriyle görmesini istediklerini söylemişler ona. Düşününce kulağa dokunaklı geliyor. Neyse, Alaska'da pilotluk yapan Billy adında bir çocukla uçağa binmiş. Pistte ilerlerken uçağın kontrolünü eline almış ve dümene hemen alışmış, hafif dokunuşlarla uçağı yönlendiriyormuş - benim gibi değilmiş, ben piste ilk çıktığımda az kalsın bir depoya çarpıyordum. Yerden havalandıklarında uçak artık onunmuş. Billy'nin sözünden hiç çıkmamış, inanılmaz derecede rahatmış. Kırk derece eğimli yamaçlarda aşağı yukarı inip çıkmanın, testerenin tehlikeli, kesici ağzından yükselen çığlıkların ve yere devrilen tonlarca kerestenin yanında uçmak ne kadar tuhaf ve korkunç olabilirdi ki demişti bana. Huzurluydu, demişti. Olağanüstü, adeta kutsal bir şekilde huzurluydu. Bir kartpostalın içinde uçmak gibiydi, hani sevdiğin bir ülkeye ait olan, dünyanın tam da istediğin gibi sessiz ve sakin olduğu kartpostallar vardır ya, onlardan birinde uçmak gibiydi işte. Bahsettiği şey uçmanın verdiği bedenden ayrılma hissiydi. Dünyanın oyuncak bir tren seti kadar kusursuz olduğu, kötü olan hiçbir şeyin sana elini süremeyeceği hissi gibi.

Anlıyorum.

O anda uçmaya âşık olmuş. Benim aksime Dave doğuştan yetenekliydi, ama aşağı yukarı ben de aynı şeyleri hissetmiştim

Senin doğuştan yetenekli olduğun bir şey var mı peki?

Düşündüm, kaybetmek doğuştan yeteneğimdi. Sahip olduğum her şeyi kaybediyordum. Hayattaki amacım buydu. Tabii ki bunu sesli söylemedim.

Balık tutmak galiba. Eskiden alabalıklar kucağıma atlardı. Ya senin?

Başını iki yana salladı.

*

Canavar'da biraz zaman geçirdim. Ağaç merdivene tırmanıp dere istikametinin gerisine yürüyerek kanyondan çıktım. Yaz güneşi beni hazırlıksız yakaladı. Gölgeden gölgeye geçerek güneşten ve sıcaktan kaçtım. Derenin suyu günden güne gözle görülür bir şekilde azalıyordu. Dere yatağının kaburgaları çıkmıştı resmen. Dallar ve atıklar kayalıkların üstünde birikiyor, kayalıklar daha çok göze çarpıyordu. Çok ürkütücüydü. Su erken ve hızlı çekiliyordu. Dere kuruyacaktı. Sıcak suya dayanıklı balıklar bile ölecekti. Sazanlar ve yayınbalıkları. Tatlı su ıstakozları. Kurbağalar.

Botlarımın altında çıtırdayan kuru yapraklar gölgesiz yerlerde güneşi yansıtıyor, gözlerim yere bakarken inanılmaz rahatsız oluyordu. İki hafta içinde çiçeklerin hemen hepsi kurumuştu. Gelip geçen en hızlı bahardı bu.

Bir zamanlar mevsim döngülerinde kuraklık olur, muson yağmurları gelir, kar bastırır ve sonra yaşam geri dönerdi. Nasıl da gizemliydi o döngüler. Benim için öyleydi. Alabalıklar, katil alabalıklar bizden çok daha uzun zamandır dünyadaydı, leopar kurbağaları, semenderler... Bir yolunu bulup önümüzdeki yıl geri dönebilirlerdi. Nereden döneceklerdi ki? Belki kuşların midesinden, ne bileyim. Ama bu bahar dönmeyeceklerdi. Muhtemelen.

Sarıçam gölgelerinin oluşturduğu adacıkların arasından zikzaklı patika boyunca tırmandım. Isınan ağaç kabuklarının kokusunu içime çektim, nemli toprak kuruyordu. At sineklerinin vızıltısı beni bezdirdi. Sedir ağaçlarının tepeleri gürdü. Kalın gövdelerindeki yeni sürgünler güneş ışığına doğru kıvrılıyor, büyük kayaları teselli edercesine sarmalıyordu. Bu yavaş büyüyen ağaçlar hiç kesilmemeliydi; içlerinden bazıları Cortes'in adamlarına müthiş bir kuşkuyla yaklaştığı zamanlarda fide olmalıydı. Geniş çayır boyunca yürüdükten sonra Canavar'ın yanına vardım ve burnunu okşadım.

Özlemişim seni.

Aşağıdaki küçük araziye baktım. Arazinin sonundaki bodur çamlarla ardıçlar uzun değildi, en uzunu ancak altı metre ederdi ama geri-

deki çamlar aşağı yukarı on iki metre vardı. Onları temizleyebilirdik.

Eğer kış ortası olsaydı. Sıcaklık büyük fark yaratacaktı. Soğuk hava daha yoğun olur, sıcak havaysa uçuş performansını şaşırtıcı derecede düşürür. Karanlık bastırdıktan sonra, görüş için güvenli, gününse en serin saatine yakın bir vakitte yola çıkabilirdik.

Kafamı Canavar'dan içeri soktum, hep aynı kokardı. Jasper kokardı, 50'ler gibi kokardı. Koltuğumun arkasındaki cepten PEK'i, yani 1956 basımı Pilotun El Kitabı'nı çıkardım. Kapağında uçağın resmi olan seksen sekiz sayfalık, incecik bir şeydi. Sade ve paha biçilmezdi. Kitapçığın arkasında, bu modeli defalarca kullanmış test pilotlarının uçuşlarından elde edilen verilerden yola çıkarak hazırlanmış performans çizelgeleri vardı. Kalın çerçeveli siyah gözlükleri olan beyaz önlüklü teknisyenler verileri kaydedip güzel ve basit grafikler çizmişlerdi. Sonra da saç modelleri arı kovanına benzeyen karılarının yanına dönüp büyük cam bardaklarda buz gibi Seagram Seven içmişlerdi. Test pilotları, onlar ne yapmışlardı peki? Onlar İkinci Dünya Savaşı'nda Japonya'ya yangın bombalarını atan, Avusturya'daki havaalanlarını bombardımana tutan, ardından James Dickey'nin yazdığı karakterler gibi yeni banliyölere yerleşip Wichita'daki Cessna test merkezindeki küçük kokpitlere dönen eski savaş pilotlarıydı. Uçaklarına yeniden kavuşan eski filo komutanlarının, ömrünü biniciliğe adamış ve ata bindiğinde kendini evinde ve dünya işlerinden kurtulmuş hisseden binicilerden hiçbir farkı yoktu.

İnce el kitabının sonunda çizelgelerin ve grafiklerin yer aldığı sayfalar vardı. Kalkış ve iniş mesafeleri. Sayfaları -dikkatle- PEK'i her zaman antika ve paha biçilmez el yapımı bir sanat eseriymiş gibi tutardım elimde- çevirerek Kalkış Bilgileri kısmına geldim. Parmağımı pist irtifasının yer aldığı satırda iki bin metreye getirip hava sıcaklıklarının yazdığı sütundan aşağı indirdim. Yük yokken kalkış mesafesi, otuz iki derece havada karşıdan esen rüzgar olmaksızın on beş metredeki maniayı temizlemek için üç yüz metre olmalıydı. Gördünüz mü? Demiştim ben size. Havanın yoğunluğu ısındığında azalır. Ardından

özel pilotluk ehliyeti sınavımdan beri yapmadığım bir şey yaptım: Diz hizamdaki gizli bölmede tuttuğum tasdikli ağırlık ve denge çizelgesini çıkardım. Her uçağın kendine özgü böyle bir çizelgesi olurdu. Ağırlıklar ve momentler. Temiz bir kağıt çıkarıp problemi çözdüm. Seksen kiloluk Babalık'ı uçağın önüne, elli beş kiloluk Cima'yı da on kiloluk bir erzak çantasıyla birlikte arkaya oturttum. Yirmi litre su. Kuzuları almak yok. Fazladan yakıtı tanklara boşalttığımda teneke bidonlardan kurtulmuştum. Yakıt yerine iki tüfek, iki silah, bir çifte, iki tabanca, dört el bombası. Tamam. Bir buçuk litre yağ.

Kağıda bir şeyler karalayıp rakamlar üstünde çalıştım. Ardından kağıdı koltuğa koydum ve kapıyı açık bırakıp çayır boyunca hızlı adımlarla yürüdüm.

★

Yüz seksen yüz seksen bir yüz seksen iki. Adımlarımı sayıyordum. Çatışmadan önce Bangley'i beklerken saydığım saniyeler geldi aklıma. Oyukların kenarından geçtim. Otları yara yara ilerledim. Hindi akbabasının kuzeye dönüşünü izledim. Ve iki yüzüncü adıma vardığımda önümdeki açıklığı ölçüp biçtim. Yeterince uzun değildi. Olsa olsa yüz doksan metreydi.

Son olarak. Zaten biliyordum ama çifte kontrol yaptım. Aynı koltuk cebinden kalın bir boya karıştırma sopası çıkardım. 5'ten başlayıp beşer litre aralıklarla 30'a kadar giden çizgilerle işaretlenmişti üstü. Destek dikmesine tırmandım, kanattaki tankın yakıt kapağını açıp sopayı içeri sokup çıkardım. Sopayı güneş ışığından başka tarafa çevirince nemin hızla kaybolduğunu gördüm. Aynı şeyi diğer tarafta da yaptım.

★

Beyaz önlüklü adamlar. Uçuş kıyafeti giymiş bir savaş uçağı pilotu. Saç modeli arı kovanına benzeyen karısı. Mırıldanarak, parmaklarını Cessna'nın kumanda koluna vurarak "Rock Around the Clock" şarkını söylüyor. Yıl 1955. Çılgın müzikler, hulahop, sörfçü kızlar, El-

vis patlamak üzere - bu kadar uzaktan bakınca hepsi bir şeyin telafisi gibi görünüyor şimdi. Peki neyin telafisi? Dehşet'in. Pusuya yatmış Dehşet'in. Nuh'un Gemisi nden beri insanlık tarihinde ilk defa Dünyanın Sonu'na kafa yoruluyordu. Talihsiz bir yanlış anlama kırmızı telefonları harekete geçirebilir, titreyen bir parmak kırmızı noktaya basabilir, böylece her şey sona erebilirdi. Bu kadar hızlı. Toz ve ateş karışımı kocaman bir mantar, korkunç ölümler. İnsanlığın ruhuna olanlar... Titreşimler, hiçbir ses tonunun yapamayacağı kadar derin bir şekilde harekete geçiyor. En ağır çanları, dağ geçitlerinde asılı paslı bronz gongları bile çalacak denli güçlü bir rüzgar gibi. Derin, ürkütücü, yavaş tonları duyuyor musunuz? Mutlak ölümün inlemeleri iç organlara, nöronların arasındaki boşluklara ilerliyor. Peki ne yapardınız bu durum karşısında? Kalçalarınızı oynatır, rock n roll'u icat ederdiniz.

Cessna test merkezindeki adamlar bu rakamları, bu mesafeleri derleyip liste haline getiriyorlardı. Atom bombası rüyalarına girerken, en ufak kazalara karşı o listeleri oluşturuyorlardı. Gerçekten öyle miydi acaba? Bilmiyorum. Ben olayları abartırım. Ama olan biten ortadayken nasıl abartabilirsin ki? Dozu kaçırmamakta fayda var. Artık mübalağa filan yok, sadece gitgide artan katıksız bir yok oluş. Kim inanırdı buna?

Test pilotları kusursuz şartlarda düzgün bir asfalt pistte çalışıyordu. Yumuşak pist performansı düşürürdü, adaçaylarıyla dolu bir arazideki sert yolsa başka hikayeydi. Elimizden geldiğince oyukları doldurup araziyi düzleyebilirdik ama...

Hortumu çözüp, kırk litre yakıtı bidonlara boşalttım. Junction'a gitmek için onlara ihtiyacımız yoktu, böylece otuz kilo kazanmış oluyorduk. Yakıtı sonuna kadar boşaltma, dedim sonra kendi kendime ve dikmeye tırmanıp yaklaşık sekiz litre yakıtı tekrar tanka döktüm. Dolu bir bidonu adaçayı çalılarının arasında bıraktım, toprağa boşalttığım diğerini de Canavar'a koydum. Ardından balık tutmaya gittim. Koltuğumun arkasında duran oltamı, içinde yem kutusuyla atkımın olduğu küçük, hafif, naylon sırt çantamı alıp kanyona yürüdüm.

★

Hesaplarıma göre, ağaçları temizlemez, bunağı geride bırakmazsak kalkış şansımız olmayacaktı.

Bunun Babalık'ı nasıl yıkacağını kafamda canlandırabiliyordum. Aramızdaki konuşmayı hayal edebiliyordum. Onun büyük bıçağının plastik kılıfından çıkma sesini, bıçağın ucunu boğazıma dayadığında çıkan kendi cırtlak sesimi duyabiliyordum neredeyse. *Bana maval okuma Higs! Bana maval okumaya kalkma demiştim sana.*

Beş sazan yakaladım. Ucunda suni sülün kuyruğu olan oltamı derenin dibine salladım ve sazanları birbiri ardına sudan çektim. Gökdoğan yukarıdaki duvar boyunca süzülüp alçaldı, ateş saçan gözlerle derenin üstündeki ağaçlardan aşağı bakıyordu. Sanırım beni izliyordu. Gökdoğanlar balık yer miydi acaba? Sazanlar bir deri bir kemik kalmıştı, beni kahreden bir üzüntüyle açlıktan ölmek üzere olduklarını fark ettim. Su sıcaklığındaki değişimler onları da yediklerini de etkiliyordu. Kancaları sadece alabalıklara gösterdiğim bir itinayla çıkardım ve sazanları akıntıya karşı avuçlarımda nazikçe tuttum, ta ki solungaçları dolup, kuyruk hareketleri güçlenene ve yüzüp gidene kadar. Balık tutmayı bırakmıştım, artık balık tutmak istemiyordum.

Alabalıklar gitti, kaplanlar elkler filler... Eğer gecenin bir yarısı ağlayarak uyanırsam, böyle yaptığım filan da yok hani, bu sazanlar gittiği içindir.

Konuşmayı kafamda canlandırdım. Kızınla on kilo kuru eti alabilirim ama seni alamam.

Fakat. Ampul patladı. Hig, o aydınlanma anlarından birini yaşıyorsun. Bir şeyi, bir bağlantıyı keşfederken yaşanan altın değerindeki aydınlanma anlarından birini. Evreka.

Ağırlık ve denge kağıdını, kalem ve işlem tablosunu, su götürmez hesap tabloları ve ayrılmış kapağıyla narin PEK'i yanıma alıp, rakamların üstünden baba kızla sil baştan geçecektim. Herkes varması gereken sonuca varacaktı.

Cima'yla Babalık gölgede kalan masada öğle yemeği -bir sürahi soğuk süt, tuzlu et ve taze marul, yeşil soğan ve kuzu budundan yapılmış salata- yiyordu. Ben de oturdum. Babalık beni izliyordu. Ağzındakini çiğnerken gözü üzerimdeydi. Cima bugün daha rahat hareket ediyordu. Morlukları geçiyor gibiydi, keyfi de daha yerindeydi. Yavaş yavaş yiyordu yemeğini, sanki derenin, her bir çiçeğin kokusunu içine çekiyormuş gibi derin derin soluyordu.

Bizi uçurabilecek misin? dedi en sonunda Babalık. Kupasını elinden bıraktı ve ağzını koluna silip bekledi.

Hayır.

Cima çatalını bıraktı. Sırt çantası ayağımın yanındaydı. Çantanın ipini gevşetip el kitabını, kağıtları, kısacık kalmış kurşunkalemleri çıkardım.

Ağırlık ve denge, dedi Babalık. Başımı salladım. Kalkış mesafesi, dedi.

Evet.

Aptal değildi. Yalnızca formülü karaladım, ağırlıkları boş bıraktım. Sayfanın sağ üst köşesine bazı ağırlıkları not aldım: 1 lt yakıt=0,76 kg. 1 lt su=1 kg. Şu an tanklarda mevcut olan yakıt: 53 lt.

Kağıdı uzatıp yemeğe başladım.

★

Babalık'ın keskin bir zekası vardı. Çiftlikteyken, askerdeyken her ne yaptıysa, zamanını boşa harcamamıştı. Kalemi eline alıp hesaplamaya koyuldu. Bu doğru mu? Sen de böyle mi hesaplıyorsun? diye sormadı. Böyle bir şeyle uğraşmayalı uzun zaman olmuştu, demedi. Haklılığını kanıtlamak, mazeret göstermek gibi bir derdi yoktu. Higs hesapları kontrol eder misin? bile demedi. Yok, OÇ probleme bakar bakmaz, çarpmaya, boşlukları doldurmaya, eşitlikleri çözmeye başladı. Sayfanın sağ tarafına yanımıza alacağımız erzakı ortalama ağırlıklarıyla birlikte yazdığını gördüm. Üç farklı hesap yaptı ve her defasında listeden iki üç şeyi karaladı. Suyu on litreye düşürdüğünü gör-

düm. Teneke bidonun üstünü çizdi.

I-ıh.

Başını kaldırdı.

Yakıt bidonu. Hortum. Dört buçuk kilo. Onlar illa ki kalacak. Ya yakıt almak için yürümemiz gerekirse?

Başını sallayıp tekrar listeye baktı.

Bu sefer yakıtı azalttı, tanklardaki yakıtı elli litreden otuz beş litreye düşürdü.

Olmaz.

Onu yine bölmüştüm. Yazmayı bırakıp kaşlarını kaldırdı.

Yakıt kalacak.

Grand Junction'a elli beş kilometreden fazla var. Karşıdan esen rüzgarla saatte iki yüz kilometreyle gitsek. On sekiz dakikada oradayız. Saatte elli litre yakıyoruz. O yüzden otuz beş litre yeter de artar bile.

Ama daire çizmek, tüm pistleri kontrol etmek zorunda kalabiliriz. Üstümüze ateş açılabilir. Başka bir yol bulmamız gerekebilir.

Babalık başını sallayıp hesaba döndü. En sonunda kalemi elinden bıraktı ve kollarını masanın kenarına dayayıp arkasına yaslandı. Gözlerini bana dikti. Bir an bakışlarında nefret gördüm sandım. Babalık'ı okumak çok zordu.

Bu hesabı çoktan yaptın, değil mi?

Başımı salladım.

Ben kalıyorum, o gidiyor.

Başımı salladım.

Bunu çoktan biliyordun.

Başımı salladım. Hâlâ bana bakıyordu. Yüz hatlarında bir ışık gezindi. Yüzünün hareketsizliğinde bir hareket vardı sanki. Yaprak düşse

duyulur, derdim ama yanı başımızda dere varken bu imkânsızdı. Babalık yavaşça başını salladı.

Tamam, dedi.

İşte böyle. Mesele hallolmuştu. O aptal bunağı artık gerçekten seviyordum. Gıkını çıkarmadan cezasını kabul etmişti.

Belki ilk defa ona gülümsedim.

İşte bu yüzden elli litre yakıta ihtiyacımız var, dedim. Nedenlerden biri bu.

İrkildi, kafası karışmış gibiydi.

Elli litreye ihtiyacımız var çünkü yere inmek, sonra tekrar havalanmak zorundayız. Seni otobandan alırız. Sorun olmayacaktır. Köprü sapağının sağında inişe uygun düz, geniş bir alan var. Dert değil yani.

Yüzündeki ifadede en ufak bir yumuşama olmadı. Bir tek soğuk bakışlarındaki buzların çözüldüğünü görür gibi oldum sadece, sözlerimi tartıyordu kafasında.

Bir gün evvel yola çık, seni şafak vakti oradan alırız.

Tamam, dedi yeniden. Konu kapanmıştı.

Üçüncü Kitap

I

Gerçekten hiç acelemiz yoktu. Eğer Junction'da mahsur kalırsak büyük nehirlerde yeterince su vardı. Birkaç hafta daha oyalanacak, şişmanlayacak, yazın ilerlemesini bekleyecek, hâlâ yapabiliyorken keyfimize bakacaktık. Derenin suyu azalırsa azalsındı. Keyfime bakacaktım. Tatile çıkmıştım, uzun zamandan beri ilk defa.

Beklenmedik planı yaptığımdan beri çiftlikte bir rahatlama oldu. Babalık'ın plana, kendisini daha sonra alma fikrine şaşırması beni şaşırtmıştı. Neticede çok zeki ve açıkgöz bir adamdı. Bangley gibi, kriz anında her zaman üç hamle sonrasını düşünüyordu.

Derken bu seçeneğin onun aklına da gelmiş olabileceğini düşündüm ve ona daha da fazla saygı duydum. Biliyordu.

Babalık onsuz havalanabileceğimizi ve kendisini daha sonra alabileceğimizi açık ve net olarak görmüş, ancak sesini çıkarmamıştı. Bunun iki nedeni olduğunu düşünüyordum: Birincisi, *kendiliğinden verilmeyen bir şeyi asla alma* prensibine sadık bir adamdı. Ve ikincisi, gitme konusunda kendisiyle çatışıyordu. Bir yanı, belki de büyük bir yanı, burada kalmak, derenin yavaş yavaş kurumasını izlemek, öbür dünyaya geçerken çiftlik hayvanlarına yardım etmek, çiftliğinde ölmek ve çürüyüp kaya zemine karışmak istiyordu.

Onun değerlerine sahip ve onun yaşındaki bir adam için, bu seçenek diğerine göre daha tercih edilebilirdi. Bilinmedik bir diyara yolculuk

– çünkü artık her anlamda Bilinmedik bir Diyar'dı orası. Üstelik, düzlüklere gidiliyordu, dağlara değil – yeni bir hayat kurmak, yeni tehlikelere ve kendisinin koymadığı yeni kurallara uyum sağlamak zorunda olmak. Berbat bir olasılıktı. Ve Cima'ya bunun kendi tercihi olduğunu söylerse, onu feci üzmüş olacaktı, Cima buna asla müsaade etmezdi, onun yaşadıklarını yaşayan bir kadın nasıl histerikleşirse o derece histerikleşirdi. Babasını asla affetmezdi.

Bu yüzden bütün o hesaplarla, mesafelerle dolu Pilotun El Kitabı, küçük ağaçların üstünde yükselmeye çalışacak, fazladan yükü kaldıramayacak o uçak, hiçbir güzellik getirmeyecek yeni bir hayattan kaçış biletiydi. Planın dışında kalacaktı işte. Bir şey yapması gerekmiyordu. Belki de bu yüzden şok olmuş görünmüyordu. Bu yüzden ağırlığı ve dengeyi kızının önünde hesaplamıştı.

Böyle düşününce bu seçeneği ileri sürdüğüm için üzüldüm neredeyse. Kendi mekanında ölmek istiyorsa... kocaman adamdı, yapabileceğim bir şey yoktu. Ama.

Hamakta sallandım. Hep yarısını hatırladığım şiirleri ezberden okudum. Derenin yukarısında ve aşağısında balık tuttum. Tuttuğum balıkları yedim. Küreği alıp tepeye çıktım ve küçük pistimizdeki çukurları doldurdum, otları söküp süpürdüm. Bahçedeki ekinleri toplarken Cima'ya yardım ettim.

Güzel bir bahçeydi. Toprak verimliydi, bizim havaalanındaki topraktan daha verimliydi. Senelerdir serpilen gübreden dolayı solucanlarla dolu ve koyu renkliydi. Aileler bana tavuk gübresi verirdi ama yetmezdi, zaten verdikleri bunun gibi de değildi. Sabahın erken saatlerinde, daha büyükçe olan ağaçların gölgesinde kalan toprak soğuk ve nemli oluyor, yeni bitkiler çiyle kaplanıyordu. O koku. Gölge çekildiğinde üzerimde iç çamaşırımla kalmayı seviyordum, böylece dizlerim nemli toprakla temas ediyor, güneş sırtımı ısıtıyordu. Bahçedeki ekin sıralarının arasında, toprak kaplı sepet yanımızda duruyordu.

Neden Doğu'ya döndün? dedim.

Dartmouth Koleji'nden burs almıştım.

Amcam oradan mezun. Sen tek çocuk muydun?

Başını iki yana salladı.

İkiz kardeşim vardı. Erkek. On beş yaşında öldü. Motosiklet kazası.

Üzüldüm.

Notlarım iyiydi. Sınavlardan iyi puanlar alıyordum. Veteriner olacaktım, Colorado Üniversitesi'ni bitirecek, eve geri dönüp büyük bir veteriner kliniği açacaktım. Hayatım boyunca yapmayı planladığım şey buydu. Bir kolej danışmanımız vardı, Bay Sykes. Seviye tespit konusunda çok iyiydi, kimin hangi okula gideceğini kendisi belirlerdi. Son sınıfa geçmeden bir önceki yıl İngilizce dersinde Bay Sykes kapının camını tıklatıp içeri girdi ve bana katlanmış bir not verdi. Kağıtta 12:45'te ofisimde ol yazıyordu. Öğle yemeği saatinde. Sınıfa girdiği sırada derste *J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı* hakkında konuşuyorduk. O şiiri bilir misin?

Lisede öğretilene kadar seviyordum. Onun gizli bir anlamı olduğunu biliyor muydun?

Gerçekten mi?

Evet. Gizli anlamı şu: Seks, sanat ve bilim, hepsi toplumsal sınıfların silahlarıdır.

Hıh. Gelecek vadeden öğrencilere öğretmek için komik bir şiir.

Bizler gelecek vadeden öğrenciler değildik. Bizler StorageTek veya UPS'de çalışması beklenen öğrencilerdik. Veya bira fabrikasında. Şu not. Sykes'ın verdiği, orada kalmıştın, dedim.

Ah. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dartmouth Koleji her yıl Delta Lisesi'nden bir çocuğa burs verirdi. Lif levha fabrikası olan eski mezunlardan biri karşılıyordu bursu. Kışları rüzgar tersten estiğinde şehri kaplayan formaldehit kokulu dumandan dolayı kendini kötü hissediyordu galiba. Her güz döneminde bir çocuk, kendisini öğle yemeği saatinde görmesini isteyen bir not alırdı Sykes'tan. Hangi çocuğun burs alacağı ona bağlıydı. Bunun yasal filan olduğunu sanmıyo-

rum ama işler öyle yürüyordu işte. Onun küçük derebeyliği. Tüm veliler, hatta tüm kasaba ona dalkavukluk ediyordu. O an bütün sınıfın dikkati dağılmıştı, hepsi beni izliyordu. Olasılıklar, görüntüsü olmayan bir geleceğe dair kareler zihnimde cirit atıyordu: sarmaşıklarla kaplı tuğlalar, kürek takımında kürek çekmek için baklava desenli kazaklarını çıkaran kaymak tabakadan yakışıklı adamlar. Bilirsin işte, beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Günlerim güneş doğmadan saman savurmakla, okuldan çıkıp koşa koşa eve geldikten sonra çiftlik işlerine biraz daha yardım etmekle, atlara yulaflarını ve ilaçlarını vermekle, ahırları temizlemekle ve ödevlerle geçerdi.

Pancar gibi kızardığımı söyleyebilirim. Dikkatimi şiire vermeye çalıştıkça, üstümdeki gözleri daha fazla hissediyordum, kafamı her kaldırdığımda oradaydılar. Kıskançlık rüzgarları çoktan esmeye başlamıştı. Bunun bir lanet mi yoksa lütuf mu olduğundan emin değildim. Her neyse, Sykes'ı görmeye gittim. Yemekhanede hiçbir şey yiyemedim, doğruca kızlar tuvaletine gidip nefes almaya çalıştım. Cima, Ritter Bursu'nu büyük ihtimalle alacaksın, demişti Sykes. Keldi. Kafası yumurtaya benziyordu. Sanki stresli olan kendisiymiş gibi kafasının lekeli, pembe tepesinde boncuk boncuk ter damlaları gördüğümü hatırlıyorum. Bay Sykes Chicago'nun dışından, Illinois'tendi yanlış hatırlamıyorsam. Sonra da, Başvuru dilekçende çiftlik hayatını ve Bo'nun vefatını yazacaksın, diye eklemişti.

Şoka girmiştim. Son talebini aklımdan uydurdum sanmıştım. Eh, talep sayılmazdı aslında. Anlayamadım, tekrarlar mısınız? demiştim. Elleri masadaydı, başparmaklarıyla işaretparmaklarını üçgen şeklinde birleştirmiş, dudaklarını büzmüştü ve önündeki üçgene sanki benim kaderime açılan, kiliselerdeki vitray camlardan biriymiş gibi bakıyordu. Çiftlik kızı olmanı ve ruh eşin olan erkek kardeşini kaybetmeni yazacaksın, diye cevap vermişti.

Ona dik dik baktım. Tüm başvuru sürecini kontrol ettiğini duymuştum. Fakat şimdiye kadar hiç kimse bana böyle bir şey dememişti. Yani hiç kimse koca şişko ayaklarını pat pat vurarak mahremime girmemişti. Bo gizli bir bahçe gibiydi benim için. Yalnızca benim gide-

bildiğim bir yer. Hem keder hem de büyük bir güç kaynağıydı. Bay Sykes gülümsüyordu. Hayatımda gördüğüm en küçük ağız onunkiydi ve gülünce ağzının tek tarafı kalkıyordu. Hatırlıyorum. Yaşadığım karmaşayı. Hayat daha demin kapılarını önümde ardına kadar açmışken birden dehşetle karşılaşmıştım. Oraya gitmek için ruhumdan vazgeçmem isteniyordu benden. Öyle bir şey. Korkunçtu. Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesilmiştim. Sykes ne halde olduğumu anlamadan gülümsemeye devam ediyordu. Şu an kimseye teşekkür etmem gerekmediğini, o yazıyı yazmamın kesinlikle mühim olduğunu söyledi. *Deus ex machina*. Söylediği buydu! Sanki Tanrı'ymış gibi! Aman tanrım. Minnettar olacağımı sanıyordu ama ben öfkeden deliye dönmüştüm. Tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Öyle kızmıştım ki onun o yumurta kafasını alıp yere vurabilirdim. Bir şeyler geveledikten sonra odasından çıktım.

Bo hakkında yazdın mı?

Evet. Danışmanımın benden istediği gibi hayatta olmayan kardeşim hakkında yazdım. Uzun bir yazıydı, istenenin iki katı uzunluğunda. Çiftlik kültürünün parçası olan inceliği, bu inceliğin beni nasıl geliştirdiğini, neden önemli olduğunu ve bir çiftlik kızının Doğu'daki nitelikli bir kolejin karar mercisinde yer alanları etkilemek için artık hayatta olmayan ikiz kardeşi hakkında yazması gerçeğinin aramızdaki ayrımın başka bir örneği olduğunu yazdım. Doğu'nun kurumlara bağlı insanlarıyla Batı'nın toprağa bağlı insanları. Kimsenin şefkatine ihtiyacımız yoktu. Çok öfkeliydim. Hayatım boyunca böyle çileden çıktığımı sanmıyorum. Başvuru dilekçesini Sykes'ın değerlendirmesine sunmadan postaladım, ki bu durum protokollere kesinlikle aykırıydı. Daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı. Sykes başvuruyu iptal etmeye çalıştı, kinci it, ama artık çok geçti. Benim çiftlik kızı cesaretimden filan etkilenmişlerdi herhalde, okula kabul edildim. Tam burslu olarak. Kolej liseye baskı yaptı ve Sykes'ı emekliye ayrılmaya zorladı. Bu meselede beni hâlâ üzen şey ne biliyor musun? Kabul edileceğimi bilmem. Demek istediğim onların aradığı duygusal rüşveti vermiştim. Hakikaten öfkeden deliye dönmüştüm ama içimden bir his bunun şansımı daha da yükselteceğini söylüyordu. Bu yüzden

sık sık dua ederim. Koleje girmek adına kendisini kullandığım için Bo'dan özür dilerim.

Çamurlarını silkeleyip pazıları sepete koydum.

Sen Bo'yu kullanmadım. Ne hissediyorsan onu yazdım.

Doğru, ama öte yandan en dürüst hareketin, böyle beklentileri ve değerleri olduğu için Dartmouth'u boşverip başka bir yere gitmek olduğunu düşünüyorum hep.

Kaç yaşındaydın ki? On yedi mi? Sen güç gösterisi yapmak istemişsin sadece. Baban gibi çetin cevizmişsin. Dünyada hiç kimse on yedi yaşındaki birinden daha dürüst olamaz. Sorun kolej değil, Bay Sykes'tı.

Ne demek istediğimi biliyorsun. Yine de o haklıydı. Onları nasıl tavlayabileceğimi biliyordu. Bilmiyorum. Bazen Bay Sykes'ı düşünüyorum, orta yaşlı, bekar bir adam, başarılı olduğu meslekten aşağılanarak uzaklaştırıldı. Hayatının geri kalanında ne yaptı, grip baş gösterdiğinde neler yaşadı? Yalnız, kimsesiz, korkmuş. Onca olan bitenden sonra insanı geceleri bu gibi şeylerin uyanık tutması komik.

Doğru söze ne hacet, dedim.

Sustuk. Taze çimenlerden biraz daha yoldum. Ellerim toprak yüzünden ayı pençesi gibi simsiyahtı. İnceliğinden bana o soruyu soramıyordu. Hâlâ bir çiftlik kızıydı.

Geceleri beni neyin uyanık tuttuğunu bilmek ister misin?

Güneşin altında poposunun üstüne oturup doğruldu ve yüzündeki saçları üfledi. Sert, düz bir burnu, iri gözleri, morluk içinde ince uzun bir boynu vardı.

Karımın yüzüne yastık bastırdığımı söyleyemezdim. Hayatının son saniyelerinde kendi istediği ölümü defetmeye çalışırken verdiği mücadeleyi hissettiğimi. O bir refleksti, değil mi? Yastığı sıkıca bastırırken eğildiğimi ve az önce verdiğim sözü tuttuğumu. Bu doğru bir karardı. Öyle değil mi?

Gecenin bir yarısı genç bir çocuğu öldürdüğümüzü söyleyebilir miy-

dim? Ama onu köpek mamasına çevirmediğimizi. Muhtemelen benden yardım isteyen, elinde mutfak bıçağıyla peşimden koşan bir kızı güpegündüz öldürdüğümüzü. Ya da dağda, Jasper derenin kenarında uzanırken alabalık tuttuğum anların ömrümün belki de en tatlı anları olduğunu. Ya da o anların çoğunun rüya olduğunu veya olabileceğini. Artık rüya ve hatıralar arasındaki farkı bilmiyor olduğumu. Bir rüyadan uyanıp başka bir rüyaya daldığımı ve neden bu şekilde devam ettiğimi bilmediğimi. Sadece merakın beni hayatta tuttuğundan şüphe ettiğimi. Bunun yeterli olup olmadığından artık emin olmadığımı.

Karımı yastıkla boğdum. Bunu benden istediğinde. Bir köpeği uyutarak öldürmek gibiydi. Başka şeyleri. Ama daha kötüsü.

Cima'nın elinde bir pazı demeti vardı. Yaprakları diriydi. Başını salladı. Gözlerinde sıcak bir bakış.

Tomas için de aynısı yapabilmek isterdim. Keşke orada olup bunu yapabilseydim. Neden orada kalmadım ki? Annemin kocası yanındaydı, onun bana Tomas kadar ihtiyacı yoktu. Henüz hastalığa yakalanmamıştı Tomas. Biraz öksürüyordu ama hastalığa yakalandığından emin değildik. Hiç ateşi yoktu. Pek çok insan öksürüyordu ve sadece birkaçının hastalığa yakalandığı doğrulanmıştı. Ama bilmeliydim. İlk raporlar geldiğinde anlamalıydım bunu.

Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve sessizce ağladı. Elimdeki pazıyı sepete koyup yabani otları yolmaya gittim. Köklerdeki toprağı silkeleyerek solucanları toprağa geri bıraktım.

★

Derenin en derin noktası şelalenin tam altıydı. Su seviyesi alçakken bile bir, bir buçuk metre derinlikte ve soğuktu. Kuruduğunu hayal etmek zor gelse de yeterince kar, yeterince yaz yağmuru yağmazsa kuruyacaktı. Havalar iyice ısınır ısınmaz her gün orada banyo yaptım. Güneşin kanyonun dibini aydınlattığı öğleden sonraları geç saatlerde gidiyordum. Sıcak ve soğuk... bu zıtlığı seviyordum. Gömleğimi gölcüğün etrafını çevreleyen söğütlerden birine bayrak gibi asıyordum

ki orada olduğumu, sık kullanılan yolun üstündeki suya girdiğimi bilsinler. Küçük şelalenin suyu derenin kıyısındaki düz kayalara sıçrıyordu, orası on derece daha soğuk olmalıydı. Pantolonumun düğmelerini açıp botlarımın bağcıklarını çözüyor ve soyunuyordum. Bazen daha dışarıda kalan sıcak kayalarda oturup ayaklarımla baldırlarımı suya sarkıtıyordum: göğsümde sudan yükselen serinlik, sırtımda güneş... zıtlıklar. Sıçrayan suların etrafında hareket eden gökkuşağını izliyordum.

Cima'ya bir sürü soru sormak istiyordum. Grip, yaklaşan salgın hastalık hakkında ne biliyordunuz? Bir şey biliyor muydunuz? Gerçekten herkesi gafil mi avladı? Neden bu kadar hızlı yayıldı? Gribin ardından gelen o kan hastalığı da neyin nesiydi ve gribi atlatanlar neden ona yakalandı? Bana doktor, o tür hastalıklar konusunda uzman bir doktor olduğunu söylediğinden beri bu soruları sormak istiyordum ona. Ama sonra hastane koğuşunda bir başına ölen kocasının hikayesini anlatmıştı, eski yaraları deşmek istemediğimden çenemi tutmuştum, ama şimdi kararlıydım. Bu konuyu açan kendisiydi. Ama sonra ağlamıştı. Yerinde olsam bir ihtimal ben de ağlardım, fakat doğrusunu söylemek gerekirse göz pınarlarım kurumuştu. İyice burulmuş bir paçavra gibiydim, su damlamıyordu içimden.

Ayaklarımı suya sarkıtıp kayaların üstünde çırılçıplak oturuyor, şelalenin nemli havasının gücünü hissediyor, akan suyun gürlemesinden başka bir şey duymuyordum, sıcak güneş kulaklarımın arkasını yakıyordu. Hiçbir şey düşünmüyordum. Buna minnettardım. Günün en sevdiğim saatiydi. Huzurluydum. Burada, can vermekte olan derenin kıyısında.

Pazı topladığımız gün öğleden sonra şelaleye yürürken terli, toz toprak içindeki gömleğimi çıkardım ve yıkamaya karar verdim. Gömleği sudan geçirdikten sonra kayalara çarpıp sıkacaktım. Minnettar olunacak başka bir şey daha Hig, diye düşündüm: Yıkanacak, ipe asılacak, katlanıp küçücük dolaptaki gözlere tıkılacak bir yığın iş kıyafeti yoktu artık. Melissa'yla benim eşyalar için hiçbir zaman yeterince yerimiz olmadı. Bir marangozun kendi evinde tadilat yapacağını dü-

şünüyorsanız yanılıyorsunuz. Artık yanımda bir gömlek, bir pantolon ve çoraplarım vardı. Bir de yün atletim ve defalarca yamalanmış yün kazağım. Erie'den sadece birkaç günlüğüne ayrıldığımı düşünüyordum.

Elimde gömlekle söğütlerin arasından geçtim. Cima üstüne sis çökmüş suda yüzü bana dönük şekilde çırılçıplak durmuş, şelalenin döküldüğü kayanın üstündeki bir şeyi izliyordu. Dal gibiydi. Kaburgalarını sayabiliyordum. Uzun bacaklıydı, hoş kıvrımlı kalçaları ve çıkık bir poposu vardı. Göğüsleri küçükçe ve elma gibi diriydi. Demek istediğim sert ve dolgundu. Köprücük kemikleri, enfes omuzlar. Güçlü kollar, ince ama güçlü. Sağ kalçasının üst tarafında bir morluk vardı. Nefesim kesilmiş olmalıydı. Cima, nasıl desem... kusursuzdu. Tüm bunları gözlerden saklamayı nasıl başardın? Kocaman bir erkek gömleğinin içinde hem de. Bu kadar kör olabilir miydim? Aklımdan bunlar geçti. Kaşla göz arasında. Ben de başımı yukarı, şelalenin döküldüğü kayaya kaldırdım ve gökdoğanın kocaman bir kuşu taşıyarak yuvaya indiğini gördüm.

Sence o avı nasıl bölecek? dedi, Cima suyun öte tarafından.

Ne? Sanki hayal âlemindeydim. Tekrar Cima'ya baktım, hafifçe yana dönmüştü, gamzeli belinin altındaki poposu kusursuz bir kıvrıma sahipti. Ben. Beni mahveden o kıvrım. İnsanları canından eden tehlikeli virajlar gibi. Gözlerimi kırpıştırdım. Bangley'in posterlerindeki kadınlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Onlardan milyonlarca kez daha güzeldi. Kendisini rahatsız ettiğim için özür dilemeden, Avı paramparça edecek, diye bağırdım ve arkamı dönüp oradan sıvıştım.

Koca Hig'e de bakın siz. Uçarken, ziyaretçilerin karşısındayken havasından geçilmeyen Koca Hig saçma sapan konuşan herifin tekine dönüştü.

Bir süre sonra beni gölgede buldu. Sıra sende, dedi gülümseyerek.

Az önce gördüğüm bütün ayrıntıları hem anımsamaya hem de kafamdan atmaya çalışarak yattığım hamağın yanından geçerken başını eğip saçlarının suyunu sıktı. Onu görünce yine tedirgin olmuştum,

eminim aklımdan geçenleri okuyordu. On altı yaşında bir ergen gibi utana sıkıla sırıttım.

Seninkileri ne zaman göstereceksin? dedi.

Pancar gibi kızarmış olmalıydım. O an yüzünde kocaman, samimi bir gülümseme belirdi, bir an lisede fıçı yarışmasını kazanmak isteyen çiftlik kızını gördüm o gülümsemede.

★

Canavar'ı kontrol ettim, yağını doldurdum, uçağın arkasında tuttuğum bisiklet pompasıyla tekerlekleri şişirdim. Arada kestirdim. Eski evimle ilgili rüyalar son bulmuştu. Artık büyük kediler giriyordu rüyalarıma, alacakaranlıkta kayalıklardan nehre inen kaplanlar ve dağ aslanları, kırpmadıkları gözleri her şeyi görüyordu. Yüce bir zarafet, güç ve zeka hissinin hakim olduğu bu rüyalarda o mahluklarla yüz yüze geliyor, gözlerinin içine bakıyordum ve aramızda adlandıramayacağım bir iletişim kuruluyordu. Uyandığımda, içimin güçlü, korkutucu ve hatta güzel bir şeyle dolduğunu hissediyordum. Kendimi şanslı hissediyordum.

Bir seferinde, neredeyse yaprak kımıldamayan bir öğleden sonra hamakta yatarken Melissa'yla birlikte okla avlandığımızı gördüm rüyamda. Melissa okla avlanmadı hiç, ama ben avlandım. Rüyada Himalayalar'ın eteklerinde bir yerde, kedileri değil, nadir rastlanan dağ keçilerinden birini avlıyorduk. Melissa yayını yakın mesafeden büyük keçiye gerdiğinde, HAYIR! diye haykırdım. Bunun üzerine hayvan sıçrayıp koşmaya başladı. Melissa bana döndü, yüzü öfkeden al aldı. Uyandığımda hamağın halatını sımsıkı tutuyordum, nerede olduğumu ve rüyadan uyandığımı anlamam bir dakikamı almıştı. Derken başım döner gibi oldu, Bu bir rüya, diye düşündüm ve diğerinde değil de bu rüyada olduğum için biraz rahatladım.

Cima'nın morluklarının rengi açıldı, kayboldu, sonra yenileri belirdi. Hiç durmadan konuşuyorduk sanki. Ama en çok kuşların, çalıkuşlarının ve tarla kuşlarının sesleriyle dolu sessiz anlarda kendimi

huzurlu hissediyordum. Alacakaranlıkta çobanaldatanların göz kırpan kanatlarının sesleriyle dolu sessizlikler. Daha sonra yarasa sesleri, yaprakların çırpınışları ve suyu çekilen derenin uğultusuyla. Kırsala ait olan her şeyle... dünyanın haline bakınca biraz tuhaf kaçıyor, biraz fazla pastoral. Cima'yla bahçede çalışırken, tahta masada sebzeleri temizlerken kendimi rahat hissediyordum. Size şunu söylemeliyim: Her şey sona erdiğinde, artık özgür değilsinizdir. Bu her şeyi erteleme işi güzelleştikçe, içimdeki kurnaz hayvan teslim olmayı daha çok reddediyordu. Rüyalarımda Jasper'ı, Melissa'yı gördükçe... daha da kederleniyordum. Tuhaf, değil mi? Bezelyeleri ayıklarken ellerimiz tencerenin üstünde birbirine değdi, Cima parmaklarını çekmedi. Sadece bir an. Bakışlarımı ona çevirdim; gözleri sabit, dürüst, ayna gibi bir gölün siyah üzüm renginde, durgun, berrak, sakin ve beklenti içindeydi. Sevimliydi. Bir bulutun görüntüsünü yansıtmayı, yağmurun yüzeyini süpürmesini bekliyordu. Nefes alamadım.

Bu dürüstlük ve yalınlıkta cesur ve dehşetli bir yan vardı. Bunu fark edince geri çekilmiş olmalıyım. Gözlerinin içi güldü ve bezelye soymaya devam etti. Bir dahiliye uzmanı olarak hastalığımın ilk belirtilerini görüyorsun galiba, hiçbir şey seni şaşırtamaz.

Yeterince geyik etimiz olduğundan koyun ya da sığır eti yemenin mantığı yoktu, biz de yemedik. Babalık'a göre, yağmur yağar, kış yine ılıman geçerse buradaki hayvanların bazıları hayatta kalabilirdi. Her şey düzeldiğinde geri dönebiliriz, dedi. Bu lafın üstüne tek kelime etmedik. Babalık kendini aptal durumuna düşürmezdi hiç, ama şu anda durum buydu, ne de olsa her erkeğin kendi hayali sığınağı vardır.

Bir hafta daha, etti iki. İçimdeki teller gevşemeye başladı. O ana kadar birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu bilmiyordum. Babalık odun kesiyordu. Ben akşam yemeği için ateş yaktım. Cima'yla kütüklere oturup alevleri izledik. Alevler salınıyor, esintinin ritmiyle fısıldıyordu. Günün bu saatinde derenin yukarısından gelen rüzgar kanyonun şekli yüzünden girdap gibi döne döne estiği için ateşin dumanından kaçış olmuyordu. Şimdiden iki defa oturduğumuz yeri değiştirmiştik. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Önce dumandan ağlar, sonra da kederlendirsin, dedim. Soğan doğrarken olduğu gibi. Hep hüzünlenirim soğan doğrarken.

Gülümsedi.

Ben hiç New York'a gitmedim. Orayı seviyor muydun?

Seviyordum. Bazı insanlar birinde kovboy diğerinde oyuncu olabilecekleri iki hayatları olsun isterler ya, ben de iki hayatım olsun isterdim. Böylece birinde Brooklyn Heights'ta, diğerinde de East Village'ta yaşayabilirdim. New York'a doyamıyordum. Her yerinde yaşamak istiyordum. Hem Yankeelerin maçına -Metler değil, Yankeeler- hem de küçük prodüksiyonların sahnelendiği Off Off Broadway'e, şiir atışmalarına gitmek ve Metropolitan Sanat Müzesi'nde kaybolmak istiyordum. Oradaki her retrospektif sergiyi gördüm. Midem bulanana kadar Sabrett yerdim.

Sabrett ne?

Sosisli sandviç. Lahana turşulu, ızgara soğanlı, hardallı, sosisli sandviç. Bazı akşamlar Court Caddesi'nden Carroll Bahçeleri'ne yürürdüm. Fular, çocuk kitabı ve sahte saat satan seyyar satıcıları tanıyordum. Çocuğumuz olduğunda ilk kitaplarını oralardan alacağımızı düşünürdüm. İki dolara! Muhtemelen çetelerin kamyonetlerden çaldığı kitaplardı bunlar, değil mi?

Muhtemelen.

Çetelerin olduğu bir dünya. Kulağa çok acayip geliyordu. Ah, o eski güzel günler... Sonu gördün mü? diye sordum. Olanlara tanık oldun mu?

Başını iki yana salladı. Öne eğilip dalın ucuyla ateşi kurcaladı, o sırada bol bluzunun içinden bronz, çilli bağrını ve süt beyazı göğüslerini gördüm. Onlardan kaçış yoktu bana bugün. Sanıyorum bu yanım yeni uyanmıştı. Muhtemelen hep oradaydı Hig, sen sadece Sisler içindeydin.

Varlığın Sisi, dedim.

Ne dedin?

Affedersin. Bazen kendi kendime konuşuyorum.

Fark ettim.

Gerçekten mi?

Başını salladı. Ya ben konuşuyor muyum?

Hiç duymadım.

Sustuk.

Çöküşü, toplu ölümleri görmedim. Ama yaklaştığını hissettim. Basıncın düşmesi gibi. Kötü havadan da kötüsü. Küçükken çiftlikte birkaç kez şahit olmuştum. Nabzında, ciğerlerinde hissedebildiğin bir basınç değişimi olurdu. Gökyüzü kararır, yeşile çalan tuhaf bir karanlık çökerdi. Sığırlar huysuzlaşırdı. O zaman da böyle hissetmiştim. İşte bu yüzden bilmeliydim diyorum.

Bilmeliydimler. Bunu kendi kendime söylemiştim. Onlardan bir sürü vardı. Onlardan evler inşa edebilir, yakıt için yakabilir, bahçeyi gübreleyebilirdim.

Nasıl başladığını biliyor musun? Yeni Delhi'yi?

Cima başını iki yana salladı.

Basının söylediğiydi bu. Antibiyotiklere direnç gösteren, yirmi yıldır üstünde çalışılan bakterilerden birinin mutasyonuymuş. Su rezervlerinde filan varmış. Kuş gribiyle birleşmiş. Afrika kökenli katil arılardan yola çıkarak Afrika kuş gribi dedik ona. İlk vakalar Londra'da görüldü ama suç Yeni Delhi'nin üstüne kaldı. Ama büyük ihtimalle hastalığın kaynağı orası da değil. Kaynağın Livermore olduğuna dair söylentiler duymuştuk.

Ulusal güvenlik laboratuvarı mı?

Cima başıyla onayladı. İddialara göre İngiltere'deki arkadaşlarımıza bu bakterinin örneğini götüren askeri uçak Brampton'da yere çakıldı. Kimse öğrenmemeli – kanyona şöyle bir göz attı ve bu gülünç kelimelerin dumanla birlikte rüzgarda yitmesini izledi.

Artık tamamen uyanmıştım. Cima derin bir soluk aldı, görebiliyordum... Hig! Göğüs uçları bluzunun ince kumaşına değiyordu. Tanrım. Hig. Hiç doğru dürüst bir bilgi almamıştın, hem de neredeyse on yıldır. Bu seni azdırıyor!

Genetik olarak değişikliğe uğrayan grip eski bir konu.

Doğru, dedim.

Benimle konuşurken gözlerime bak.

Silkindim. Dumanın ardından bana sırıtıyordu.

Calmate[5] asker, dedi.

İspanyolca bilmiyorum, diye mırıldadım.

★

Ne zaman bilmiyorum ama geç vakit, gökyüzü yalnızca tek bir yıldızı gösteren o parlak rengini aldığında ve çobanaldatanlar çayırda oradan oraya uçuşup son yavrularının yumurtadan çıkışını derenin üstünde kutlarken akşam yemeği yedik. Çobanaldatanlar kışı Meksika'da ya da başka bir yerde geçirmişti, şimdi de keyifleri yerinde görünüyordu. Kısa kanatlar ve kırlangıçlarınki gibi akrobatik hareketler. Kanatlarının üstündeki, uçarken göz kırpan beyaz şeritler. Mütevazı cıvıltılar. Beslendikleri tek saatte kuşları izlemenin verdiği keyif.

O saatte beslenmelerinin sebebi böceklerin ancak o zaman ortaya çıkmalarıydı herhalde. Hava, karanlığın gökteki yıldızlarla yumak gibi iç içe geçtiği ve günden kalan tek sıcaklığın kaya duvardan yayıldığı zamanki kadar soğuk değildi henüz.

Tabak çanakları derenin kenarına götürüp kumla yıkadım. Çoğu zaman dışarıda, etrafı taşlarla çevrili ateş çukurunda yemek pişiriyorlardı. Böyle gecelerde baba kız iki kütüğe oturup sıçrayan korları televizyon izler gibi seyrederlerdi. Islak tabakları masaya bıraktım, hamağa uzandım ve hiçbir şey düşünmeden ne kadar süre durabilece-

5- (İsp.) Sakin ol.

ğimi görmek için saymaya başladım. Sanırım altıya kadar dayanabildim.

Bir gece uyku tulumuna giremeden çırılçıplak uyuyakaldım ve karanlıkta üzerimde bir battaniyeyle uyandım. Paniğe kapılmadım. Tam yattığım yerden doğrulurken bir el beni geri itti. Şşşş, dedi Cima. Tuvaletimi yapmak için dışarı çıkmıştım, seni böyle görünce üşürsün dedim.

Geri yattım.

Teşekkür ederim.

Üzerime eğildi, saçlarının, nefesinin yüzüme değdiğini hissettim, ardından battaniyeyi kaldırıp yanıma yattı ve kalçalarını oynattı, göğsünü sıkıca bana dayadı.

İşte böyle, dedi boynuma doğru.

Hepsi bu. Sonra uykuya daldı.

Üstünde bir tek gömlek vardı. Venüs tepesini bacaklarımda hissediyordum. Leğen kemiklerinin arasını. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken orada öylece yattım. Benimkilere değen kemikli ve soğuk ayak parmaklarından başlayarak baldırlarına, uyluklarına, bacağımın kıvrımındaki dizkapağına kadar bedeninin izini sürdüm zihnimde - anlarsınız işte. Zihnim bu yolculuğa kendi kendine çıkmıştı, haritayı takip etti, ilgilendiği her yerde, her manzarada oyalandı. Kalbim küt küt atarken penisim sertleşti, canım acıdı. Zonk zonk zonkluyordu penisim. Zihnim yolculuğuna devam etti. Bir aşağı bir yukarı, tüm temas noktalarında dura dura. Belli bir noktadan sonra yorulmuş, yakıtım tükenmiş olmalı ki uyuyakaldım.

★

Ertesi sabah bütün olayın yanında uyuyan bir başkasının ağırlığını hissetmek, onun nefes alıp verişini duymak olduğunu anladım. Bu kadar basitti. Eskiden Jasper'la olduğu gibi. Geç bunu, sakın o konuya gireyim deme. Cima'nın tek istediği buydu ya da dileyeceği tek şey.

★

Ertesi gün kuru et ve patatesten oluşan kahvaltıdayken, bahçedeyken, akşam yemeği masasındayken, ateşle ilgilenirken... Cima'da bir değişiklik yok, eskisi gibi. Tıpkı karanlık bir gölün güneş ışığını içine çekmesi gibi gördüğü her şeyi içine çeken o sakin gözleri. Bundaki olağanüstülük. Kadınlar böyle işte. Ne Babalık ne de ben böyleyim. Babalık da aptal değil en nihayetinde, muhtemelen geldiğim ilk günden beri buna benzer bir gelişme bekliyordu. Ne tür bir gelişmeyse artık, belki de aramızda hiçbir şey yoktu. Neticede, bizler dünyada geriye kalan bir avuç insandan birkaçıyız. Şu şapkayla ilgili ıssız ada fıkrasındayız sanki. Asıl bu yaşanmasaydı tuhaf kaçardı, öyle değil mi Hig?

Pek değil. Tuhaf geliyor. Tuhaf değil, tedirgin edici. Ciddi derecede. Pekâlâ, muhtemelen aramızda hiçbir şey yok. Muhtemelen hiçbir anlamı yok bunun, demek istediğim onca yıldan sonra nasıl hissettireceğini görmek için bir deney. Bir uyku deneyi.

Babalık'ın gözleri bir an duruyor üstümde. Hepsi bu. Gizli gizli, gümbür gümbür. Onunla göz göze gelemem. Bakışlarımı kaçırıyorum. Babalık sert olması gerektiği zaman sert olan bir adam, bunun ötesinde sadece kendi işine bakıyor ve karşısındakinden de aynı şeyi bekliyor.

Cima kız arkadaşım mı olmak istiyor? Saçmalama. Kendini lisede filan mı sanıyorsun? Bulunmaz Hint kumaşısın dostum. Son erkek ve son kadın... nerede? Bir ihtimal üç eyalette. Bu işin sonunu getirmek senin vatani görevin.

Öyle mi?

Hayır.

Ne o zaman?

Omzumu silkiyorum.

Ne istersen onu yap.

Ne istiyorum ki ben?

Hemen şimdi iki kişi olmak istiyorum ki bir tanesi kaçsın.

★

Ertesi gece çok geç geldi. Gecenin büyük kısmı uyumadan onu bekledim. Sadece bekledim. Ne yapacağımı, onun ne yapacağını merak ederek. Fermuarını çekmediğim uyku tulumunun içine sığıştı, dudaklarını kulağıma dayayıp, Beni özledin mi? diye mırıldandı. Ve uykuya daldı.

Uyku tulumunun içi epey sıkışıktı. Taş kesen, uyuşan kolumun kıvrımında yatıyordu. Bedenini hissediyordum, bacağı benimkinin üstünde, göğüsleri böğrümde, nefesi yüzümdeydi. Duman gibi, adaçayı gibi keskin ve tatlı bir şey kokuyordu. Yine sertleşmiştim. Öylece yattım. Yine mi sen? Buranın müdavimi oldun sanki. Orada yatmış yaprakların arasından takımyıldızları seçmeye çalışıyor, saçlarının kokusunu içime çekiyor, nefesinin tatlı tatlı konuşmasını dinliyordum. Gecenin bir yarısında beni buldu, onu buldu. Elini belimden aşağı indirip onu okşadı. Usul usul. Ne inledik ne öpüştük, sanki ikimiz de uyuyorduk. Hani filmlerde yabancıların geldiğini haber eden alarmların çaldığı hava üsleri vardır ya, bedenim aynı onlar gibiydi. Her yerden hücum eden savaşçılara doğru koşturuyordu herkes. Her bir hücrem uyanmış, tüm dikkatini benim şaşkın penisime veriyordu. Çok ama çok iyi hissediyordum. Harikaydı. Elleri yavaşladı, durdu, iki defa seğirdi, uyuyakalmıştı. Bense korkunç bir uçurumun kenarından sarkıyordum. Orada muallakta kalmış, acı veren bir şaşkınlık içinde yatıyordum.

★

Babalık'la birlikte kürekle palayı alıp çayırın tepesine gittik ve pisti hazırlamak için işe koyulduk. Taşları taşıyor, zemini düzlüyor, toprağı bastırıp sıkıştırıyor, otları kesiyorduk sessizce. Eğer bir tuhaflık varsa bendeydi. Yolun tam ortasındaki bir mesquite fidanını söküyorduk. O fidanın dibini kaldırıyor, ben de ince gövdeye bağladığım halatı tutuyordum. Hafifçe yana dönüp halatı çekmemle birlikte güç-

lü kök topraktan kurtuldu ve Babalık'ın yüzüne toprak sıçradı. Babalık durdu, sırtını dikleştirip gözlerini kırpıştırdı. Yüzüne bulaşan toprağı yavaşça temizleyip tükürdü. Küreği iki eliyle tuttu.

Hig, huzursuz davranıyorsun. Her zamankinden daha huzursuzsun.

Higs dememişti. Gözüne kaçan toprağı çıkarmak için yine gözlerini kırptı, parmağının boğumuyla gözlerini sildi.

Benim onayımı filan mı istiyorsun? Bayat filmlerdeki gibi?

Beni yumruklasaydı bu kadar sarsılmazdım. Halatı, sanki samimi olmak istemediğim bir canavarın kuyruğuymuş gibi ucundan tuttum.

Yapacak daha önemli şeylerim var. Hiçbir zaman öyle bir baba olmadım. Kızımı saat onda eve getir demedim hiç.

Başımı eğip halatı tutan ellerime, Babalık'ın yüzündeki toprağa baktım ve gülmeye başladım. Tanrım. Güldüm. Güldükçe daha komik geliyordu. Lanet olsun, bilmiyorum, belki de bir gece önce bastırdığım gerginliğimdendi. Dışarı çıkamayan spermler vücudumu ele geçiriyordu herhalde. Belki de ıssız ada karikatürü, koruyucu baba hikayesi, kimsenin davranması gerektiği gibi davranmaması yüzünden böyle olmuştu. Gerçekten sebep bu muydu? Muhtemelen değildi. Galiba Babalık'ın beni öldürmemiş olmasının verdiği rahatlıktı sadece gülmemin sebebi. Ya da onun orada yüzü gözü toprak içinde dikilip sinirlenmemesiydi. Ya da benim çok uzun zamandır gülmemiş, gerçekten gülmemiş olmamdı.

★

Haziranın yarısı geride kalmış olmalıydı. Günlerin hesabını şaşırmıştım. İyi olmadı bu. Gazetelerin olmadığı, tarihi söyleyecek hiçbir aletin olmadığı bir dünyada. Bir kez şaşırdın mı ipin ucu kaçıyordu.

Yolculuk için ayırdıklarımızı saymazsak geyik eti bitti. Bir koyunu kesmiştik, iki gündür onu yiyorduk. Koyun eti, geçen yazın mahsulü patatesler, taze yeşillikler, marul, pazı, bezelye. Gündüzler sıcak, geceler ılıktı, derenin suyu iyice azalmıştı. Hava karardıktan çok kısa

bir süre sonra, üzerimde gömleğimle hamağa yattıktan hemen sonra geldi Cima. Üstünde uzun bir erkek gömleği vardı, eli yüzüme gitti, yanağımda gezindi, bıyığımı tutup çekti. Güldüm. Kanyonun üstünde, gökyüzünde kıpkırmızı bir fener dubası gibi yüzen yarım ay vardı, Cima'yı net bir şekilde görebiliyordum. Elinde battaniye vardı. Battaniyeyi toprağa serip sırtüstü uzandı, kolunun tekini başının arkasına koydu. O gökteki ayı izledi, ben de onu. Çıplak ayağımı hamağın kenarından aşağı uzatıp hamağı ittim ve sallanmaya başladım.

Kendini naza mı çekiyorsun? diye mırıldandı.

Hayır.

Sallanıyordum. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yakası açıldı. Sonra göğüslerinden biri çıktı ortaya, gökyüzüne bakarak gömleğin geri kalanını da üstünden sıyırdı. Her nefes alıp verişinde kalkıp inen göğsü. Uzun bedeni. Karanlıkta etrafa geceleri kırılan dalgalar gibi hafif bir ışık yayıyordu. Karnının pürüzsüz, solgun düzlüğü... Bedeninin tamamı.

Tanrım, Hig, başını çevirme, gözlerini kapatma. Nefes al be adam! Bu manzaraya bakman gerekiyor kalın kafalı! Kabalık değil yaptığın. Eğer bakmazsan incinecek. Kim için yapıyor bunu sanıyorsun. Tabii ki senin için! Komşu ziyaretine gelmiş gibi bir hali var mı!

Şu yaygaracı kafam yok mu? Saygı göstermemi, yetişkin gibi davranmamı söylüyordum kendime. Tüm ayrıntıları zihnime yazmamı. Sana bir şans verdi. Minnettar ol.

Ayın kızıllığı bedenine yansıyordu. Ayak parmaklarım yün battaniyeye takılınca sallanmayı bıraktım. Yerimden kımıldamadan onu izledim. Huşu içinde. Asil bir elkin bir titrek kavağın arkasından belirmesini izler gibi. Hig, gördüğün şey gerçek olamaz, muhteşem. Kılını bile kıpırdatma, yoksa kaybolur.

Cima kaybolmadı. Başını bana çevirdi. Boğazımı temizledim.

Komşu ziyaretine mi geldin? dedim acınası bir ses tonuyla. Ergenlerinki gibi yüksek çıkmıştı sesim.

Tek kaşını kaldırdı: Belki. Dirseklerinin üstünde doğrulup omuzlarını silkeledi ve gömlek kollarından aşağı indi. Ardından dönüp yüzüstü uzanarak başını ellerine koydu. Manzara değişmişti. Dünya sona ermiş olabilir ama penisim önümdeki manzaraya karşı bağışıklığın, of hayır, bu ne!

İstersen sadece bakabilirsin, dedi. Biriyle sevişmeyeli uzun zaman olmuştur muhtemelen. Benim acelem yok.

Tatlı poposunu havaya kaldırdı.

Iıı, bu kısmı atlasak sorun olur mu?

I-ıh.

Kıçımı hamaktan kaldırıp gömleğimi çıkardım ve yanına uzandım. Neden bilmiyorum ama aklımda uçmak vardı. Hani uçağın motorunu çalıştırıp pistte ilerlemeden ve havalanmadan önce tik attığınız kontrol listesi vardır ya, her gün uçtuğunuz için hareketleriniz akıcı ve seri olduğundan o listeye şöyle bir bakarsınız. Ama eğer uçmaya ara vereli epey zaman olduysa, her şeyi enine boyuna düşünür, tek tek ele alırsınız ki yere çakılmayasınız.

Nereden başlanacağını hatırlamıyorum, dedim. Kendimi nasıl hissediyorum biliyor-

On beş yaşındaki bir çocuk bile bunu söylemez.

Haklısın. Pilot gibi düşünüyordum. Elinde bir yığın kontrol listesi olan paslanmış bir pilot gibi. Her şeyi kontrol ediyorum ki yere çakılmayalım.

Sırtıma dokun, dedi.

Dokundum. Parmaklarımı onun bedeninde tatlı tatlı gezdirdim. Teni gergin ve pürüzsüzdü. Buğday tarlalarında esen rüzgarlar geldi aklıma. Hafifçe inledi.

Acıyor mu?

Hayır. Tanrım, hayır. Bunu başının altında birleştirdiği kollarına doğru söylemişti. Harika bir his bu.

Ellerim o enfes yokuşa kaydı ve kalçalarının üstünde, arasında gezindi.

Mmmm, diye mırıldandı. Unuttuğunda daha iyi oluyor galiba.

Yana döndü ve saçlarıma sakalıma dokunup yüzümü kendine çekti. Dudakları benimkilerle birleşti. Parçalarıma ayrıldım. Bomba gibi patlamadım ama dağıldım. Her seferinde birkaç parça. Sürüklenip bir tür yörüngeye girdiler. Parçalara ayrılan bir galaksi. Yavaş çekim bir yok oluş. Tek merkez onun ağzı, saçlarıydı. Kendisiydi. Onun çekirdeğinin etrafındaki yeniden var oluş. Düşünmeksizin. Üstüne çıktım, acı içinde soluğu kesildi.

Bekle-

Of. Kahretsin. Üstünden kalkmaya çalıştım.

Yok bir şey, yok bir şey. İşte. O kadar da hassas değilim. Beni sırtüstü yere itip öptü. Saçları yüzümde, öptü, öptü, öptü. Gözlerimi burnumu dudaklarımı. Ağzıyla, sonra göğüslerini yüzüme indirdi ve beni öptü, meme uçları, gözleri, burnu, dili değdi her yerime. Ve sonra. Sürpriz. Bunun yarattığı şaşkınlık. Üstüme doğru alçaldı. İlk temas. Islak. Ağzı gibi. Direnme. Sıcaklık. Çok yavaşça, ve kaydı, kuşatıldı.

Ah, kıpırdama. Tüm o parçalar. Cima kıpırdandı. Hareketleri o parçalara sesleniyordu, çağırıyordu onları. Binlerce balığın ölü dalganın üstünde hep birden salınması gibi. İleri geri. Yıldızların yaprakların arasında salınması gibi. Ona uzandım. İçine ulaştım, tam merkezine, her şeyin birbiriyle uyum içinde olduğu yegane sükunetin olduğu yere. Tek yaptığım oraya uzanmak oldu.

Ve ardından bıraktım. Zirveye ulaştıktan sonra ne olacaktı ki? Hiçbir şey. Ayrılış. Düşüş. Ağlasaydım, ağladım demiyorum. Mutluluk, düşüşün o katıksız yitimi.

O feryat etti ve ben patladım. Hangi takımyıldızsa o, neye erişildiyse o ışıkla parçalandı ve karanlığa saçıldı, en başından beri olması gerektiği yere. Ürpererek göğsüme yattı, bize ait o küçük parçalar kül gibi af dilemek nedir bilmeden ılık ılık üzerime yağdı.

★

Vay canına, diye fısıldadı, dudakları kulağımda.

Evet, vay canına.

Yere çakıldık, değil mi?

Evet. İyi anlamda bir çakılma ama.

İçin nasıl dolar? Orada yatarken. Mutluluk gibi bir şey, su gibi saf ve duru, içine akar. Öyle güzeldir ki, öylece kendiliğinden gelir, ışıl ışıl bir akarsu gibi, sanki en başından beri oradaymışçasına içine akar, içinden akar.

★

Hiç kıpırdamadan yattık. Kalplerimiz birlikte atıyordu, seke seke, yüksele alçala, bir an zıt yönlere gidip sonra yeniden birbirine uyum sağlayan bir ritimle. İkimiz de bu müzikten, bu histen etkilenmiştik. Bir süre sonra ayağa kalkıp battaniyeyi üzerimize çekti, yanıma sokuldu ve uyuduk. Öteki gecelerdeki kafası karışık uykulardan değildi bu seferki. Derin ve rahat bir uykuydu. Gerçek rahatlık, saf yorgunluk.

Sanırım Babalık'ı utandırmamak için şafak sökmeden kalktı, gömleğinin düğmelerini ilikledi ve sarıçam yapraklarından yaptığı kalın yatağında uyumak üzere çayıra geri döndü. Yıldızların altında, her şeyi görebildiğim bir yerde uyumayı seviyorum, dedi. Ama bence açık havada yatmayı sevmesinin sebebi, yanı başında otlayan birkaç sığırın nefes alıp verişlerinin verdiği huzur ve çimenleri koparırken çıkan ritmik seslerdi. Ayrıca babası horluyormuş. Babalık her zamanki gibi sabahın ilk ışıklarıyla derenin başına geldi; derenin şırıltısının arasında yüzünü yıkadığını, artık kullanılmaz haldeki kılları dümdüz olmuş diş fırçasıyla dişlerini fırçaladığını, birkaç defa boğazını temizlediğini, tükürüp öksürdüğünü duydum.

Ve Cima... Babalık'a günaydın dediğini duydum, gözlerimi açtım, üstünde gömleği ve pantolonu vardı. Onu bu şekilde, kısıtlamalar altın-

da görmekten inanılmaz memnundum. Onu alıştığım gibi görmenin verdiği memnuniyet. Biraz daha kestirmek için gözlerimi yumdum. Cima sabah ateşini yakmama hiçbir zaman müsaade etmezdi. Bu benim işim diye diretirdi. Benim ritüelim. Benim alışkanlıklarıma burnunu sokma. Burada işleri böyle yapıyoruz. Rahat ol. Uyu. Ben de öyle yapardım. Kalktığımda bir kupa acı çay hazır olurdu. Buruk tadı kadar bu ritüelden de hoşnuttum sanırım.

O sabah aheste aheste kalktım, gerindim, sayım yaptım: Hig, kolların yerinde mi? Evet. Bacakların yerinde mi? Evet. Parçalara ayrılmadın gerçekten, değil mi? Hayır. Kalbin yerinde mi? Daha önce hiç sormamıştın bunu. Evet, yerinde. Biraz sarsıldı, biraz doldu. Hem daha hafif, hem daha ağır. Çık bakalım işin içinden.

Ateşin başındaydılar. Kızarmış et kokusu aldım. Yüzüme, göğsüme su çarptım, başımı suya daldırdım, gömleğimle kurulandım ve ateşe yürüdüm.

Günaydın.

Babalık başını salladı. Cima ateşin başına çömelmiş alevleri odunla besliyordu. Sabah meltemi ateşin dumanını etrafa yayıyor, Cima'yı duman altında bırakıyordu. Gözlerini kırpıştırıp yüzünü buruşturdu ve başını yana çevirerek odunu attı.

Günaydın, dedim.

Ya beni duyamayacak kadar dumana boğulmuştu ya da cevap veremiyordu. Yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkıp dumanın içinden çıktı ve ellerini dumandan sulanmış gözlerine götürdü.

Günaydın, dedim.

Gözündeki yaşları sildi, sinirli gözlerini kırpıştırdı. Derin bir nefes aldığını gördüm. Tek kelime etmedi. Buharı tüten çaydanlığı kütükten kaldırıp kupaya çay döktü ve gözlerime bakmadan kupayı bana uzattı.

Et yanacak, dedi. Ya babasına ya bana ya da ortaya söylemişti bu lafı. Hüsranın eşiğindeydim.

Ben bakarım, dedim. Maşaya uzandım ama Cima koluyla elimi itip maşayı kaptı ve tel ızgaradaki etleri döndürdü.

Rahat ol, dedi.

Bedenim buz kesti. Sandalyesinde yana dönen Babalık'a baktım göz ucuyla, yüzündeki ifadeden bir şey okuyamıyordum. Kanyonun uzaktaki tepesini izliyordu, çayından bir yudum aldı.

Rahatla, diye tekrarladı Cima. Etler birazdan hazır olacak.

Derin bir nefes alıp yana döndüm, Babalık'la birlikte duvara baktım. Kolların yerinde mi? Hig? Hig? Evet, yerinde. Peki ya bacakların? Evet. Orada dur. Şükret.

Ağlayabilirdim. Ateşten çıkan dumanın önünde durup gözyaşlarım için onu bahane edebilirdim. Demek işler böyle yürüyordu.

Sessiz bir kahvaltının ardından her zamanki gibi tabak çanağı dereye götürdüm: üç tabak, üç kupa, açılıp kapanabilen üç bıçak, üç çatal, maşa. Bıraktım tel ızgara yanıp kül olsun. İnce kumu emaye tabaklara yayıp yağları sıyırdım. Elindeki işe odaklan, dikkatini topla Hig. Su. Ilık geldi. Daha ılık. İnanılmaz üzücüydü. Üzücü. Çatalları dereye sokup temizledim. Siktir. Nefes aldım. İşim bitince kurusunlar diye hepsini tahta masaya koydum. Babalık yanımdan geçti. Omzunda tüfek, elinde de kürek vardı.

Otoyolu keşfe gidiyorum, dedi. Büyük gün geldiğinde buradan çıkıp da işi bitmiş, kullanılmaz halde bir yol bulmak istemiyorum.

Kulağa mantıklı geliyordu. Babalık yoldaki çukurları doldururken bizim havada daireler çizmeye yetecek yakıtımız yoktu.

Bir adım attıktan sonra geri dönüp bana baktı.

Herkes fazlasıyla acı çekti, dedi.

İşte onu bu andan sonra sevdim.

Onu ilk defa aileden biri gibi hissettim. Devrilmiş ağaçlardan ve yıkıntılardan ne kadar aile kurulursa o kadar.

Evet.

Başını sallayıp kanyondan aşağı çitlere yürümeye devam etti.

Cima çalı süpürgesiyle ateşin etrafındaki toprağı süpürüyordu. Kırıntıları toplamak ve karıncalarla fareleri mutfaktan uzak tutmak için her sabah yapardı bunu.

Yanına gittiğimde hâlâ süpürüyordu. Ara vermeden. Tüm dikkati süpürgenin önündeki topraktaydı.

Öğle yemeği için yeşillik toplamamı ister misin? dedim.

İçim burkuldu. Süpürmeye devam ediyordu.

Sen bilirsin, diye mırıldandı. Süpürmeyi sürdürdü.

Cima?

Süpürüyordu. Kulağı tırmalayan bir sürtünme sesi.

Kolunu tuttum. Kaskatı kesildi.

Ah!

Sıcak ızgaraya dokunmuşum gibi bıraktım kolunu. Bana dik dik baktı.

Orası moraracak, dedi.

Cima. Tanrım. Özür dilerim.

Olduğum yere mıhlanmıştım. Paniklemiştim. Kafam dağılmıştı. Gayriihtiyari göğsüm inip kalkmaya başladı ve çenemden aşağı yaşların aktığını hissettim. Felç olmuş gibiydim. Cima gözlerini bana dikti. Maske. Yüzündeki ölüm maskesine rağmen gözleri kanlı canlıydı, hayat doluydu. Kara gözleri hâlâ boncuk boncuktu, ardından nasıl olduysa ışığı toplayıp içine çekti ve bakışları yumuşadı. Orada öylece titreyerek duruyor, yüzümü inceliyordu, derken gözlerinin dolduğunu gördüm. Gözleri, o karanlık göller geri gelmişti. İki ağaç gibi durduk orada. Sallanıyorduk. Ateşin dumanından geriye belli belirsiz incecik bir duman kalmıştı.

Dün gece, dedi. Rüyamda Tomas'ı gördüm. Rüyalarıma girip duruyor.

Dudakları titredi ve yüzündeki maske un ufak oldu.

Bana sesleniyordu. Karyolasında ölüyor ve bana sesleniyordu, kesileceğini bilen bir hayvan gibi meliyordu. Tıpkı bir hayvan gibi Hig! Ve ben bir duvara yaslanmış, ona yardım etmek istemiyordum. Kocama. En iyi dostuma.

Nefes alamadan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

İçimdeki aşk buz kesmişti. Kışın buz tutan göller gibi. Bu rüyayı saatlerce görmüş olmalıyım. Sonunda dayanamayıp, hayvanların derisini yüzdüğüm bıçakla üstüne yürüdüm ve boğazını kestim. Tanrım!

Cima yere yığıldı. Öne atılıp onu yakaladım. Kökleri dışarı çıkmış, birbirine yaslanan iki ağacı düşündüm. Rüyadan uyandım.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, dedi. Yapabileceğimi sanmıştım.

★

Babalık otoyolun iyi durumda ve en az üç yüz metre boyunca düz olduğunu söyledi. Yeterince iyi durumdaydı, büyük çukurlar yoktu. Rüzgar tulumu görevi görsün diye yoldaki kilometre tabelasına bandana bağlamıştı. Cima sıcak davranıyordu ama daha içine kapanıktı. Her gece ya da gün aşırı olmasa da hamağa geliyordu. Beş gün boyunca hiç sevişmedik. Günleri saymadım diyemem. Ve seviştiğimizde, sevişmek üzereyken -yani battaniyenin üstünde çırılçıplak birbirimize sarılırken, öpmeden, tek kelime etmeden sadece burunlarımız birbirimizin kulaklarını ve boynunu incelerken ve ellerimiz, yitirdiklerimiz üstüne hesaplaşmaların yenilediği bir diyarı keşfederken- ve bu hassasiyeti sonuna kadar yaşamanın ya da bir şekilde kutlamanın zamanıymış gibi hissettiğimde, onu üstüme çektim. Islak değildi, içine girmekte zorlandım, bunun onu incittiğini görebiliyordum, o anda nedense Tomas -rüyada kan kaybeden Tomas- geldi aklıma, derken içimi panik dalgası sardı ve sertliğimi kaybettim.

Rüyalar âleminin canı cehenneme. Tomas'ın hayaleti o âlemde ağır ağır yürüyerek, daha birkaç gün önce tattığım o mutluluk verici aşkı mahvediyordu.

Beni avutmak için penisimi bir iki defa sıkınca daha da kötü oldum. Derin bir iç çekti -Hayal Kırıklığı! diye bağırıyordu bu iç çekiş- ve yanına döndü. Kollarını nazikçe bana doladı. Battaniyenin üstünde yarım kalmış gibi kol kola uzanıyorduk. O an kanyondan önce hissettiğimden de yalnız hissettim kendimi. Kalplerimiz birbirine doğru atıyordu ama ruhlarımız değil. Onu dalgın dalgın okşamaktan başka bir şey gelmiyordu içimden, onu öpmek ya da konuşmak bile istemiyordum. Sevişmeyi yarım bırakmak bütün sevgililik haklarımı elimden almıştı sanki. Sevmeye, yakınlık göstermeye hakkım yoktu. Korkunçtu.

Kendi tarafıma dönmüş, içime düşen o yeni korkuyu -aşk bu kadar yakınken ayrı olmanın korkusunu- bir yere oturtmaya çalışırken, sevişmemizin yarıda kalmasının sebebi Cima'yla konuşmadan da iletişebilmemizdi. Sevişirken rüyayı hatırlayan Cima'ydı. Ölü Tomas'ın insanın kanını donduran görüntüsü Cima'nın zihninden büyük ihtimalle ya tam o anda ya da hemen öncesinde geçmişti. Bu da ikimizin de hazır olmadığı anlamına geliyordu. Tamam Hig, dedim kendi kendime. Hangi sonucu istersen onu çıkar. Kendini iyi hissetmek için ne istiyorsan onu yap ama bunu sil baştan yaşayamazsın. Berbat bir şey bu. Bunu düzeltemem. Yapamam. Yerimden kımıldayamıyorum. Zar zor nefes alıyorum.

Hig, diye fısıldadı, kulağımda girdap gibi dönen bir rüzgardı sesi.

Evet?

Bana oral zevk vermeni istiyorum?

Bunu Fransız aksanıyla söylemişti. Eski bir klasiğe, *Ucuz Roman*'a gönderme yapmıştı.

Neşesiz, sessiz bir şekilde güldüm.

Sahi mi?

Göğsümdeki başını salladı.

Tamam. Derin bir nefes aldım. Görev beni çağırıyordu.

Yaptım. Göğüslerinin arasını, içe dönük küçük göbek deliğini, leğen kemiğinin çıkıntılarını, karnının aşağısını, tüylerini, vajinasının dudaklarını, yumuşak içini öpüp onu içime çektim ve işe koyuldum. Bir iş gibi. Ne işe yarar? En çok ne işe yarar?

Bir süre böyle sürdü. Kalçalarını kaldırdı, dudaklarımın ve dilimin altında kıvranıp hafif hafif inliyordu. Sonra sesi yükseldi, dişlerimle, dudaklarımla, dilimle onu daha da cesaretlendirdim. Çekip bırakıyordum. Onu bir uçurtma gibi uçuruyordum, sonra kendimi tamamen unuttum, uçurtma çok, çok yükseğe çıkmıştı, şiddetlendim, kanı çekildi, boşalmak üzereydi. Bedenini yay gibi esnetti, geliyordu, içine girdim, beni sıkıca tutup tırnaklarını sırtıma geçirdi. Ağırlığımla onun canını yakıyor olabileceğimi fark ettim ve üstünden kalkıp dışarı boşaldım. Hiçbir şey düşünmeden uzanıp nefeslendik, neredeyse yeniden mutluyduk. Neredeyse tamamen.

Çık bakalım işin içinden.

Sonra sadece üç gecemiz daha oldu çünkü her yeri morarmıştı. Ama kampın havası çok daha iyiydi. Yola çıkma günümüz yaklaştıkça bir şeylerin hız kazandığını hissedebiliyordum.

II

Babalık gün ağarmadan çiftlikten ayrıldı. Merasimsiz, duygusal anlar yaşanmadan. Kanyona, ineklere, buzağılara, koyunlara ve kuzulara şöyle bir baktı, hazırladığı hafif çantayla tüfeğini aldı ve tek kelime etmeden derenin aşağısına yürüyüp çitleri aştı.

Kendisini adadığı yegane hayatı geride bıraktı. Annesiyle babasının, babasının babasının, atalarının hayatını. Bu hayat onun damarlarındaydı ve o kapının sürgüsünü açıp kanyondan ayrıldı.

Her şeyi yeniden tarttım. Litrelik bir şişe, on sekiz litrelik bir kova, ince bir dal ve bir ipten terazi yaptım. Derenin kenarındaki alçak bir dala astım. AR-15'i, Cima'nın sırt çantasını, benimkini, hortumu ve el pompasını tarttım.

Bir kuzu kaç kilo gelir?

Küçük sürüdeki hayvanlar kafaları önlerinde uzun otların arasında dolanıyordu. Üç kuzu habire kafalarıyla kulaklarını iki yana sallıyor, sonra beslenmeye devam ediyordu. Biri süt emmek için annesinin kaburgalarına tosladı. Hayatları değişmek üzereydi. Eğer içlerinden biri kışı atlatırsa, bu bir mucize olurdu.

Bilmem, on kilo filan herhalde.

Bir düşünelim. Bir dişi, bir erkek kuzun var, değil mi?

Gülümsedi. Bir koç, bir koyun mu? Evet, var.

Nuh'un gemisi gibi. Hadi bakalım.

Küçük erkeklerden birini gömlekten yaptığımız askıya sarıp tarttık. Dalın altında sallandı, parlak siyah toynaklı bacakları gerilmişti, kulakları oynuyordu, minik yüzü şaşkındı. Kuzuyla kova dengelenene kadar kovayı boşalttım. Yaklaşık yedi kilo çekiyordu.

Tamam, onları götürebiliriz. Kalkışta baban olmadığından sorun olmayacaktır.

Olmaz, değil mi?

Nereden bilebilirdim? Her tarafı riskti bu işin. Pisti düzleyip sonundaki uzun ağaçları kestik. El Kitabı'na göre otuz metre daha pist uzunluğuna ihtiyacımız var. Fakat orada yazanlar Canavar'ın ihtiyaçlarını karşılamıyor genelde.

Cima hafifçe başını sallayıp çayıra ve kanyona şöyle bir baktı. Keşke ressam olsaydım... Cima o kadar güzeldi işte. Belki yalnızca Cima değil, o andı güzel olan. Çayırın rengi menekşe gözlerinden koyu koyu yansıyordu. Ertesi sabah yere çakılsak da, yansak da gam yemezdim artık.

★

Karanlıkta son kez ateş yakıp alevlerin eğilip bükülerek kaya duvarı aydınlatmasını izledik. Geyik eti, patates, yeşillik yiyip çay içtik. Sonra da su döküp ateşi söndürdük. Bir ineğin böğürüşünü, yaprakların hışırtısını işittik.

Kuzular hariç her şeyi önceki gün öğleden sonra uçağa yüklemiştik. Cima hayvanlarla birlikte kırda uyudu. Sabah iki kuzuyu derenin yukarısına yönlendirip, yerinde yeller esen şelalenin yanındaki ağaç merdivenden yukarı taşıdık. Yavrular durmadan kıpırdanıp meledi-ler. İki anne koyun şaşkın şaşkın çayırın tepesine kadar onların seslerini takip edip melemelerine cevap verdi. Dünyamızın hüznü, bir su damlası gibi geçtiği her yerde izini bırakıyor. Kuzuları sağ salim dört ayaklarının üstüne indirdik, dimdik durup o yükseklikten hayatı yeniden tarttılar. Sonra da arkamızdan ağır ağır ilerlediler.

Boynuna ip bağlı bir kuzuyla yürümenin tasmalı bir köpekle yürümekle alakası yoktu. Sürekli bir iletişim ve mücadele gerektiriyordu. Tartışma, taviz, ani boyun eğişler, mantığı hiçe sayan inatlaşmalarla dolu bir mücadele. Onlar direniyor, biz çekiyorduk. Hoplaya zıplaya önden gidiyorlar, biz de arkalarından koşuyorduk. Kendimizi gülmekten alıkoyamıyorduk. Böyle bir yeri geride bırakmanın ruhumuza yüklediği ağırlık bu eğlenceyle hafifliyordu. En sonunda kuzumu yakalayıp kucağımda taşıdım.

Canavar'ın yanına ulaştığımızda Cima'nın ayaklarından ustaca bağladığı küçük arkadaşlarımızı koltukların arkasındaki yüklerimizin üstüne yatırdık. Koltuklarımıza yerleşip kemerlerimizi bağladık. Kontrol listesini ona uzattım.

Sen yardımcı pilotsun. Bir süredir yardımcı pilotum yoktu.

Motora biraz daha gaz vermek için borda panelindeki gaz kolunu çektim, yakıtın karbüratöre dolmasını dinleyip kolu ittim. Aynı işlemi tekrarladım. Ana kumanda düğmesini döndürdüm. Cayro vınlayarak döndü. Tekerleklerin kilidini açtım, gaz kolunu bir santim kadar öne ittim, ayaklarımı frenlere koydum ve marşa bastım.

Motor iki defa tekledi, pervane iki yarım dönüş yaptı. Gaz kolunu yeniden öne ittim. Motoru çalışan Canavar kükreyip sallandı. Hepimiz sallandık, ben, Cima, kuzular. Küçük bir uçağın hayata dönmesi duygusal bir andır. Koca bir oditoryumun ayağa kalkıp çılgınca alkışlaması gibi. Hem muhteşem hem de biraz ürkütücü. Gaz kolunu geri çekip motoru rölantiye aldım, böylesi daha sessiz, daha alçakgönüllü, daha az sarsıntılıydı. Bıraktım motor biraz ısınsın. İbre yeşili gösterene dek yağ basınç göstergesine baktım.

Tamamdır, diye bağırdım. Kalkış Öncesi listesine uzandım.

Bağırmak zorundaydım. Jasper'ın ihtiyacı olmadığından uçakta başka kulaklık bulundurmuyordum.

Ayar fletneri sıfırda!

Tamam!

Yön göstergesi ayarlandı!

Tamam!

Motor devri 1700'e çıkarıldı!

Tamam!

Tekerlekler.

Karbüratör sıcaklığı.

Motor ısınırken her şey kendi hızını kazanıyordu. Dijital göstergelerdeki sütunlar yükseliyor, yağ basıncı düşüyor, motor gürlüyor, uçak sallanıyordu, her şey o kritik kalkış anı içindi. Bunu seviyordum. Her fırsatını bulduğumda buraya dönmemin sebebi uçmanın kendisi kadar uçmayı beklediğim o andı.

Termometre on bir dereceyi gösteriyordu. Güzel. Gayet serin. Havanın yoğun olduğu anlamına geliyordu bu. Frenlerdeki ayaklarımı hafifçe kaldırdım, uçağın tekerlekleri dönmeye başladı. Frenleri kullanarak uçağı adaçaylarının arasından yeni temizlenmiş yola çıkardım, doğuya döndürdüm ve temizlediğimiz çemberde daire çizdirdim. Burnu batıya bakıyordu. Arkamızdaki güneş çalıların uzun gölgelerini düşürüyordu önümüze. Şafak vaktinin ısırgan soğuğu hakimdi çorak alana. Tam karşımızda, çayırın ötesinde, sınırımız olan sedir ormanı vardı, yüksek setimiz.

Cima başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. Son bir kez daha ayar fletnerini kontrol ettim, gaz kolunu öne ittim, yağ basıncına baktım. Canavar zangırdadı, Yüce Tanrı, koru bizi! diye bağırdım. Frenleri serbest bıraktım.

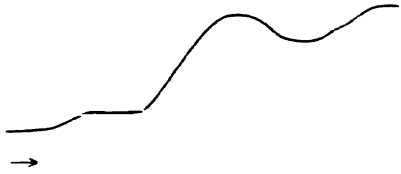
Neden öyle bağırdım bilmiyorum. Bu hayatta söyleyebileceğim son şey olabilirdi bu. Bu mücadeleye dini inançlarım uğruna giriştiğimi filan düşünmüyordum, aklımdaki tek şey beyaz önlüklü Cessna mühendislerinin böyle bir kalkışı hiç test etmedikleriydi. Seksen yıl sonrasını, uçaklarının koyunlar için Nuh'un Gemisi olacağını hayal etmediklerini sanmıyordum. Canavar ataletini üstünden atıyordu; başta adeta inat etti, aşırı yavaş ilerliyordu. Huylanmaya başlamıştım, lüt-

fen korktuğum şey olmasın, olmamalı!

Derken Canavar fırladı, pist boyunca ilerledi. Pistin sonundaki ağaçlar gitgide yaklaşıyor, yaklaştıkça kararıp büyüyorlardı. Yolu yarıladığımızda uçağın yerden kalktığını, havalanma anını hissettim ve burnunu var gücümle aşağı ittim. Canavar havalanmak, tırmanışa geçmek istiyordu ama ben sürati artsın diye onu aşağıda, yerden yaklaşık bir metre yukarıda tutmaya uğraşıyordum. Bir süre yerle aramızdaki mesafeyi en azda tutarak gittik. O sırada Cima'nın çığlık attığını duydum, ormandaki ilk ağaçlar tam karşımızdaydı. Flapları harekete geçiren kolu kaldırıp kumanda kolunu yukarı çektim. Gaza gelen Canavar'ın burnu anında yukarı döndü, uçak adeta şahlanmıştı. Doğruca gökyüzüne daldı. Sakın perdövites olmasın, diye dua ediyordum. Perdövites alarmı bangır bangır ötüyordu, hava hızı göstergesinin ibresi yüz kilometreyi gösteriyordu, alarma kuzuların sesleri karışıyordu, tam kötü bir şey olmak üzereyken akın eden o tuhaf düşünceler aklımda cirit atıyordu: kuzuların ses tonu aynı. Perdövites alarmıyla aynı. Perdövites alarmının sesi kuzuların annelerinin sesine benziyor.

Cima sadece çığlık attı. Bir defa. Kumanda kolunu öne ittim, uçağın burnunu normal uçuş seviyesine indirdim, hız kazanmamız için dua edip duruyordum, dualarım yerine ulaşmış olmalı ki Canavar hemen yanıt verdi, bir böceği yakalamak için yukarı uçtuktan sonra üstüne çullanmak üzere hızla alçalan bir kırlangıç gibi hızlandı ve altmış beş fitte uçmaya başladık.

Kurallara uygun bir kalkış değildi. El Kitabı'nda anlatılan kısa, yumuşak topraklı bir araziden kalkış kurallarına bile uygun değildi. Çayırdan bakıldığında vektörümüz muhtemelen şöyle görünüyordu:

★

Hayatta olduğuma memnundum. Çığlığı bastım. Ardıçların üstünden hızla gidiyorduk. Canavar ağaçların elli fit yukarısında bir sonraki dağ sınırına döndü, sanki her şeyi sihirli bir halı gibi kendi iradesiyle yapıyordu. Bir sonraki rüyaya geçme vakti. Lunaparktaki küçük çocukların gözleri gibi parlıyordu Cima'nın gözleri. Uzanıp kolumu çimdikledi.

Hayattayız işte, gördün mü? İyi iş çıkardın.

Uyandık, dedim.

Tuhaf şeyler söyleyip duruyorsun.

Kuzular bile havaya girmişti. Sarkık kulaklı yolcularımız artık bağırmıyor, kafalarını yüklerden kaldırmış sohbetimize kulak veriyorlardı. Bu yaşadıklarının her koyunun normal yaşam döngüsünün evrelerinden biri olduğunu sanıyorlardı herhalde.

Büyük nehri geçtik. Babalık çölün ortasındaki otobanda, güneşin altında, bir otostopçu gibi çantasının üstünde oturuyordu. Yürekli ve dirençli görünüyordu, tüfeği bir rahip asası gibi dizlerinin arasında tutmuştu. Babalık vazifesine teslim olmuş, kendini yeni bir hayata adıyordu. Eğer oraya varabilirsek tabii. Kilometre tabelasına asılı bandana dalgalansa da sakin yaz sabahı esen rüzgara dair bir şey söylemiyordu. Uçağı sola yatırıp yere indim ve frenlere asılarak oturduğu yerin tam karşısında durdum.

Kızının arkasından uçağa tırmandı. Nuh'un Gemisi, demekle yetindi kuzulara bakarak. Cima kapıyı kapattı, sürgüyü çekti ve Grand Junction istikametinde batıya havalandık.

★

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Ters olan bir şey vardı diyemeyeceğim, sadece hiçbir ucundan tutamadığım belli belirsiz bir histi içimdeki. Doğuya on beş kilometrede telsizle ilk aramamı yapmıştım. Za-

manında nesli tükenmiş plesiosaurusların istila ettiği sığ denizde bir yarımada olması muhtemel büyük, yassı Grand Mesa'nın yarlarını aşmıştık. Bir kayacın yeryüzüne çıkmış uzantısı olan, dokuz bin beş yüz metre yüksekliğindeki Grand Mesa şerit şerit mor yarlar ve titrek kavak ormanlarıyla kaplıydı. Yazın ormanlar bel yüksekliğinde eğreltiotlarının istilasına uğrardı. Orada burada karanlık göller ve kunduz göletleri vardı. En güzel kamplarımızdan birkaçını burada yapmıştık Melissa'yla. Bir keresinde yolun kilometrelerce ötesinde, alabalıkların adeta tavamıza atladığı bir gölün kenarında bir hafta çadırda kalmıştık.

Grand Mesa'nın yanından geçtik. Fazla yakıt gitmesin diye alçaktan uçuyorduk, ılık rüzgar Babalık'ın ateş ederek indirdiği boş pencereden içeri doluyordu. Ve nihayet iki nehrin arasında kalan ve çorak tepeler boyunca yayılan Grand Junction çıktı karşımıza. Kuzeydeki Book Kayalıkları'na kadar uzanan uçsuz bucaksız, toprak rengi bir şehir.

Otobanlar, caddeler, kalkınma bölgeleri, çıkmaz yollar, dükkanların düz çatıları, geniş otoparklar. Colorado Nehri boyunca uzanan sanayi bölgesi, tren vagonları, silah depoları. Orada burada kavaklar. Cadde kenarlarında dizili pek çok yaşlı ağaç susuzluktan iskelet gibi kalmış ve ölmüştü, fakat yeterince derine kök salmış olanlar, geniş yolları koyu yeşil renklerle Mors alfabesi gibi işaretliyordu.

Kavaklar nehrin kenarındaki parkları gölgeliyor, en yaşlı ve büyük olanlar yarı ölü bir halde kuraklıkla savaşıyordu. Ve yangın. Şehrin yangın değmemiş tek bir köşesi yoktu. Sanki burada ölüm saçan grip değil de yangındı. Arabalar yanıp kül olmuştu. Caddelerin kenarlarında, alışveriş merkezlerinin otoparklarında, otobanlarda. Öyle darmadağın duruyorlardı ki... Sanki devin teki gelmiş ve onları mikado çöpleri gibi yere fırlatmıştı. Mahallelerin büyük çoğunluğu yanıp kül olmuştu. Diğerleriyse sanki eritilmek üzere ateşe verilmiş, sonra da soğumaya bırakılmıştı. Tatlı bir is kokusu aldım; bin fit yukarıdan şehrin kokusunu gerçekten alabilir miydik, yoksa o görüntü mü kokuyu yaratıyordu emin değildim. İskelete dönmüş ağaçların olduğu bir yerde insan kemikleri de olmalıydı. Onları gördüm. Tam anla-

mıyla iskelet sayılmazlardı çünkü kemikleri bir arada tutan doku gitmişti. Ölülerin kemikleri her yerdeydi, yırtıcı hayvanlar tarafından yığınlar halinde bir araya getirilmiş, leş yiyen hayvanlar tarafından etrafa dağıtılmışlardı. Öyle büyük yığınlardı ki bunlar, uçaktan bile görebiliyorduk.

Cima kustu. Harabeye dönmüş şehrin görüntüsü onu kusturmaya yetmişti. Aceleyle yan camı açtı ve kafasını uzatıp midesindekileri çıkardı. Büyük alışverişlerini yaptıkları şehirdi burası. Araba parçaları ve çiftlikte kullandıkları araç gereçleri aldıkları şehir. Eğer Delta'da ilgilerini çeken bir film yoksa hafta sonları atlayıp film izlemeye geldikleri yerdi. Delta da, Grand Junction da çiftliğe neredeyse eşit uzaklıktaydı. Cima bu şehrin yok oluşuna tanık olmamıştı. Durum iyice kötüleşince babasıyla birlikte buralardan ayrılmışlardı. O zamanlar televizyonda hâlâ haberler vardı, derken haber spikerleri günden güne daha yorgun, sonrasında korkmuş ve yorgun, daha sonrasındaysa, iş arkadaşları teker teker hastaneyi ve geçici grip koğuşlarını boyladığında ya da onlardan haber alamayıp hastalandıklarını veya öldüklerini varsaydıklarında dehşete düşmüş bir halde ekranda belirir olmuşlardı, derken bütün sunucular ekranı terk etmiş ve muhabirler kendi kendilerini kayda alarak korkunç haberleri ulaştırmaya başlamışlardı. Yayınlar kargaşa yüzünden kesilirdi hep. Bunu hatırlıyorum. En nihayetinde cesurca yayıncılık yapmaktan başka bir şey kalmamıştı ellerinde, tıpkı batmakta olan geminin güvertesinde çalan şu orkestra gibi. Ya böyle yapacaklardı ya da evlerine gidip öleceklerdi.

İşte tam o sıralarda Babalık ve Cima çiftliği terk etmeye karar verip, sığırları taşıdıkları römorkla ATV'nin arkasına takacakları küçük bir römorku yüklemiş ve gecenin bir yarısı yola düşmüşlerdi. Bir düzine sığır, bir o kadar koyun, iki at, iki çoban köpeği ve erzakla. Babalık dereye giden yolda, sadece yirmi beş kilometrelik bir mesafede üç tane barikatlı pusuyu aşmak ve sedir ağaçlarıyla kaplı tepelerde üç manyak vurmak zorunda kalmıştı. Böyle şeylerle karşılaşmayı beklediğinden silahını kullanmaktan hiç çekinmemişti. Yine de pislik herifler römorktaki bir atla iki koyunu vurmuştu; o yüzden ertesi gün sıradan bir mayıs sabahında ineklerini yaz için kiraladıkları araziye gö-

türüyormuş taklidi yapamamışlardı. Babalık at üstündeydi, Cima'ysa alet edevat ve erzakla dolu küçük römorku çeken ATV'yi kullanıyordu, kanyonun içine doğru otuz iki kilometre boyunca bu şekilde ilerlemişlerdi. Cima dört tekerlek üstünde rahat edemediğinden ata binmeyi tercih ederdi. Ancak Babalık at üstündeyken çiftlik hayvanlarıyla başa çıkmakta ve sürüyü gütmekte yetenekliydi, keza köpekleri de; köpekler at sırtındaki Babalık'tan emir almaya alışıklardı.

Ertesi sabah derenin aşağısına inmişlerdi. Babalık derenin üstündeki tek geçidi dinamitle patlatmış ve yol ancak su seviyesi düşük olduğunda yaya olarak ya da at üstünde geçilecek hale gelmişti.

Yaklaşık üç kilometrelik bir mesafe boyunca kendi izlerini ellerinden geldiğince örtüp yok etmiş, dereyle vadiye giden bozuk yola vardıklarında durmuşlardı. Koca bir gün bununla uğraşmışlardı. Şükürler olsun ki iki gün sonra şiddetli yağmur yağmıştı.

Cima geride bıraktığımız üç hafta içinde anlatmıştı bunları. O yüzden Grand Junction'ı gördüğünde yaşadığı şoku anlıyordum. Dünyayı bildiğin haliyle kaybetmek ayrı şeydi, yaşadığın eski mahalleyi ölüm mekanı ve cesetlerin koyulduğu bir yer olarak görmek ve kokusunu içine çekmek ayrı.

Kafasını içeri sokup camı hızla çekip kapattı ama içerisi hâlâ leş gibi kokuyordu. Koltukların arasında tuttuğum su şişesini uzattım ona, sonra da kokudan ya da gördüklerinden etkilenip etkilenmediğini anlamak için göz ucuyla Babalık'a baktım. Teknelerde, uçaklarda böyle olur, yolcuların zaten midesi bulanıyordur ve biri kustu mu zincirleme reaksiyon gerçekleşir. Ama Babalık kucağında kuzuyla Buda gibi oturuyordu; güçlü elini Cima'nın omzuna atmış, yüzünde vurdumduymaz ve sert bir ifadeyle gördüklerini sindirmeye çalışıyordu.

İşte geride bıraktığınız bu, diye düşündüm. O gece buradan ayrılma kararınızın haklılığı. Haklılık ve dehşet. Bazen haklı olmak sanıldığı kadar övülecek bir şey değildir. Son birkaç yıl içinde kaç defa bu acı gerçek hakkında düşündüm. Ne kadar haklı olursan ol acı gerçekle yüzleşemezsin.

Ama bana ilk bakışta doğru gelmeyen şey yanıp küle dönmüş, harap olmuş şehir, yemyeşil ağaçlar değildi. Şehrin on kilometre dışındaydım şimdi. Yerden dokuz yüz fit yüksekte, havaalanına, kuleye, üç yıl önce sinyali, bir mesajın ilk cümlelerini aldığım yere gidiyordum. Frekansı ayarladım -hâlâ GPS'imde kayıtlıydı- ve ikinci aramayı yaptım.

Grand Junction'dan Kuleye, Cessna Altı Üç Üç Üç Alfa dokuz kilometre güneydoğu, beş bin sekiz yüz fitte, havaalanına iniş talimatı istiyoruz.

Tekrar ettim. Ardından mucize gerçekleşti ve telsizden parazit sesi yükseldi. Heyecan içinde alıcı devresini açtım ve tekrar konuştum.

Cessna Altı Üç Üç Üç Alfa-

Sinyal çok net değildi ama oradaydı. Gerçekti! Bir kadın sesi. Büyük ihtimalle yaşlıca birine ait kulak tırmalayıcı bir ses. Hafiften neşeli, kibar.

Cessna Altı Üç Üç Üç Alfa, rüzgar beş knotta iki yüz kırk derece, düz yaklaşın, yirmi dokuz numaralı piste inişe serbestsiniz.

Her şey resmi, her şey usulüne uygun, çok önceleri olduğu gibi. Ciddi bir ifadeyle konuşmuştum telsizde. Havaalanında sıradan bir iş günüymüş gibi. Normale dönmenin ruhuma etkisini anlatamam. Nasıl ki bu sıradan bir havaalanı işlemiymiş gibi davranıyorsam, sanki karımla köpeğim hayattaymış, karım hamileliğinin yedinci ayına girmiş, onlar Front Range'deymiş, bense dokuz yıl süren ve geri dönüşü olmayan bir kabustan değil de üç saatlik bir uçuşun ardından yere inecekmiş gibi de davranabilirdim.

Doğru olmayan şey bu değildi. Sorun işaret ışığıydı. Asfalt pistli hemen hemen tüm havaalanlarının yeşil-beyaz, dönen bir işaret ışığı vardır, vardı. O ışığı on beş kilometre öteden görmüş, ama görmezden gelmiştim. Sonra dokuz kilometre öteden yeniden yanıp söndüğünü gördüm, nabız gibi atıyordu, o anda yerine oturmayan bir şey olduğunu -tanıdık dünyanın sonundaki yanıp kül olmuş şehir, nabız gibi atan ışık, günlük komutları ileten kontrol kulesi memurunun sesi- fark ettim ve tüylerim diken diken oldu. Üstelik elektrikle-

ri vardı. Ama neden elektrikleri olmasındı ki? Bizim Erie'de de elektrik vardı. Son gelmeden önce gitgide daha fazla havalimanı güneş ve rüzgar enerjisine geçmişti. Ancak Görsel Uçuş Kuralları'na göre işaret ışığı gündüzleri açık olmazdı. Nedenini bilmiyordum ama giderek daha çok endişeleniyordum.

Hazırlandım. Sola yirmi derecelik bir açı yapıp uçağı düzelttim. Jet uçakları için inşa edilmiş doğu-batı pisti önümüzde bir hayal gibi uzanıyor ve dümdüz görünüyordu. Dağların doğu tarafındaki pistlerin eğimli, çatlaklı, çukurlu görüntüsünden eser yoktu burada. Birileri bu pistle ilgilenmişti. En azından bir buçuk kilometre öteden görünen buydu. Gaz kolunu geri çektim, flapların açısını yirmi dereceye ayarladım ve Canavar saatte beş yüz elli kilometre hızla aşağı süzülmeye başladı. Protokolleri takmadığımız için rahat bir nefes almıştı sanki. Canavar'ın bir ruhu ya da beyni filan olduğuna yemin edebilirim.

Yavaş yavaş alçalırken pist genişleyip uzadı, bizi karşılamak için yükseldi. Sıra sıra hangarları görebiliyorduk, bazısı yıkılmış, bazısının çatılarını rüzgar uçurmuştu. Solumuzda kontrol kulesini, dışarıya çıkıntı yapan kurşun geçirmez yeşil camlarını görebiliyorduk. Pistin iki yanında yatan birkaç uçak enkazı vardı, pistin en sonunda da büyük bir jet uçağının enkazı. Havaalanlarında terk edilen uçaklar hava şartları yüzünden yıpranır ve zamanla dağılıp bir yana devrilirdi. İşte o zaman kafama dank etti. Lanet bir mermi gibi.

Yerden sadece otuz fit yüksekteydim. Motorun gücünü kesmiş, pervaneyi kapatmış, piste inişin son aşamasında yapılan her şeyi yapmıştım. Kumanda kolunu çekip yumuşak bir inişe hazırlanıyordum ki kafama dank etti.

İşaret kulesinin ışığı, kontrol kulesi. Uçak enkazları Grand Junction caddelerindeki arabalar gibi yanmıştı. Mantıklı şeyler düşündüğümü söyleyemem, çünkü düşünmeye zaman yoktu. Sadece gördüğümüz şeyin yarattığı şok vardı: yanmış ve parçalanmış uçaklar. Erie'den farklıydı, Denver'dan, Centennial'dan; oralardaki eski uçaklar demirlendikleri yerlerden kurtulmuş ve rüzgarla pistte ters dönmüş-

lerdi. Buradaki uçaklarsa kaza geçirmişti. Canlı motor hurdalarıydı. Kumanda kolunu çektim ama iniş için değil. Kolu çektim, gaz kolunu gösterge paneline indirdim, motor ateşlenip bağırdı ve gökyüzüne doğru şaha kalktık. Yarım saat önce çayırdan havalandığımızda olduğundan daha dik bir şekilde yükselişe geçtik. Ve kuzular feryat etti.

Uçağın alçakta kalan yan penceresinden baktığım anda bir kablo çıktı ortaya. Gerilmiş kablo muhtemelen on fitte tekerlekleri kaçırmıştı. Dev bir tuzağa yakalanmamıza ramak kalmıştı. Hassiktir.

Hig, seni soğukkanlı piç. Bangley'di konuşan. Notu kıt Bangley bana tam puan veriyordu. O sırada yakıt akış göstergesine baktım ve tankta yedi litre kaldığını gördüm. En fazla on dakika uçmaya yeterdi. Siktir.

Etrafa şöyle bir bakmak için uçağı sola yatırdım, aşağıdan ateş açabilirlerdi, gergindim.

Lanet olsun, dedi Babalık. Tuzak ha. Kuzuyu yana bırakıp silahını almış, dürbünden hangarlarla enkazları tarıyordu.

Gerilmiş kablo yerden on fit yüksekteydi ve şeytani balıkçılların gagaları gibi aşağı eğik iki çelik çubuğun arasına gerilmişti. Kablo pistin asfaltı gibi siyahtı ama gölgesini net bir şekilde görebiliyordum. Kimse ateş etmiyordu.

Babalık?

Bu muymuş yani? diye bağırdı. Büyük numaraları bu muymuş?

Aşağı inmek istiyor musun? diye seslendim.

Onları alt etmek için mi? Herhalde.

Cima?

Cima şaşkın görünüyordu, hâlâ midesi bulanıyordu, az önce olanları idrak edemiyordu. Başını salladı.

Fazla seçeneğimiz yok, diye bağırdım. Yakıtımız bitmek üzere.

Uçağı yana yatık biçimde uçurdum ve bir kez daha ani inişe geçtim,

kontrol listesi olmadan, o pisliklerden başka hiçbir şey düşünmeden. Sizi haklamaya geliyorum. İhanetin verdiği o his, sanki midenize yumruk yemişsiniz gibi. Onca yıl o telsiz çağrısını düşünmüştüm. Bende yarattığı umut... Çılgına dönmüştüm.

Her şey otomatikteydi. Uçağı iyice yan yatırdım ve kablonun yüz fit yukarısından geçerek yere indim.

Pisti geç, dedi Babalık öne eğilip. Oraya. Kulenin batısındaki binanın arkasına çek uçağı.

Yere indiğimde hiç hız kesmeden ilerlemeye devam ettim. Telsiz hışırdadı. *Güzel iniş*ti, dedi kadın, sesinde neşeden, kibarlıktan eser yoktu. Sonra bir kahkaha attı. Asfalta dökülen metal parçalarının çıkardığına benzer bir kahkaha sesi, yüksek ve güçlü. *Tebrikler. Siz ilksiniz.*

Cevap vermedim. Geniş hızlanma pistinde sola dönüp Babalık'ın bahsettiği korunaklı yeri buldum ve Canavar'ın motorunu kapattım. Big River Uçuş Okulu'yla Cessna Yetkili Servisi'nin serin gölgesindeydik, duvara yakın olduğumuzdan kulenin tepesini göremiyorduk ve onlar da her kimse bize nişan alamazlardı. Dışarı çıkıp, Babalık koltukla kapı arasındaki boşluktan geçsin diye koltuğu öne ittim. Bir cırcır böceği duvarın dibinde avaz avaz cırlıyordu. Cima oturmaya devam etti. Kemerini açmamıştı. Ne diyeceğimi bilemedim, onu hiç bu halde görmemiştim. Şoka girmiş gibiydi. Şoktaydı. Uçağın etrafından dolanıp kapısını açtım. Uzun ince eli yakıt basınç göstergesine dayalıydı ve dirseğiyle bileği arasında yeni bir morluk beliriyordu. Bana döndü. Gözleri kızarmıştı.

Onu bu hale getiren sadece içine düştüğümüz durumun adiliği değildi. Sadece tuzak değildi. Asıl sebep şehirdi.

Kafamı salladım. Dünya yanıp kül olmadan çok önce Cima'yla Babalık dünyadan ellerini eteklerini çekmişlerdi. Yeterince şeye, kaçmaya yetecek bir sürü şeye tanık olmuşlardı, ama yok oluşa değil. Benim her gün uçarken gördüğüm şeye değil. Birlikte geçirdiğimiz gecelerde Bangley'le benim bildiğimiz şeylere değil. Kömür olmuş şehir ve bunun ifade ettiği şeyler.

Burada mı kalmak istiyorsun?

Evet dercesine başını salladı.

Tamam, dedim, uçağın arkasından dolandım, koltuğuma uzandım ve askıda duran Uzi'yi alıp Cima'ya uzattım.

Bana ya da babana benzemeyen biri gelirse ateş et.

Bir anlık tereddüdün ardından başıyla onaylayıp silahı aldı.

AR'yi çıkardım. El telsizini alıp 118.1'i tuşlayarak kuleyi aradım. Bazen düşmanla konuşmak iyidir. Çoğu zaman değil, bazen. Bangley'den öğrenmiştim ketumluğu. Ayrıca ateş gücü üstünlüğünün kıymetini. Kuzulardan birinin yattığı yere uzandım ve eşyaların olduğu çuvaldan el bombalarını bulup çıkardım, Babalık'a bakıp başımı salladım ve binanın güney köşesine ilerledik. Onun arkasındaydım. Kulenin görüş açısının dışında kalmak için duvarın dibinden ilerliyordu. Binanın bir sonraki köşesini kontrol etmeden, bir zamanlar uçakların sıralı olduğu üstü açık rampayı geçmeden ve yukarıdakilerin görüş açısına girmeden önce durduk. Sonraki bina hangarın bitişinde kalan tek katlı FBO ofisiydi ve aramızda yaklaşık elli metre vardı. Binanın arkasını görebiliyorduk: hâlâ sağlam olan sıra sıra karanlık pencereler ve metal bir kapı.

Hig, kuledeki o yaşlı kadının sesi tıpkı büyükannemin sesine benziyordu, dedi Babalık.

Ne olmuş yani?

Her kimse onu bozguna uğratacağız, diye cevap verdi bana bakıp. Sorgusuz sualsiz.

Başımla onayladım.

O şerefsizler yalan dolanla seni buraya çekti. O lanet enkazları gördün mü? Sence kaç uçak tuzaklarına düştü?

Bir sürü. Los Angeles'a giderken Denver'la Phoenix arasındaki en büyük pist burası.

Tuğla duvara yaslandı.

Neden? dedi. Bunu neden yapıyorlar? Yakıt için yaptıklarını sanmıyorum. Uçakların yarısı yanmış. *Et* için de olamaz. Kömüre dönmüş et seviyorsan o başka tabii. Hayatta kalanlar olmuş olmalı. Bazıları o kadar kötü yaralanmamıştır belki. Yanmamışlardır ya da kömür olacak kadar yanmamışlardır. Erzak, yiyecekler, silahlar vardır. Kuzular. *Mee.*

Peki, o zaman ölümden dönüp tepesi atan insanlara ne yaptılar? diye sordum.

Cevap vermedi. Binanın köşesinden dışarı adım atmasıyla birlikte bir silah sesi geldi. Merminin isabet ettiği tuğladan yüzüme toz yağdı. Babalık nalları dikti sandım. Geriye düştü. Onu körlemesine yakalayıp kucakladım.

Sikeyim. Paslanmışım Hig. Sağ ol.

Babalık zor nefes alıyordu ama iyiydi. Gözlerimi sildim.

İşte bunu yapıyorlar Hig. Sağ kalanları tek tek indiriyorlar. Enkazın içinden yaralı olarak çıkanları, serseme dönmüş bir halde, daha kendilerine neyin saldırdığını anlamadan vuruyorlar. Ya da şu an hiç tahmin edemediğim bir şey için kullanıyorlar. Tamam, tepemin tası gerçekten attı artık.

Gömleğini çıkardı, arkamızdaki zeminde göz gezdirdi ve elli santimlik paslı bir inşaat demirini yerden alıp gömleği üstüne astı.

Şimdi dediğimde bunu duvarın kenarından dışarı uzat. Böyle, yukarı. Karar verdiğimiz gibi bir sonraki binaya geçeceğiz. Ben sana söyleyene kadar SAKIN bir yere kımıldama. Tüfeğin kilidini açıp mermi haznesini kontrol etti ve çömeldi. Üç iki bir, şimdi!

Gömleği duvardan dışarı çıkardım, silah patladı, vınladı, Babalık yerinde değildi. Orta saha oyuncusu gibi yanıltma hareketleri yapıp zikzaklar çizerek hızla o arka kapıya koşuyordu. O sırada iki el ateş edildi ve kurşunlar Babalık'ın önündeki ve arkasındaki asfalta isabet etti. Derken kendini binanın gölgesine, yukarıdan görülemeyeceği yere atıp kapıya kadar yürüdü. Dönüp başparmağını kaldırdı ve kapı-

yı açıp içeri girdi. Lanet herif. Umarım o yaşa geldiğimde ben de öyle koşabilirim, diye geçirdim içimden. Yok, mümkünatı yoktu, öyle koşamazdım. Kahretsin. Gömleği çektim. Ortasında harika bir delik vardı, mide hizasında. Oyy. Bekledim. Bir dakika geçti, derken iki, Bangley'i beklerken yaptığım gibi saymaya başladım. İki yüze geldiğimde meraklanmaya başladım. İki yüz yirmi üçte bir el silah sesi geldi. Koca havaalanında çan gibi çınladı. Bir kez. Yankılanıp yitti. Babalık'ın .308'inin sesiydi bu. Birkaç saniye sonra FBO ofisinin arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Babalık eliyle gel işareti yaptı. Koştum. *Acele etme, rahat ol* der gibi salladı elini.

Ne halt ettin? Ne oldu?

Aptallar. Kulenin camları kalın ve kurşun geçirmez. 11 Eylül'den beri öyle. Ama bir yerden ateş etmeleri gerekiyordu en nihayetinde. Ateş edecekleri bir delikleri var. Eski kalelerdeki gibi. İçeri girdim mi atış için bol bol zamanım olacağını biliyordum.

Atıcıyı o delikten mi çiviledin? Dürbününden? diye sordum şaşkın şaşkın.

Kafasını iki yana salladı. Hayır. Anlaşılan iki delikleri varmış. Uzun mesafe atışları için olan daha yukarıda, göğüs hizasında, diğeri de doğrudan kulenin altını görüyor. O yukarıdaki delikten bakıyordu, ben aşağıdaki deliğe ateş ettim. Kapıyı patlatıp oraya çıkmaya ne dersin?

Babalık sağlam iş çıkarmıştı. Orada her kim varsa onu vücudunun aşağı kısmından vurmuştu. Hem de on santimlik bir delikten.

Karşıya yürüdük. Kulenin altındaki yeşil kapı ağır metaldendi. Babalık bel çantasının fermuarını açıp içinden iki dinamit çıkardı ve birbirine bantladı.

Bunları saklıyordum. Nihayet kullanma sırası geldi.

Dinamitleri kapının yere yakın menteşesine bantlayıp uçlarını yaktı ve yavaşça geri yürüdü. Kendimizi garantiye almak için Jet Merkezi'nin içine girdik. Kapı patladı. Pencerelere küçük asfalt parçacıkları yağdı. Kamyonla çakıllı yoldan geçerken olduğu gibi. Ku-

leye geri gittik. Üstteki menteşenin tuttuğu kapı, dağılan dumanın içinde hüzünlü bir metronom gibi sallanıyordu. Babalık kapının eşiğinde kararsız bir haberci gibi dikildi.

Tüfeğini bana ver, dedi. Senin için sakıncası yoksa tabii.

Silahlarımızı değiş tokuş ettik.

Böylesi daha iyi olacak, diye ekledi sonra.

Hemen şarjörü çekti, mermi haznesinde mermi olup olmadığını kontrol etti ve komando moduna girdi. Daha önce komandoluk yapmışa benziyordu. Bangley'le tanışmasını dört gözle bekliyordum. Hatta Babalık ilk kata çıktıktan sonra tüfeği omzuna alıp dikkatle merdiven boşluğuna bakarken, ikisinin tanışmasını hayal edip eğlendim. Biz koşarken çelik yüzeyden *tong tong* diye ses çıkıyordu. Beş kat vardı. Yeni bir kata ulaştığımızda bana merdiven boşluğunda kalıp orayı kollamamı söyleyerek kapıdan içeri giriyordu.

Kulağıma eğilip, Buranın dekorasyonuna bayılacaksın, dedi sık nefeslerinin arasından.

Bana da öyle geliyordu. En üst kattaki kapı, kontrol odasına açılan kapı normal olarak kilitliydi. Babalık kilide ateş edip, kapıyı iterek içeri daldı. O koku. Öğürüp tükürdüm. Her yerde kediler vardı. Ateş edilince deliye dönmüşlerdi; radarın, iletişim panellerinin üstünde koşuyor, tüylerini kabartıp siyah ekranlara tıslıyorlardı. Pamuk kadar beyaz kediler, kara kediler ve mavi gözlü Siyam kedileri.

Kedi sidiği kokusu, odayı akvaryum gibi gösteren yeşil camlardan süzülen ışıkla birlikte odanın içinde geziyordu. Odanın bizim geldiğimiz batı tarafında, çıkık pencerenin altında, nişancının olması gereken yerde, zorlukla nefes alan ve ağlayan bir adam vardı. Yere saçılmış bağırsaklarını tutuyordu. Sırtından süzülen kan zeminde bir dere gibi kıvrıla kıvrıla akıyordu. Yaşlı bir adamdı, Babalık'tan daha yaşlı. Beyaz sakalı, hiç makas vurulmadığından keçeye dönmüş kır saçları vardı ve üstü başı kan içindeydi. Yıllar önce sesini duyduğum adam bu olmalıydı. Pantolon askısı takmıştı. Şapkası koca odanın ortasına uçmuştu. Üstünde sarı harflerle Peoria Jet "Halka Hizmet" ya-

zıyordu. Tüylerim diken diken oldu. İt herif. Halk gripten korunmak için batıya gelmiş ve bu it herifin tuzağına düşmüştü. Muhtemelen. Tüfeği şapkasının bir iki metre uzağındaydı. Uzun namlulu bir AR-10. Kediler veterinerin bekleme odasındaymış gibi yüksek sesle, uzun uzun miyavlıyordu. Yaşlı adam inleyip duruyordu. Cesur kedilerden biri kızıl kan nehrini yalıyordu.

Samuel! İnsanın kanını donduran bir feryat geldi. *Sammy Sammy'im Sammy'im!*

Yerimden fırladım. Köşede -aslında odada köşe yoktu, oda sekizgen şeklindeydi ve her yeri köşeydi- odanın doğu tarafında -hayır, olamaz- topuzlu, yaşlı bir kadın vardı. Bana iniş talimatlarını veren kadın. Tripoda takılı bir gözetleme dürbününün yanında duruyordu ve üstünde -hayır, olamaz- mavi kantoron desenleri olan basma bir elbise vardı. Yuvarlak, çerçeveli gözlükler takmıştı. Okuldaki kütüphaneciniz, üstünüze titreyen büyükanneniz, krep şerbeti etiketindeki yüz olabilirdi bu rahatlıkla. Tutuk hareketlerle navigasyon ekranının önüne gerileyip kocası olması gereken nişancıya seğirtti, elleri göğsünün önünde çırpınıyor, çığlık atıyordu. Babalık onu vurdu. Tam alnının ortasından. Yirmi kedi kulenin içinde bir oraya bir buraya atladıktan sonra farklı farklı pozisyonlarda dehşet içinde donakaldılar. Sesin yankılandığı odadaki desibel seviyesi yarıya düştü. Şimdi sadece kediler ve yaşlı adamın sesi duyuluyordu.

Babalık yaşlı adamın yanında gidip çömeldi.

Bitirin işimi, dedi büyükbaba tıkanarak. Pişmiş yumurta gibi ince bir tabakayla kaplanmış gözlerinde yaşlar vardı. *Vur beni.* Yalvarıyordu.

Kabloyu nasıl çektiniz? diye sordu Babalık.

Ne? Ağzından kan geldi

Kablo. Onu nasıl çektiniz?

Kehhce.

Kepçeyle mi?

Büyükbaba kusarak onayladı.

Benzininiz var mı? Benzin nerde? Az kurşunlu benziniz var mı?

Vur beni lüt-

Nerde?

Doğ tak.

Doğudaki tankta mı?

Eet.

Babalık adamın kemerine takılı anahtarlığı çekti.

Anahtarı bu mu?

Ahhhh.

Anahtarı bu mu?

Eet.

Cehenneme kadar yolun var.

Babalık onu vurdu. Ben öğürdüm.

★

Kedileri ve kokularını kapıdan salmadan önce kontrol kulesinin camlarından dışarı baktım. Jet Merkezi'nin çatısı güneş panelleriyle kaplıydı. Erie'deki gibi. Suyu bu sayede pompalıyor, telsizlerine ve işaret ışıklarına bu sayede elektrik sağlıyorlardı. Havaalanının doğusundaki yakıt pompalarıyla kulenin arası yüz metre ya vardı ya yoktu. Buradan oraya nişan almak kolaydı, orayı böyle koruyorlardı. Peki ya sağ kurtulanlar? Uçak hurdalarından sağ kurtulanlar? Onları uzaktan indiriyor olabilirlerdi, belki de yaşlı kadın korunaklı bir yere gidip endişeli bir büyükanne gibi el sallayarak onları yanına çağırıyordu. Gayet kolay. Lanet olsun.

★

Kuleden ayrılmadan önce Babalık beni üçüncü kattaki odaya çağırdı. Görmek istemiyorum, dedim. İsteyeceksin, dedi. Kediler basamaklardan iniyordu. Onu takip ettim.

Emeklilerin yaşadığı karavanları gördünüz mü hiç? Karavan almak için evlerini satarlar. Nasıl da tertemiz ve düzenlidir o karavanlar, üstünde ayçiçeği deseni olan kırkyama yatak örtülü bir yatak, yastıkta pelüş bir ayı. Ahşap kaplama telefon sehpasının üstündeki kristal vazoda ipek bir gül. Bu oda da neredeyse öyleydi işte. Penceresiz, kedisiz tek bir oda, duvardan duvara tertemiz bir pelüş halı. Geri kalanı... Ancak oturma odası olabilecek bu odanın bir duvarı çivilerle kaplıydı ve çivilere ülkenin dört bir köşesindeki FBO'ların, uçak hizmet merkezlerinin, farklı havacılık uzmanlarının -silindir, pervane, lastik uzmanlarının- logosunun olduğu beyzbol şapkaları asılıydı. Diğer duvarlar ise raflarla kaplıydı. Raflarda çeşit çeşit gözlük-güneş gözlükleri, okuma gözlükleri, çift odaklı gözlükler, her tür gözlük- ve içleri vahşice doldurulmuş türlü türlü kuş -baykuşlar, mavi kuşlar, saksağanlar, serçeler, ördekler- vardı. Pütür pütür, donuk renkli kuşların içi doldurulmuş, gözleri beceriksizce dikilmişti. Bir de kuşlarla ilgili bir yığın rehber kitap vardı raflarda: antika *Petersen*, *Golden*, *National Geographic*, *Sibley*'ler. Görünüşe bakılırsa son yüzyılda basılan tüm sayıları.

İnsanlar hobilerine sıkı sıkıya bağlı hâlâ, dedi Babalık. Bu da iyi.

Aynen öyle.

★

Neredeyse eski günlerdeki gibi yakıt doldurduk uçağa, kolu çevirdik ve elektrikli pompanın sesini duyduk, tanka kaç litre dolduğunu gösteren rakamların dönüşünü izledik. Yanımda getirdiğim temiz plastik tüpe biraz yakıt koyup rengini, içinde su olup olmadığını ve parçacıkları kontrol ettim. Altı tane yirmi litrelik yakıt bidonu bulduk ve onları da doldurduk. Uçağın motorunu çalıştırdım. Hiç teklemedi, demek ki yakıt iyiydi. Havalandık. Aşağı bakın! dedi Babalık. Saat

iki yönünde. Uçağı o tarafa yatırdım. Pistin sonunda kırpık postlu üç bufalo otluyordu.

★

Bufalolar eski otlaklarına iniyor, kurtlar ve Kanada koyunları da. Alabalıklar artık yok, elkler yok. Dağda, Jasper'ın deresinin üstünde uçan balıkkartalları, kel kartallar gördüm. Dünyada bir sürü fare, bir sürü şahin var. Bir sürü karga. Kışın ağaçlar onlarla bezeniyor. Noel ağacı süslemelerine ne gerek var ki? Ölü ormanlar kilometrelerce uzanıyor ama ladinler geri geliyor, köknarlarla titrek kavaklar da öyle.

★

Hepsinin üstünden uçtuk. Rüzgar karşıdan esiyor, eskiden cam olan yerden içeri hücum ediyordu. Kremmling'de, Gore Yaylası'nın altında kalan tepelerde büyük bir yangın vardı. Kenardaki ağaçlara yıldırım düşmüştü muhtemelen. O sırada tepeden aşağı koşan geyikler gördük.

Bakın! dedi Cima.

Geyiklerin arkasında bir anne bozayı vardı. Uzun adımlarla koşuyor, kısa ön bacakları üstünde kayıyor, korkmuş iki yavrusunu aşağı yönlendirmek için daireler çiziyordu. Aşağı, daha aşağı.

Kanyonun üstündeki nehirde geyikler yüzüyordu.

★

Denver'daki doğa tarihi müzesinde gördüğüm tablo geldi aklıma. Bir grup dinozor, aralarından bir tek triceratopları hatırlıyorum, arka plandaki yangınlar ve volkan patlamaları yüzünden seyrek otlarla kaplı bir ovada kaçışıyordu. Acaba onlar da anne bozayı ya da geyikler kadar hızlı koşabiliyorlar mıydı?

★

Winter Park kayak merkezindeki telesiyej koltukları sallanıyordu. Yeni ağaçlar neredeyse koltukların hizasına geliyordu. Sadece Erie'ye gitmemize yetecek kadar yakıtımız vardı. Ben yere inip, yanımıza aldığımız fazladan yakıtın bir kısmını tanka boşaltmak istiyordum. Olur da... Ne olur diye? Her ihtimale karşı. Geriye doğru bir daire çizerek kayak merkezinin batısındaki otobana gittik. Kasabanın sınırındaki binalara yakın bir yere indik. Sinirlerim gergin, yakıtı tanka boşalttım. Ben destek dikmesinin üstünde dururken Babalık bidonları yukarı uzatıyordu. Kasabanın sınırı altmış metre ilerideydi. Bir geri dönüşüm merkezi, bir benzin istasyonu, üstündeki tabelada Helga'nın Alman Yemekleri ve Alkollü İçecekleri yazan gösterişli bir dağ evi... Mucizevi bir şekilde yanmamıştı kasaba.

Cima elleri kot pantolonunun ceplerinde yolun ortasında dikilmiş boş boş etrafa bakıyordu. Hâlâ şokta gibiydi. Yaşadığı kanyonun ötesindeki dünya. Bomboş, yanan dünya. En korkuncu da zarar görmemiş binalardı. Bana göre. Çünkü neredeyse normal görünüyorlar, çünkü geçmişi yankılıyorlardı. Çalınan bir çan ses yittikten çok sonra ne yapıyorsa onu yapıyorlardı.

Ben oraya gitmek istiyorum, dedi Cima Alman restoranını göstererek.

Oraya mı?

Evet.

Uçağı ne kadar çabuk yükler ve havalanırsak o kadar güvende oluruz. Boş görünüyor ama belli olmaz.

Ben içeri girmek istiyorum.

Omzumu silktim. Babalık dalıp gitmiş, Gore Yaylası'nı ve yanan Never Summer Dağları'nı seyrediyordu. İnsan pek çok şeye alışabilir ama buna alışılmaz. Alışılmıyor. Ona ıslık çalıp birkaç dakikaya döneceğimizi söyledim, AR'yi kaptım ve don yüzünden kabarmış otoban boyunca yürüdük. Asfalttaki çatlaklardan öbek öbek otlar, adaçayları ve minik kavaklar çıkmıştı. Küçük kertenkeleler oradan oraya kaçışıyordu. Divide'ın zirvelerindeki karın üstünde asılı güneşe doğru yürüdük. Yukarılarda hâlâ kar vardı.

Alman mutfağını sever miydin?

Bu ilk randevumuzmuş, birlikte yemeğe çıkmışız gibi hissettim. Kanyon bu uğultulu boşluktan çok daha korunaklıydı, evimiz gibiydi ne de olsa.

Hiç sevmem.

Hımm.

Uzanıp elimi yakaladı. Ben hiçbir yere gitmiyorum Hig, dedi. Nereye gidebilirim ki?

Bir sürü yere, diye düşündüm ama bir şey demedim. Öncelikle öteki tarafa gidebilirdi. Ya da kendi içine. Kimsenin peşinden gelmeyeceği bir sürü yere.

Çenemi kapalı tuttum. Restoranın kapısı yoktu, bir ihtimal mobilyaları da, kapıyı da yakmışlardı. Pencerelere tahta çakılıydı. Birileri kötü zamanlar için, işini, hayatını kurtaracak şeyleri korumak için plan yapmış. Bu umut işaretleri şimdi çok yabancı geliyordu, hatta ahlaksızca. İçeri girdik.

Mobilyaları yakmamışlardı. Masalar, ağır ahşap sandalyeler loşluğun içinde kocaman görünüyordu, ruhsuz ve sıkıcı. Ortada ocak vardı, kenarları taş, daire şeklinde bir şömineydi bu, kayak merkezlerinde eğlence mekanlarını tasarlayan ahmak tasarımcıların olmazsa olmaz öğelerinden biri. Mutfakta fondü kapları duruyor olmalıydı. Ön tarafta, yağmur ve karın içeri girdiği yerlerde ahşap zemin lekeli ve kabarıktı, diğer yerlerdeyse sadece toz, izler ve fare bokları vardı. Arkada meşe ağacından ağır bir bar, uzun ahşap tabureler ve puslu ama kırılmamış bir ayna. Kapı boşluğundan gelen ışığı akşam karanlığına yakın bir nehir gibi yansıtıyordu. Cima anlık bir duraksamanın ardından ilerleyip barın önünde durdu, büyük aynaya bakıyordu. Aynanın birkaç adım gerisinde kolları iki yanında, hiç kımıldamadan duruyordu, bir sonraki adımını unutmuş dans resitalindeki bir çocuk gibi. Afallamış bir çocuk. Ya da yeni geldiği bir barda ne ısmarlayacağını, nasıl soracağını bilmeyen şaşkın bir çiftlik kızı, tepelerde yaşayan bir kız gibi. Aynada kendisine bakarken birden gözyaşlarına boğuldu.

★

Ona sarılan pejmürde, cüsseli, sakallı adam kim? Yoksa bu sen misin Hig? Mısır püskülü saçların ve yırtık pırtık giysilerinle tıpkı kıştan çıkmış bufalolara benziyorsun. Bir dişin eksik. Evsiz bir hokey oyuncusu gibisin.

★

Neden, bilmiyordum. Son tümseğe, Rocky Dağı'na yaklaşırken biraz gergindim. Ufak havaalanında burayı geçmenin zor olduğunu söylerlerdi. Benim için o kadar da zor değildi, hiçbir zaman olmadı. Yüksekti, Continental Divide'ın bir parçasıydı, hemen her zaman kar olurdu, ne olursa olsun motorun bozulmaması gereken boktan bir yerdi, uzun zamandır ölü olan ormanların ilk açıklıklarına ulaşamadan yere çakılırdınız. Bir tarafında Winter Park, diğerinde Nederland. Arada her zaman iki yüz fit mesafe bırakırdım, o kadar yüksekten uçarken arada biraz kendimden geçerdim ama hiçbir zaman sorun olmazdı. Nedense şimdi rahat hissetmiyordum. Nasıl olacaktı? Geçitteki alçak noktaya, arazi araçlarının kullandığı ve kayalarla karlı yerleri kesen eski yola yöneldim ve son dağ eteklerinin ötesinde onu gördüm. Erie... Artık ışığı yanıp sönmeyen telsiz kulesinin güneyindeki iniş pisti çok geçmeden karşımıza çıkacak, asfalt pist önümde kırmızı halı gibi serilecekti. Bangley'i göreceğim için gergindim, hissettiğim şey buydu. Hesaplarıma göre, onu görmeyeli altı haftadan uzun zaman olmuştu.

★

Dağın eteklerinden aşağı alçalırken Canavar'ı Erie'ye yönlendirdim. Eyaletler arası otoyolun öteki tarafında reklam panosu gibi göze çarpan toprak bayırı hedeflemiştim, beni tam pistin ortasına indirecek noktadan hâlâ yirmi beş kilometre uzaktaydım. Onu görünce on sekiz yaşındaki yaz tatilim geldi aklıma: Annemin Hotchkiss'teki küçük evine gitmiştim. Akşam karanlığında zikzaklı yol boyunca yürüdükten sonra ona sürpriz yapmıştım. İçimde eve dönmenin heyeca-

nı, beklediğim gibi olmayacağına dair bir korku. Kalbim güm güm atıyordu. Motorun titreşimiyle, alçalmak için gaz kolunu çekerken çıkardığı uğultuyla kapışıyordu kalbim.

On iki kilometre genişliğindeki düzlüğümüze doğru alçalıyorduk. Son ağaç sıralarının, yolunu şaşırmış gözcüler gibi duran hayatta kalmış son çamların üstünden geçtik, savunma hattımızı, güvenlik sınırımızı ve derken kuleyi gördüm, birlikte inşa ettiğimiz kuleyi. Bangley'in nişan aldığı yer, havan topu zulasını ateşlediği veranda... o bölgenin üstündeydim; kurtlar, çakallar, başka şeyler tarafından parçalanmış cesetleri, kemikleri görmemek için aşağı bakmadım. Baksam görebilirdim kaburga kemiklerini ya da kafataslarını. İçimde ne olduğunu tam kestiremediğim bir şey kabarıyordu. O an ailem olduğunu fark ettiğim Bangley'le ilgili bir şey. Yirmi iki yıl önce anneme döndüğüm gibi şimdi Bangley'e, eve dönüyordum. Ne karım, ne çocuğum ne de annemdi, hiçbir şeyim değildi benim, sadece pütürlü sesiyle Bangley'di o. İnatçı bir sikkafalı olmakla gurur duyan Bangley. Vereceği tepkiden korkuyordum. Ya bana gerçekten çok kızarsa ne olacaktı?

Çatışan duygular. Ve sonra deli gibi korktum. Altı bin fite düşüp, su seviyesi alçalmış olsa da akmaya devam eden ışıl ışıl nehrin üstünden uçarak pistin güney ucuna geldiğimde ve kömüre dönmüş evleri, temellerini, hangarımın sanki hortum vurmuş gibi parçalanarak yandığını gördüğümde deli gibi korktum.

III

Bangley'in yüz metre kuzeyde kalan ve basık oturma odasını silah atölyesine çevirdiği, eski eşyalardan bir tek kayak yapan sarışın ailenin fotoğrafını tuttuğu evi ayaktaydı ama camları kırılmıştı. İkinci katın paramparça olmuş çatı penceresinin etrafında alev izleri ve hemen yanında da bir delik. Olamaz. Hassiktir hassiktir hassiktir. Olamaz.

Babalık alarma geçip doğrulmuştu, arkaya dönüp ona baktım, bunun yanlış olduğunun farkındaydı. Cima bir yandan bacağını sıkıyor, bir yandan da köpekbalığı akvaryumundaki bir çocuk gibi yüzünü cama dayamış etrafa bakıyordu.

Piste inmeden önce alçaktan uçarak bahçenin üstünden geçtim. Hâlâ oradaydı, bozulmamıştı. Yukarıdaki tepelerden su gelmeye devam ediyordu, karıklarda hâlâ su vardı.

İki yüz fit yüksekten bile yabani otları görebiliyordum. Sulanmamış yerleri istila etmişler, uzamışlar ve toprak setin sırtlarını sarmışlardı.

Gaz kolunu ittirip Canavar'ı yükselttikten sonra bir kez daha bahçenin üstünde dolaştım. Sonra uçağı sola yatırıp pistin ortasına yönlendirdim ve yere indikten sonra pistte ilerleyerek doğruca Bangley'in evine gittim. Karışım kolu, tekerlekler, ana kumanda düğmesi. Kapalı. Hepsini kapadım. Uçağın zor açılan kapısını açıp aşağı atlayarak eve koşarken Canavar'ın motoru daha yeni duruyordu.

Ön kapı açıktı, hafif bir esintiyle belli belirsiz sallanıyordu.

Bangley! Bangley! Hey! Orada mısın? BANGLEY!

Haykırmama şaşırdım, bir yabancıya aitti sanki sesim.

Koşa koşa atölyeye indim. Tuhaf bir şekilde, dağlara bakan çift kanatlı pencere sağlamdı ama şöminenin yukarısındaki duvarda bir dizi mermi deliği vardı. Kayak yapan ailenin fotoğrafı sehpanın üstündeydi. Bangley'in aletleri bıraktığı yerdeydi, en sevdiği silahlarından Sig Sauer .308'in namlusu ve kabzası çalışma tezgahının üstündeki iki ayrı mengenede duruyordu.

Tanrım.

Babalık arkamdaydı.

Arkadaşın, dedi. Seninle ilk yaptığımız konuşmada onun sert bir çocuk olduğunu anlamıştım, yoksa senin gibi bir adam nasıl-

Sustu.

Bunu hiç hayal etmemiştim.

Bangley!

Çaresizlik. Beni ilk defa kötü bir koku gibi pençelerinin içine aldığını hissettim çaresizliğin. Tuhaf. Evi başına yıkılana kadar biri hakkında ne hissettiğinizi hiç anlamayabiliyorsunuz.

Geri çekildim. Babalık'ın eli omzumdaydı.

Onu burada yakalamışlardı, çalışırken. Gündüz vakti. Gündüz vakti saldırı beklemezdik. Ön kapıdan girmişlerdi içeri, Bangley ilk atıştan sağ kurtulmuş ve onları püskürtmüştü. Adamlar geri çekilene kadar onlarla mücadele ettikten sonra daha iyi bir görüş açısı kazanmak, daha iyi bir açıdan nişan almak için yukarı çıkmış ve savaşmaya devam etmişti. Büyük ihtimalle sadece birkaçının silahı vardı.

Hızla basamakları tırmandım. Kalbim sıkışıyordu. Neyle karşılaşacaktım? Üst kata daha önce hiç çıkmamıştım, hiç. Koridorda hızla koşarken duvarlarda dizili aile fotoğrafları çarptı gözüme: kayak yapar-

ken, denizde, bambu bungalovda, palmiye ağaçları, çiçeklerle dolu bir tarlada sarı bir labrador... Bir an evin ön tarafının, çatı penceresinin nerede olduğunu anlamak için durdum. Oda oradaydı. Aralık kapıyı iterek açtım.

Bir çocuk odasıydı bu, bir erkek çocuğunun odası. Vahşi atlara binmiş kovboy desenleriyle süslenmiş battaniyenin serili olduğu yatağın tepesinde bikinili Linu Linu posteri vardı. Duvarda çerçeve içinde kelebekler, köşede bir elektrogitar. Slalom kayak takımı. Köşeli çatıya asılmış, üstünde parlak yeşil bir elma ağacındaki yılan ve ayakta yan dönmüş duran, göğsü saçının bukleleriyle ancak kapanan çıplak Havva resmi olan küçük bir sörf tahtası: GÜNAH SÖRFÜ. İmzalı bir NASCAR posteri. 13 numaralı araba.

Postere iki ok saplanmıştı, posterin asılı olduğu duvar mermilerle delik deşikti.

İki fıçı Copenhagen tütünü ve kahve kutusundan bozma tükürük hokkası yatağın yanında yerde duruyordu. Gece görüş gözlükleri ve kılıfları içindeki iki Glock küçük bir askılıktan sarkıyordu. Tanrım. Burası hem çocuğun odasıydı, hem de Bangley'in. Burada yaşıyordu. Tarih müzelerindeki odalar gibi korunmuştu. Bangley'in babası, nefret ettiği babası geldi aklıma. Bahse girerim Bangley'in hiç böyle bir odası olmamıştı. Bu müzede, bu oyuncaklarla dolu odada yaşayarak ya kendisini iyileştiriyor, ya içgüdüsel olarak bir şeyleri telafi ediyor ya da kim bilir, tuhaf bir şeyler yapıyordu. Çatıdan süzülen güneş ışığı. Yarım metre yukarıdaki delik. Patlama olduğuna dair bir iz yoktu. Peki nasıl açılmıştı bu delik? O sırada az kalsın döşemedeki eşit büyüklükteki deliğe giriyordu ayağım. Kafamda dönüp duran sorular NASCAR arabaları gibi çarpışıyordu. Pencere yanmıştı. Pervaza ve pencerenin üst yanlarına yığılı kum torbaları da öyle. Ama Bangley'den iz yoktu ki iyiye işaretti bu.

Odanın ortasında durup nefes almaya çalıştım. Camsız pencereye gidip kamp yerimize, havaalanımıza baktım ve ızdırap dolu bir kahkaha attım.

Bangley buradan hemen her şeyi görebiliyordu: pistin karşısındaki Jasper'la uyuduğum alçak banketten, yem olarak kullandığımız evden sürükleyerek çıkardığımız çöp konteynerine kadar her yeri. Evin verandasını, ön kapısını, yan yana dizili uçak hurdalarını, FBO binasının iki cephesini, hangarımın girişini görebiliyordu. Buradan kollayamayacağı hiçbir yer yoktu, burayı seçmesinin tek sebebi. Nasıl da akıl edememiştim bunu? Onu geceleri davetsiz misafir alarmıyla uyardığımda, buradan dürbünle tüm alanı tarıyordu. Çöp konteynerinin arkasına kaç kişinin kümelendiğini, silahlarının ne olduğunu, geride daha kaç kişinin beklediğini biliyordu. Karanlıkta oyalana oyalana bankete çıkmadan önce her şeyin farkında olarak, ilk kimi vuracağını ve nasıl vuracağını çoktan planlamış oluyordu. İşte bu yüzden asla şaşırmış gibi davranmıyordu, bu yüzden gözüme her zaman aşırı rahat görünüyordu. Hassiktir. Ve kum torbaları. Atışları muhtemelen tam buradan yapabiliyordu. Kahrolası Bangley. Ne kadar uzaktı ki? Belki iki yüz elli metre. Çocuk oyuncağı. Onun için. Odada öylece dikilirken, tiksinti ve hayranlık duygularının yanı sıra, söylemeden edemeyeceğim, o sik kafalı için duyduğum sevgi kabardı içimde.

Bangley bir konuda iyiydi, onda da gerçekten çok iyiydi, üstüne kimseyi tanımıyordum. Diğer her şeyi inadım inat bir huysuzlukla ve yarım yamalak yapıyordu. İyi olduğu konu stratejiydi. Bana arka çıkıyordu. Bıkıp usanmadan, tereddüt etmeden ve... nasıl desem, cömertçe. Hem de gereğinden fazla cömertçe. Neler yaptığını, ne kadar sorumluluk aldığını bana bile hissettirmemişti. Ve oradan ayrıldığımda, tehdidin ve tehlikenin artacağını kesinlikle biliyordu. Kuleden yaptığı uzun mesafe atışlarında rüzgarı ve açıları hesapladığı kesinlikle hesaplamış olmalıydı tehlikenin boyutlarını. İnsanın içini ürperten ölümcül bir kesinlikle, uyarı sistemi olarak ben ve Jasper olmadan, sonrasında sadece ben olmadan burada tek başına nasıl tehdit altında yaşayacağını biliyordu. Birbirine benzemeyen iki organizmanın bir arada yaşamasından bahsediyorum ki ben bile bunun farkında değildim. Ve bu gerçek, buradan ayrılma kararım karşısındaki tepkisizliğini, surat asmakla, kısacık bir itirazla yetinmesini daha da dokunaklı kılıyordu. El bombaları sepeti. Bana aileden olduğumu söy-

lemesi. Kendisinin güvende olmayacağını bile bile benim güvende olmamı istemesi.

Öte yandan çıktığım diğer yolculuklar. Onu ölümcül bir tehlikeye atarak keyif için balık tutmaya, avlanmaya gidişlerim. Bir kere bile gitmeme itiraz etmemesi.

Bu onun odasıydı. Biraz acıklı. Biraz olağandışı.

Arkama döndüm. Babalık kapı aralığındaydı, gri gözleri çocuğun eşyalarıyla silahların üstünde geziyordu.

Sizi tanıştırayım, işte bu Bangley, dedim.

Babalık kum torbalarının yığılı olduğu pencereye bakıyordu.

Burada ölmedi, dedi ve eskiden çatı penceresi olan deliğe yürüyüp her tarafını inceledi. Ama yaralandı, diye ekledi lime lime bir perdeye dokunarak. Burada kalamayacağını, onu alevler içinde bırakacaklarını biliyordu. Yaralanmış olsa da harekete geçmek zorunda olduğunu biliyordu. Harekete geçmek ve saldırmak zorundaydı. O iyi bir askerdi.

Askerdi derken?

Babalık omuzlarını silkti.

İkimiz de orada öylece dikildik. Yerimden kımıldayamıyordum. Bedenim buz kesmişti.

Derken iki el ateş sesini ve çığlığı duyduk.

Hemen koşmaya başlayıp basamaklardan aşağı indik ve giriş kattan insanın canını acıtan güneş ışığına çıktık.

Canavar metrelerce ötede, kuzeydeki bu evler için pist görevi gören rampadaydı. Cima, Canavar'ın yanına, kanadın altına sinmiş, tekerlek kadar küçülmeye çalışıyordu.

Babalık aniden durunca ona çarptım, az kalsın adamı yere düşürecektim.

Bekle, dedi.

Elini gözlerine siper edip etrafı taradı. Cima eliyle kapalı hangarımı gösteriyordu. Demek istediğim hâlâ sağlam olan kısmını. O iyiydi, silah seslerinden korkmuştu yalnızca.

Babalık yürümeye başlamıştı. Bu o, dedi.

Üç adımda ona yetiştim. Ölüp geri gelene kadar birisi hakkında neler hissettiğinizi asla bilemezsiniz. Hangara vardığımızda, insanların içeri girmek için kullandığı kapıyı öyle sert ittim ki eski malikaneme paldır küldür daldım. Diğer evlerden getirdiğim İran halılarını serdiğim zeminde çok pis tökezleyip yere düştüm. Sırtımı incitmiş, dizimi burkmuştum. Ayağa kalkıp durdum, bir ağaç gibi dikildim ve gözlerimi kısarak karanlığa alışmaya çalıştım.

Çatıda pencere görevi gören iki tane oluklu yarı saydam panel, kapılar kapalı olduğunda mekanı gün ışığıyla az da olsa aydınlatıyordu. Kanepemizi, *Valdez*'i, Jasper'ın keyif koltuğunu, marangoz tezgahını, tabureyi, yemek yaptığım mutfak tezgahını ve lezzetli yemeklerimizi yediğimiz kırmızı muşambayla kaplı masayı gördüm. Başka bir şey yoktu. Ama bir şey duyuyordum. Duvarların arasında gezinen farelerin çıkardığına benzer belli belirsiz bir gıcırtı. Metalik bir ses.

İki metre eninde, tekerlekli, çelik, kırmızı, büyük, çekmeceli bir alet dolabım vardı. Güzeldi. Bangley'le birlikte o dolabı teknik servis hangarından çıkarıp, don yüzünden kabarmış asfalttan, derin çukurlardan, zorda kalınca kurduğumuz kalas köprülerden geçirerek buraya getirmemiz bütün bir sabahımızı almıştı. Kuzeydeki duvarın tam ortasında duruyordu. Bangley oraya Kızıl Meydan derdi. Altı milimlik cırcırlı somun anahtarına ihtiyacım var, derdi. Kıçını kaldırıp Kızıl Meydan'dan bir tane getirebilir misin? Lütfen. O gıcırtı dolaptan geliyordu. Dolapla duvar arasındaki boşluktan Bangley'in çelik burunlu botları görünüyordu. Onun yanında, üstünde çalıştığı bomba atar duvara dayalı duruyordu.

Üstü başı kurumuş kanla kaplıydı. Sanki biri belinden aşağı bir kova kan boşaltmıştı. Gözleri şişmişti, yüzünün koluna dayadığı tarafında kurumuş sümük ya da kusmuk vardı. Sol bacağı tuhaf bir açıyla du-

ruyordu. En sevdiği saldırı tüfeği M4'ün üstünde yatıyor, kanlı sol eli tetik korkuluğunda duruyordu.

Çatlamış dudaklarından kargalarınkine benzeyen bir ses çıktı. Sözcükler belli belirsiz fısıltı taneleri gibiydi.

İt herif.

Hepsi bu. Pençe gibi tuttuğu eliyle uzanıp sakalıma dokundu.

★

Hayati tehlikesi vardı. İki hafta geçmişti. Belki daha da fazla. Sıvı ve kan kaybından ölmüş olması gerekirdi. Ama ölmedi. Dayanıklı herifti. Bunu biliyorduk. Onu kanepeye yatırdık. Cima, kalçasına aldığı kurşun yüzünden kırılan bacağını iki tahtayla sabitledi. Bir kaburga kemiğinin kırıldığı sol taraftaki kurşun yarasını temizleyip dikti. Öğleden sonra hangar ısınmıştı, ama ana kapı açık olduğundan ve hangarın batı duvarındaki delik sayesinde sıcağı çok hissetmedik. Yüzümü tanıması dört gün aldı. Birkaç saniyeliğine. Uykuyla uyanıklık arasında bir tür komaya girdi sonra. Cima damlalıkla su ve Sprite veriyordu. Altıncı gün Cima onu beslerken gözlerini açtı.

Bayan Hig, demişti ona.

Cima kahkahaya boğulduğunu söyledi sonradan. Bangley'in yüz ifadesindeki bir şeye gülmüştü, yüzündeki yarı ölü adam ifadesindeki bir şeye. Meydan okuyordu sanki, hadi bakalım inkar et ölümü der gibiydi, dedi Cima. Bilinçsiz bir meydan okuma değildi bu, mizaha çalar, dalga geçer gibiydi. Kendisini Doktor Hig olarak tanıttığını, bunun üzerine Bangley'in gözlerini bir süre açık tuttuğunu, belli belirsiz kafasını salladığını, sonra da uykuya daldığını anlattı bana.

★

Babalık'ın endişesi günden güne azaldı. Birlikte Canavar'a binip çevrede daireler çizdik. Ona bir kulaklık buldum ve yol boyunca tur reh-

beri gibi her yeri gösterip anlattım. Kuleyi, nehri, mesafeleri. Hendeğimizi, nehirde karşıdan karşıya geçtiğimiz sığ yeri, banketi. Yolları ve aileleri kolaçan ettiğim yarıçapı elli kilometre olan alanı.

Ailelerin üstünden uçarken, bütün ahali bahçeden, evlerden, ahırlardan çıkıp bize el salladı. Çocuklar hoplayıp zıplıyordu. Saydım, yedi çocuk vardı. Bir eksik, hangisi olduğundan emin değildim. Tepelerinde daire çizdik, el salladık. Geri döneceğimi söyledim el hareketleriyle.

Cima, Bangley'in yoğun bakım hastası olduğunu ve 7/24 gözlem altında tutulması gerektiğini söyledi. Başında sırayla nöbet tuttuk. Cima'ya bir şeyler olmuştu. Burada geçen bir haftada içinde bir şey büyümüş ve çiçeğe kesmişti, kanyondayken kış uykusunda olan bir şey kalkıp gün ışığına çıkmış ve gördüğü şeyi sevmişti. Açıklaması zor.

Uzman olduğu kesindi, büyük zorluklarla edindiği mesleğine geri dönüşüyle Cima gözümde daha da büyümüştü. Daha uzun, daha cüsseli olmuştu sanki, yerçekimi eskisine nazaran daha çok hissedilir bir gezegene dönüşmüştü. Kendi uzmanlık alanlarına giren şeylerle uğraşanları izlediğinizde görürsünüz, kendilerini aşarlar. Bunu sevmiştim. Ama Cima'da başka bir şey daha vardı. Düzlüklerdeki kısmen tahrip olmuş bu havaalanına, daha önce yaşadığı yerlerle -New York, dağlar ve büyüdüğü ovalar- uzaktan yakından alakası olmayan bu yere gelişi önceden hazırlandığı bir yolculuktu sanki. Uzun süre boyunca, hiç farkında olmadan hazırlandığı bir yolculuk. Belki. Bilmiyorum. Bana öyle geliyordu. Sanki bir yanı rahatlamıştı. Üstündeki eski deriyi atıyordu. Benim bile göremediğim kabuğundan kurtuluyordu. Derisini değiştirirken açıldı ve çiçeklendi. Çok klişe, değil mi? Pek sayılmaz aslında. Sihirli. Yani bir insanın bir şeyden sıyrılıp çiçek açmasını izlemek sihirli bir şey.

Üstünden neyi sıyırıp attığını bilemezdim.

Cima'nın kanepe hizasında kestiğim tabureye oturup hafif öne eğilerek Bangley'le, doktor ya da papaz gibi değil de, saygıyla, neşeyle,

dostuyla muhabbet ediyormuşçasına tatlı tatlı konuşmasını izlemeye bayılıyordum. Bangley'in bacağını sabit tutan tahtaları kontrol etmesini, bandajları yenilemesini... Birlikte bahçeyle ilgilendiğimiz zamankinden daha emindi hareketleri - pek istemeden yerine getirilen bir alışkanlıkla zor kazanılmış bir becerinin getirdiği özgüven arasındaki fark. Yüzüne düşen siyah bukleleri geriye atmasını, onları bir iple ensesinde toplamasını ya da uzun kollarını gerip yaz güneşinin altında dolanıp durmasını ve Babalık'ın bir söğüdün gölgesine kurduğu çitteki kuzulara bakmak için yamaçtan yürümesini izlemeye bayılıyordum. Soyunup nehrin yanındaki gölete dalmasını ve suyun içinde ayakta dikilmesini... Cima tek kelimeyle Koca Hig'in ömrü boyunca gördüğü en güzel varlıktı.

Her zaman uyuduğum yerde uyuyorduk. Jasper'la uyuduğum yerde. Altında yattığımız söğüdün dallarından kendimize paravan yapmış, yem olarak kullandığımız evden aldığımız çift kişilik yatağa iki uyku tulumu sermiştik. Genelde birbirimize sarılarak uyuyorduk, önceleri böyle uyuyamazdım, hiç kimseyle. Eskisi gibi yine gecenin bir yarısı uyanıp kollarımı başımın arkasına koyuyor, yıldızları seyre dalıyor, takımyıldızları sayıyor, başka takımyıldızlar uyduruyordum, fakat artık yanağımda Cima'nın dirseğini, benimkinin yanında duran kalçasını ve yüzümde saçlarını hissederek yapıyordum bunu. Esirgenmiş ve kutsanmıştım adeta.

Yine de bazı geceler kederleniyordum. Kaybettiklerimi, geçmişte yaşananları düşününce mutluluğum kısa süreceği için kederleniyordum. Neticede hepimiz uçurumun kenarındaydık, her an aşağı yuvarlanabilirdik. Bizi hangi saldırının, hangi hastalığın beklediği meçhuldü. Yine aynı ikilik. Tıpkı uçarken olduğu gibi: hareketsizlik ve hız, dinginlik ve tehlike. Canavar'la uzaya çıkıp neredeyse hiç kıpırdamıyormuşuz gibi, bir tablonun içinde olma hissi gibi.

Her şey yeniymiş gibi sevişiyorduk. Nazikçe, usul usul sevişmek zorunda olduğumuz için belki. Bazen üstüme çıkıp beni yavaşça içine alıyor ve o şekilde kalıyorduk, yıldızlar onun arkasında hareket ederken bedenlerimiz sonsuz küçük hareketlerle kıpırdıyordu, sohbet

eder gibi... Böyle anlarda içime bir mutluluk, tarifsiz bir haz yayılıyordu.

Babalık, Bangley'in yanındaki eve, havaalanına yukarıdan bakan üst kattaki bir odaya yerleşti. Daimi taktikçiler... Bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Babalık bir sabah kendisini Bangley'e tanıttı ve saygılı bir şekilde tüfeklerinden birini, Sig Sauer'i ödünç alıp alamayacağını sordu.

Bangley onu bulduğumuzdan bu yana, yani on, on bir gün içinde epey toparlanmıştı. Kanepede doğrulup, dikişli dudaklarının arasından konuşmadan önce Babalık'a şöyle bir baktı.

Bir bunak daha gelmiş, dedi kargalarınkine benzeyen bir sesle. İlk söylediği şey buydu.

Babalık'ın yüzünde yarım bir sırıtış belirdi ve tüm yüzüne yayıldı. Adamların gülümsemeleri bile neredeyse aynıydı. Bangley'in elleri sargılı olduğundan Babalık uzanıp koluna dokundu. Hem dokunaklı hem de saygılı bir hareket.

İyi direnmişsin.

Bangley ona o parçalara bölünebilen, sürekli değişebilen gözleriyle uzun uzun baktı. Tek kelime etmedi.

On iki kişiler miydi? diye sordu Babalık. İçlerinden üçü silahlıydı galiba.

On dört, dedi Bangley pürüzlü sesiyle. On dört kişiydiler, dördü silahlıydı.

Babalık başını salladı.

Çatıdan içeri ne girdi?

Kaya. Ya da onun gibi bir şey. Topları vardı.

Ölülerini topladılar, dedi Babalık.

Bangley elinden geldiğince omzunu silkerek, Sanırım, dedi. Bir an sustuktan sonra devam etti, Hepsini yalnızca bir kez bir arada gördüm.

Kuruyan boğazını temizledi.

Öldüm sandım. Evdeyken. Onları bomba atarla vurdum. Buraya gelirken de iki tanesini indirdim. Yeterliydi. Onlar için.

Bangley yeni arkadaşını inceledikten sonra, Sen kimlerle savaştın? dedi nihayet.

Donanmada özel kuvvetlerdeydim, dedi Babalık. Afganistan'da. Başka yerlerde.

Bangley belli belirsiz kafasını sallayarak konuşmaya devam etti, Lanet Moğollar gibi giyinmişlerdi. Altısı kadındı. Okları vardı. Nasıl kullanılacağını bili...

Sesi yitti, gözleri bir o yana bir bu yana gidiyordu, belli ki zihninde anılar canlanmıştı. Bedeni hafifçe titriyordu.

Babalık bekledi. Aklından kim bilir neler geçiyordu.

Ben tam kuzeydoğudaki eve yerleştim, dedi en sonunda. Sig'i bir süre ödünç alabilir miyim acaba? Sen dinlenirken.

Bangley gözlerini yeniden odaklayabildiğinde başını hafifçe sallayıp, O senin kızın mı? diye cevap verdi.

★

Cima'yı ailelerin yanına götürdüm. Babalık'la yaptığım uçuştan döner dönmez gitmek istedi. Doktor çantasını yanına aldı. Yola indiğimizde, kimisi koşarak, kimisi zar zor yürüyerek akın akın bizim olduğumuz tarafa geldiler ve bahçedeki karantina çizgisi boyunca dizildiler. Cima kendilerine yaklaştıkça yüzlerindeki ifade değişiyordu. Mor halkalı gözleri ve ağızları şaşkınla kocaman açıldı, küçük çocuklar ceylanlar gibi hem meraklı hem de biraz ürkekti. Hepsi heyecanla arkaya dönüp annelerine baktı.

Cima arındırılmış bölgeyi geçince, hep birden korkmuşçasına bir adım geri çekildiler ve önünde boşluk açtılar. Cima uzun, güçlü, morarmış elini kaldırdı.

Her şey yolunda. Ben doktorum.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Cima gülümsedi. Söylediği şeyin ne kadar absürd ve modası geçmiş olduğunu fark etmişti.

Merhaba, ben Cima.

Belki Cima'nın morlukları, alttan alta kendini hissettiren narinliği, korkunç bir hastalığı atlatmış gibi görünmesiydi onları etkileyen. Ailelerin yüzlerini izliyordum. Benimle ilgilenmiyorlardı, birkaçı el sallayıp gülümsedi. Cima'yı büyülenmiş gibi, korkularını bastıran bir merakla inceliyorlardı. Nedenini bilmeseler de, bir şekilde onlara benzeyen bir varlık gibi. Bir yandan da yoğun bir merak uyandıracak kadar farklı. Neyse. Yeryüzüne düşmüş bir melek olduğumu düşündüm o an. İlk defa o bahçede ne yapacağımı bilmeden öylece dikiliyordum, kendimi işe yaramaz, değersiz hissettim, şaşkın şaşkın gülüyordum.

Hem. O bir doktordu. Ama.

Cima, diye seslendim.

Omzunun üstünden baktı.

Hastalıkları–

Hastalıklarının bulaşıcı olduğunu elbette biliyordu. Dakikalar önce bu konuda konuşmuştuk.

Elini *her şey yolunda* ve *saçmalama* der gibi kaldırınca gülmekten başka bir şey gelmedi elimden. Zaman nasıl da değişiyor. Etrafını sardılar. Cima'nın onların gönlünü çeldiği, onu hemen sevdikleri, benim sevdiğim gibi büyük bir hayranlıkla sevdikleri belliydi.

Çocuklar eteğine yapıştı. Küçük bir kız, sanırım adı Lily'ydi, bir ayı yavrusunun ağaca sarılması gibi onun bacağına sarıldı.

Cima'nın, Merhaba! dediğini duydum. Merhaba. Ne güzel şeysin sen böyle. Adın ne? Ya senin? Peki ya senin adın ne küçük yakışıklı adam?

Bir yabancının dokunuşuna duyulan merak. Ve artık dokunulmaz olmamak.

Endişe bir yana, sadece bu sahneyi görmek bile her şeye değerdi.

Çiftlik evlerinden birinde salona benzer bir odada hepsini muayene etti. Lastik eldivenler taktı. Benim beklediğim mutfağın kapısını açıp sıradakini kibarca çağırırken görebiliyordum eldivenleri. Kesikleri dikti, yaraları sardı, kovalarca ılık su istedi. Altı yedi aylık hamile genç bir kadına tavsiyelerde bulundu. Ağladığını duyduğum yaşlıca bir adama akıl verdi. Benim de yanlarına gelebileceğimi, hastalığın yanlış anlaşıldığını söyledi. Hepatit C, AIDS gibi bu hastalık, diye açıkladı. Ancak sıvı transferi ve kanla bulaşıyor. Öteki türlüsü...

Bu yanlış anlama onların hayatını kurtarmıştı. Tarlalarını çevreleyen çitler boyunca dizili KAN yazılı tabelalar. Çağrıştırdığı dehşet. Bunun gerçek olduğunu dürbünü olan herkes görebilirdi: sert rüzgara karşı eğilmiş gibi duran harap bedenler, bitkin hareketler, çukur gözler. Bu hastalık tüm saldırganları uzak tutmuş, onları öldürdüğü gibi hayatlarını da kurtarmıştı.

Tek kelime etmeden geri uçtuk.

O gece banketin yanında yattık, dip dibe. İkimiz de sırtüstü yatıyorduk, ikimiz de dağların tepesindeki yağmur bulutu kümelerinden kopan aydınlık, parlak bulut adalarını inceliyorduk. Yarımayın ışığını yansıtıyor, belli belirsiz çakan şimşeklerle içten içe titreşiyorlardı. Süzülmelerini izlerken, Şiddetli bir yağmur yağsa da hangara gitsek, diye geçirdim içimden. Toprağın yağmura ihtiyacı vardı.

Son'a yaklaşırken birtakım araştırmalar vardı, dedi Cima. Birkaç tatmin edici rapor çıkmıştı.

Kan araştırmaları mı?

Hı hı. Bu otoimmün hastalığı hızlandıran şeyin bedenin kendi D vitaminini üretememesi olduğu öne sürülüyordu raporlarda. Gerçekten tuhaf bir mekanizma. Tıpkı T hücrelerinin azalmasıyla hızlanan AIDS gibi. Yani bu hastalığın bilinen bir benzeri varsa o da AIDS.

Durup bulutları izledi.

Böyle konuşmana bayılıyorum, dedim.

Dirseğiyle kulağımı dürttü ve konuşmaya devam etti. Tersinin doğru olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Araştırmalar henüz o kadar ilerleyememişti. Hepsi yeni bulgulardı.

D vitamini hastalığı yavaşlatabilir mi?

Evet.

Hemen eczaneye gitmemiz lazım.

Cima cevap vermedi. Bulutları izledik. Yağmur bulutlarından kopsalar da kararmıyorlardı. Bizim üstümüzde değil. Yağmur, tabii yağmur diye bir şey kaldıysa, dağların zirvelerine yağıyordu.

Hey, diye mırıldandım, en sevdiğim şiiri duymak ister misin? 9. yüzyılda Çin'de yazılmış.

Aklından hastalıkla ilgili düşüncelerin geçtiğini düşünüyordum ama sonra bedeninin seğirdiğini hissettim. Jasper'ın kabus görürkenki seğirmelerine benzemiyordu bu. Daha çok düşerken, bir şeyleri oluruna bırakırkenki seğirme gibiydi.

★

Aşağı yukarı. Artık tek söyleyebildiğim bu. Bangley saldırıya kadar hangarımdaki takvimde günleri işaretlemişti ki bunun bilhassa düşünceli bir hareket olduğu kanısındaydım. Saldırının 19 Haziran'da gerçekleştiğini biliyorduk. Ne var ki Bangley saldırı sonrasında Kızıl Meydan'ın arkasında kaç gün yattığını hatırlamıyordu. En az bir hafta diye düşünüyordu.

Aşağı yukarı 4 Temmuz gibi bahçede çalışıyordum. Patates böceklerini öldürüyordum. Cima ailelerin yanındaydı. Sabah uçakla onu bırakmıştım, akşam yemeği vaktinde gelmemi söylemişti, bütün gün orada olmak istiyordu. Hazırladığı D vitamini ilacını dağıtmak için gitmişti sözde, ama ben onun çocuklar için orada olduğunu biliyordum. Onlardan ayrı kalamıyordu.

Ben bahçede çalışıyordum. Cima yoktu. Bangley, Babalık'la satranç oynuyordu. Tek yaptıkları buydu. Evimin verandasında, gıcırdayan sandalyelere oturup satranç oynuyorlardı. Bangley'in değneği tırabzana dayalıydı. Satrançta daha iyiydi, sadece aklı başka yerlere gittiğinde yenebiliyordu Babalık onu.

Patates böceklerini parmaklarımla ezerken, zamanında çok sık duyduğum için bakma zahmetine girmediğim bir ses duydum. Ama bu sefer kafamı uzatıp, güneş yüzünden gözlerimi kırpıştırarak baktım, çünkü bu sese alışık olduğum zamanların üstünden çok geçmişti. Oradaydılar: iki paralel duman izi. Ve uzaklaşan motorların telaşlı sesi.

Hayal görmüyordum, hayal değildi bu.

Yıllardır bu kadar hızlı koşmamıştım. Yıllardır. Canavar'a atlayıp ana kumanda düğmesine bastım, telsizi açtım. Rakamları otomatik çevirip frekansı ayarlayan Narco tarayıcımı devreye soktum. Sadece radyo paraziti vardı. Rakamlar akıp duruyordu. Derken birden rulet tekerleği gibi durdu. Bir kırılma, parazitin yavaşça azalması. Ses, kelimeler. Mikrofonun düğmesine basmadan önce dinledim, hiçbir şey anlamadım. Arapçaydı. Öyle olmalıydı. Bir konuşma, kahkaha. Otuz bin fitte batıya gidiyorlardı. Muhtemelen California'ya. O yükseklikten bakınca ne bizi, ne de havaalanını manzaradan, çürüyen alt yapıdan ayırt edebilirlerdi. Durmadan çağrı yaptım. *İki jet, 747'ler, Erie, iki 747, Erie. Az önce Denver üstünden uçan Boeing 747, burası Erie.* Sürekli aynı çağrıyı tekrarladım. Ta ki sesim kısılana, gökyüzündeki duman şeritleri beyaz bir anı, bir serap olana kadar. Sersem sersem arkalarından baktım. İyi mi olmuştu, kötü mü?

Tam tamına bir hafta sonra iki uçak daha geçti. Aşağı yukarı aynı saatte. Ve ertesi hafta da öyle. Dördüncü hafta gelen giden olmadı. Akşam vakti dördümüz verandada toplanmıştık, havai fişek gösterisi ya da ruhani bir lideri bekliyormuş gibiydik. Ama hiçbir şey olmadı.

★

Bağışıklıkları olabilir, dedi Cima. Bağışıklığı olan ırklar olabilir. Ya

da gruplar. Araplar kabile toplumudur. Koca bir kabilenin bağışıklığı olabilir.

Eylülde iki uçak daha geçti üstümüzden. Çağrılarıma cevap vermediler.

★

Ekim geldi çattı, hâlâ dışarıda uyuyoruz. Belki tüm kış dışarıda uyuruz. Eskiden Jasper'la yaptığımız gibi. Battaniyeleri üst üste yığarız. Dondurucu gecelerde, başımızda yün bereler, sadece burnumuz dışarıda uyuruz. Kafa kafaya ya da kıç kıça. Kışın beliren takımyıldızların isimlerini sayarız ve bildiklerimizin ardından -Avcı, Boğa, Süreyya, Arabacı- yeni isimler uydururuz. Ben hep hayvan isimleri uyduruyorum, Cima'ysa yiyecek isimleri -Şerbetli Krep, Rendelenmiş Peynirli Yumuşak Kabuklu Yengeç. Takımyıldızlardan birine balıkları seven, huysuz bir köpeğin adını verdim.

★

Hâlâ Jasper'ın hayatta olduğunu hayal ediyorum. Kalbim durana dek onun için çarpmaya devam edecek.

★

Li Shangyin'in yazdığı en sevdiğim şiir de şu:

Ne Zaman Döneceğim Eve?
Ne zaman döneceğim eve? Bilmiyorum.
Dağlardayım, yağmurlu bir gece,
Göl taşıyor.
Günün birinde yeniden kavuşacağız birbirimize,
Mum ışığında, batıya bakan pencerenin kenarına oturacağız.
Ve ben bu gece, bu fırtınalı dağın başında
Seni nasıl düşündüğümü anlatacağım sana.

TEŞEKKÜR

Pek çok arkadaşım ve ailem bu kitabın yazılmasına katkıda bulundu. Kitabı ilk okuyanlardan Kim Yan Heller, Lisa Jones, Jay Heinrichs, Rebecca Rowe, Helen Thorpe, John Heller, Pete Beveridge ve Caro Heller'a minnettarım. Size ne kadar teşekkür etsem az. Lisa her zamanki cesurluğuyla, çok kıymetli bir okur ve rehberdi. Helen'ın yorumlarının zamanlaması mükemmeldi. Anne babam John ve Caro, siz kendime örnek aldığım en yaratıcı insanlarsınız.

Yaptıkları okumalar ve uzman görüşleri için Jason Hicks, Jeff Streeter, Donna Gershten, Mike Gugeler, Kirk Johnson ve özel kuvvetlerden Jason Elliott'a teşekkürü borç bilirim. Ayrıca Janis Hallowell, Nathan Fischer, Mark Lough, Ted Steinway ve David Grinspoon'a yardımları için teşekkür ederim.

Carlton Cuse büyük bir ilham kaynağı oldu benim için. Bobby Reedy yıllar önce beni özel bir dereye balık avlamaya götürdü. Jason Elliot ve Bobby'ye beni keskin nişancı tüfeğinin korkutucu gücüyle tanıştırdıkları için teşekkür ederim.

Brad Wieners'a ilk uçuş deneyimini ve diğerlerini anlattığı için minnettarım.

Dostum David Halpern olmadan bu kitabı yazma hayalim gerçeğe dönüşemezdi. Kendisine en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Kathy Robbins'e her şey için teşekkür ederim. Louise Quayle'ye çıkardığı güzel iş için teşekkürler. Charlotte Mendelson da şaşmayan sezgileri ve yüreklendiriciliğiyle çok yardımcı oldu.

Kadehimi muhteşem editörüm Jenny Jackson'a kaldırıyorum.

Ve elbette dünyadaki en iyi pilotlardan Dave Hoerner'a bana uçmayı öğrettiği için sonsuz minnetlerimi sunuyorum.

Dünyayı kasıp kavuran büyük bir grip salgını sonrasında karısını, arkadaşlarını, tanıdığı herkesi kaybeden Hig küçük bir havaalanı hangarında köpeğiyle yaşamaktadır. Tek komşusu insanlardan hazzetmeyen silah delisi Bangley adında bir adamdır. Günlerini uçağına binip etrafı kolaçan ederek, dünya hâlâ bildiğimiz dünyaymış gibi dağlara çıkıp balık tutarak geçiren Hig bir gün uçağın telsizinden bir çağrı duyar. Havaalanının ötesinde şimdiki yaşamından çok daha iyi bir şeyler olduğu umuduyla dolar kalbi. Ve büyük bir risk alıp dönüşü olmayan noktaya doğru yola çıkar.

Kayıplarla dolu bir dünyada, tüm olanaksızlıklara rağmen aşkı, güzelliği ve yakınlığı yeniden keşfetmek için her şeyini tehlikeye atmaya hazır bir pilotun, hem savaşçı hem de hayalperest bir adamın ağzından anlatılan ***Köpek ve Yıldızlar*** insan olmanın anlamı üstüne nefes kesici bir roman.

"Heller şiirsel üslubuyla kalp kırıklıklarını, travmayı ve çatışmaları yenilgiye uğratan umudu betimliyor ilk romanında."
-Library Journal

"Heller romanın başından sonuna kadar yoğun bir aksiyonun ve insanı derinden etkileyen bir duygusallığın peşinde sürüklüyor okuru."
-Publishers Weekly

03421
ALG

KOLEKTİF KİTAP
www.kolektifkitap.com | info@kolektifkitap.com

ISBN 6058611900
9 786058 611900